IRIS BROMIGE
Vreme rea
ALCRIS
Romance
Capitolul 1

Mica biserică din Devon era plină până la refuz în dimineaţa aceea însorită, la începutul lui iunie; toată lumea venise să asiste la nunta lui Randal Melbrais şi a lui Beth Teviot, iar Teresa Marne, ajungând doar cu câteva minute înaintea miresei, se trezi înghesuită într-un colţ al ultimului şir, ceea ce îi convenea de minune, căci nu era o ocazie care să-i umple inima de bucurie, şi cu cât se făcea mai puţin remarcată, cu atât trebuia să se chinuie mai puţin să-şi menţină figura strălucitoare de rigoare. Se aşteptase să fie aglomeraţie, dar se părea că venise tot Clevedonul, ceea ce poate nu era surprinzător, din moment ce Randal era ultimul bărbat în viaţă din familia Lydian şi moştenitorul Oakemere-ului, conacul tudorian din apropiere de Clevedon care aparţinuse de secole familiei.

Mireasa sosi şi Teresa nu văzu decât o clipă părul şaten deschis şi voalul alb, când Beth trecu la braţul fratelui ei, pe muzica lentă a lui Bach. Era greu să nu fii emoţionat de vechile şi cunoscutele cuvinte ale slujbei de oficiere a cununiei, se gândi ea, uitându-se cu hotărâre la frumoasele modele sculpturale de pe catapeteasmă, unele din puţinele care scăpaseră de efectele distructive ale reformei. Era o biserică minunată, cu unele părţi mai vechi chiar decât Oakmere, şi în ziua aceea, decorată cu flori de liliac şi cu frunze de stejar de pe creasta

Lydianilor, cu soarele care se strecura prin ferestrele arcuite, încălzind pilonii din piatră şi bolţile, arăta mai frumoasă ca oricând.

„Da”-ul lui Randal fu hotărât şi răspicat, audibil pentru toată lumea; vocea catifelată a lui Beth fu mai greu de auzit. „Să vă iubiţi şi să vă preţuiţi…” Teresa era conştientă de sentimentul de tulburare pe care-l declanşaseră cuvintele preotului, şi se mira că durerea putea fi încă atât de acută. Nu că l-ar fi văzut pe Randal

mai mult de o dată sau de două ori pe an de când se îndrăgostise de el, la aniversarea ei de optsprezece ani, acum cinci ani, când Charlotte Lydian, naşa ei, o invitase o săptămână la Oakmere şi dăduse o petrecere de ziua ei. Nici Randal nu arătase faţă de ea mai mult decât un interes prietenesc, frăţesc. Dar iubirea ei se înfiripase chiar şi pe fărâmele acestea şi nu era uşor de dezrădăcinat.

În timp ce slujba continua, rămase cu gândul la trecut. Săptămânile pline de anticipare când primise câte o invitaţie la Oakmere, plăcerea fiecărui minut preţios petrecut în compania lui Randal, întotdeauna mai puţine decât sperase ea, căci uneori, spre dezamăgirea ei, nu-l găsise acolo. El nu stătea la conac, cu mătuşa lui, ci cumpărase cabana de la Oakmere ca un refugiu ca să lucreze la cărţile lui şi de câte ori se dusese plină de speranţă, fusese la fel de probabil să fie la Londra, în străinătate sau la Oakmere. Aşa se întâmplase ultima dată când fusese aici, îşi aminti ea, şi-n prima noapte vărsase în camera ei lacrimi amare de dezamăgire. Şi plouase tot weekendul, şi-şi petrecuse o după-amiază făcând un desen după modelul sculptural de la capătul uneia din băncile din biserica aceasta, cu acordul vicarului. Era chiar cea lângă care stătea Randal acum; un potpuriu ciudat cu animale, păsări şi plante sălbatice, sculptat cu toată grija cu atâtea secole în urmă. Încă mai avea desenul. Şi în weekendul acela, mătuşa Charlotte se plânsese că Randal, acum trecut de treizeci de ani, nu arăta niciun semn de a se clinti din stadiul de burlăcie pe care-l prefera, şi că toate tinerele atrăgătoare pe care le invitase cu speranţă în suflet la Oakmere nu făcuseră nicio impresie asupra hotărârii lui de a rămâne liber de lanţurile matrimoniale şi ale Oakmere-ului.

Şi apoi, după toate eforturile disperate ale mătuşii lui de a-l ispiti să se căsătorească, în speranţa de a împiedica dispariţia familiei şi transformarea conacului fie într-un muzeu, fie pradă antreprenorilor, Randal, care flirtase nonşalant cu o mulţime de tinere atrăgătoare, le uluise pe

toate căsătorindu-se cu fata aceasta timidă, tăcută şi insignifiantă, care era secretara mătuşii lui şi care-l ajutase cu cercetările în privinţa istoriei familiei Lydian.

Şi ăsta fusese finalul visului Teresei şi al multor altor fete, bănuia ea, căci frumosul, inteligentul şi fermecătorul Randal era cu siguranţă răspunsul multor altor rugăciuni romantice.

Acum, veneau împreună pe culoar, în acordurile armonioase ale muzicii lui Handel. Pentru Randal, nicidecum ceva atât de evident precum Mandelssohn, se gândi ea cu un spasm de durere când îi văzu chipul măsliniu, cu părul negru şi ondulat, cu nasul lung şi drept al familiei Lydian, cu ochii negri care-i bântuiseră atâta timp visurile. Şi fata de la braţul lui nu mai arăta insignifiantă, căci o fericire radioasă strălucea pe chipul fragil al lui Beth, dându-i o frumuseţe derutantă. Era o faţă tandră, cu ochi mari şi căprui şi cu un zâmbet timid. Teresa văzu cum Randal pune mâna peste a lui Beth şi-i zâmbeşte liniştitor. Şi din nou simţi o durere în suflet.

În soarele prietenos de iunie, mulţimea de la recepţia de la Oakmere putu să se disperseze confortabil pe terasă şi pe pajişte, în vreme ce se serveau băuturile. După ce tortul fusese tăiat şi toată lumea închinase în cinstea mirelui şi a miresei, Teresa se aşează pe unul din locurile de la umbra ulmilor, de unde avea o privelişte minunată a casei din piatră cenuşie, cuibărită în pădure. Şi acolo o găsi, puţin mai târziu, naşa ei.

— Ah, Teresa, draga mea. Te căutam. Sunt atâţia oameni de care – trebuie să mă ocup. Sper că nu te-ai simţit neglijată. Ai mâncat?

— Din belşug, mulţumesc, mătuşă Charlotte, spuse Teresa, care de fapt nu prea avea poftă de mâncare.

— Ei bine, o să stau puţin cu tine cât se schimbă Randal şi Beth. Ce zi glorioasă! Cea mai fericită zi din viaţa mea!

Teresa zâmbi, iar Charlotte Lydian se aşează lângă ea. Era o femeie înaltă, bine făcută, cu o prezenţă impunătoare care se datora fără îndoială antrenamentului

ei ca solistă de operă. Să fie fina unei binecunoscute cântăreţe de operă îi dăduse Teresei o mare satisfacţie în copilărie şi se fălise adesea cu mătuşa ei Charlotte, care de fapt nu-i era mătuşă, dar căreia îi spusese dintotdeauna aşa. Dar de când naşa ei ieşise la pensie şi moştenise Oakmere, la moartea tatălui ei, se dedicase întru totul moşiei şi Teresa o văzuse rar, dar păstrase o afecţiune vie pentru ea.

— O nuntă minunată, spuse Teresa, adăugând vesel: şi cum putea să fie altfel, cu un prinţ atât de încântător în decorul acesta de vis!

— Încă nu-mi vine să cred. Chiar renunţasem la speranţa că Randal se va căsători vreodată şi tot ce-am putut să-l conving a fost să scrie istoria familiei şi a moşiei înainte ca dinastia noastră să-şi găsească sfârşitul. Şi apoi, din senin, a ales-o pe Beth. Chiar aici, sub nasul meu, şi nu mi-am dat niciodată seama. Şi ea e la fel de devotată Oakmere-ului ca şi mine. Cea mai adorabilă fată. Nu puteam să-mi doresc o noră mai bună, deşi trebuie să-ţi mărturisesc, întotdeauna am sperat că Randal se va căsători cu o fată cu bani. Nu doar pentru bani, înţelegi, dar pentru că Oakmere e atât de costisitor de întreţinut şi noi nu stăm atât de bine cu numerarul, ştii? Dar, desigur, cel mai important lucru e să fie fericiţi, şi ştiu că Randal a găsit o comoară rară în Beth.

— Şi chiar dacă Randal s-ar fi însurat cu o fată cu bani, poate că ea n-ar fi vrut să şi-i cheltuiască pe moşie.

— Foarte adevărat.

— Şi nu-l văd pe Randal folosindu-şi soţia pentru bani. Are mândria strămoşilor lui.

— Şi independenţa şi încăpăţânarea lor. Refuză să stea la Oakmere, ştii? Am vrut ca el şi Beth să stea la conac şi să mă lase pe mine şi pe sora mea să mergem la cabană, dar el nici n-a vrut să audă. Îşi vor face căminul la cabană, cu neghiobul ăla de Vic Lorrel pe post de administrator. Dar eu tot sunt de părere că planul meu era mai bun. Randal e moştenitorul meu. Locul ăsta e al lui şi dacă nu s-ar fi ocupat el şi n-ar fi renunţat la drepturile de

păscut, închinând câţiva acri Comisiei Forestiere, acum am fi fost într-o stare deplorabilă. Dar spune că vrea să mai fie o vreme liber de lanţurile responsabilităţii şi să-i arate lui Beth lumea. Ea n-a călătorit deloc. Înţeleg asta. Şi ştiu că Oakmere n-o să-i permită niciodată să plece, acum că s-a însurat cu Beth. Ea iubeşte atât de mult locul acesta! Odată ce intru în subiectul Oakmere, devin o bătrână îngrozitor de plicticoasă. Mai bine spune-mi ce-ai mai făcut. A fost o perioadă tristă pentru tine. Ar fi trebuit să iau mai devreme legătura cu tine, dar nunta asta m-a făcut să neglijez orice altceva.

Dar Teresa nu avea nici cea mai mică intenţie să-i povestească despre nefericirea ei şi să-i întristeze ziua aceea frumoasă, aşa că spuse cu tact:

— A fost o perioadă dificilă, dar avocatul tatălui meu a fost foarte bun cu mine, şi acum lucrurile au fost îndreptate.

— Şi ce planuri ai, draga mea? Vrei să păstrezi casa din Londra? O să-ţi fie urât de una singură.

— Nu. Casa va fi vândută, dar încă nu mi-am făcut niciun plan definitiv pentru viitor. Ciorile de câmp sunt la fel de ocupate ca de obicei să dea târcoale în jurul ulmilor. De fiecare dată când aud ciori mă gândesc la Oakmere, spuse ea uitându-se la păsările care se roteau deasupra copacilor din spatele casei.

Între ele se lăsă tăcere. Observând prima oară cât de mult slăbise Teresa, Charlotte Lydian se simţi puţin vinovată că preocupările pentru Randal, Beth şi pentru Oakmere o limitaseră la o scrisoare seacă de condoleanţe, când aflase de moartea tatălui Teresei, exact înainte de Crăciun. Fusese o vreme când Teresa Marne fusese candidata ei preferată pentru Randal. Singura fiică a unui bogătaş, avea o înfăţişare plăcută şi era o fată cu spirit, de o inteligenţă vie. Şi destul de talentată. Desenele pe care le făcuse cu Oakmere fuseseră foarte reuşite. Acum, avea unul din ele pe perete, în camera ei. Dar Randal nu văzuse niciodată în ea decât şcolăriţa pe care o cunoscuse prima oară, şi între ei nu se legase decât o prietenie obişnuită.

Dar aerul agreabil care de obicei o învăluia pe Teresa, lipsea azi. Părea mai mare şi sub ochii ei cenuşii erau umbre care Charlottei îi aminteau de mama Teresei. Era frumos îmbrăcată, ca întotdeauna, într-o haină de culoarea jadului verde şi cu o pălărie asortată, fără bor, de sub care părul ei negru îi încadra faţa ovală, în formă de inimă, şi pometii înalţi. Moştenise şi tenul frumos şi palid al mamei ei, care scotea atât de bine în evidenţă părul şi sprâncenele negre şi ochii închişi la culoare. O înălţime bună. Zveltă. Odorul tatălui ei. Mama ei murise acum şase ani. Şi acum, rămăsese singură. Păcat că nu avea fraţi, s-o fi ajutat în aceste ultime săptămâni. Dar acolo unde existau bani, lucrurile se înlesneau. Sfătuitorii profesionişti erau întotdeauna la îndemână. Acum, era o tânără foarte bogată, dar destul de cu capul pe umeri încât să-şi cu chibzuinţă averea, Charlotte era sigură. Şi alinată de gândul acesta, Charlotte uită de conştiinţă şi se ridică.

— Trebuie să mă duc, draga mea. Sper că te simţi bine la hanul nostru din sat. Mi-a părut rău că nu te-am putut găzdui la Oakmere, dar pur şi simplu, până şi podurile sunt ocupate. O să rămâi şi pe urmă, nu-i aşa?

— Mă tem că nu, mătuşă Charlotte. Mă întorc la Londra imediat cum pleacă Randal şi Beth. Am o întâlnire mâine dimineaţă, aşa că nu pot rămâne.

— Oh, ce păcat, draga mea! Ei bine, trebuie să mai vii curând şi să stai mai mult. Acum, trebuie să-mi fac datoria. Randal şi Beth vor pleca în curând. Vino şi tu pe terasă. Ai făcut cunoştinţă cu domnişoara de onoare a lui Beth? Cumnata ei, Jill… e cea care stă lângă stâlp şi vorbeşte cu sora mea. E o fată atât de minunată. Părinţii lui Beth au murit, dar fratele ei şi soţia lui îi sunt devotaţi lui Beth. Vino cu mine şi te prezint.

Şi aşa, Teresa fu readusă în centrul fictivităţilor, şi râse şi aruncă împreună cu restul petrecăreţilor confeti când Randal se urcă după Beth în maşină, făcându-le cu mâna. Şoseaua şerpuită era lungă ca o alee de ţară, dar pe margine stăteau nuntaşii care aruncau cu confeti; Beth le făcea zâmbind cu mâna de la geam, în timp ce Randal

încerca în van să accelereze, căci prietenii lor se năpusteau în faţa maşinii, râzând şi acoperind automobilul cu mai multe confeti. Şi apoi, o ultimă cotitură îi ascunse de ochii Teresei şi-i lăsă pe cei mai energici să alerge după maşină, care după spusele mătuşii Charlotte avea o destinaţie secretă pe care nimeni nu fusese în stare s-o ghicească. Tot ce ştia era că vor fi plecaţi o lună.

Şi o jumătate de oră mai târziu, Teresa conducea şi ea pe aceeaşi alee şerpuită, la capătul căreia se aflau două coloane din piatră – pe una erau sculptate câteva frunze de stejar, pe cealaltă trei flori de liliac. Rămas-bun tărâm al visurilor, se gândi ea, de acum se va întoarce la prezentul ei crud.

Se simţea doborâtă de oboseală şi de dezolare. Întâlnirea de mâine dimineaţă era cu bărbatul care-i va cumpăra maşina. Tatăl ei murise ruinat. Ca să onoreze creditorii, casa lor şi tot ce conţinuse fusese vândut, la fel şi bijuteriile mamei şi titlurile la purtător pe care i le dăduse tatăl ei. Colierul ei din perle se dusese şi el ca să le cumpere lui Randal şi lui Beth cadou de nuntă. Achitase toate datoriile, mai avea o săptămână până la termenul de vânzare a casei şi nu mai avea decât cincizeci de lire. Nepregătită pentru vreo slujbă, acum va trebui să-şi câştige singură existenţa. Mâine, se gândi ea, făcându-i semn motociclistului nerăbdător din spate, va prelua din nou controlul situaţiei. Dar în momentul acesta, tensiunea emoţională de a urmări cu zâmbetul pe buze înmormântarea speranţelor şi visurilor ei din ultimii cinci ani o lăsaseră pustiită. După toate celelalte, părea pur şi simplu prea mult.

Capitolul 2

Poate că era pură întâmplare, dar Teresa preferă s-o considere un semn al destinului când, două zile mai târziu, văzu un tablou în vitrina unui magazin de arte plastice. Era un peisaj în ulei: o moară de vânt, paletele ei albe şi ascuţite în faţa întinderii vaste a cerului albastru, rogozul de sub ele bătând în vânt. Suffolk. Trebuia să fie Suffolk, se gândi ea, şi imediat se întoarse în copilărie, alergând de-a

lungul digurilor ridicate de-a curmezişul mlaştinilor, auzind vuietul vântului prin rogozul mai înalt decât ea, Rory şi Sally urmând-o. Toate vacanţele, de când îşi aducea aminte şi până la paisprezece ani, şi le petrecuse la căsuţa din golful liniştit de pe coasta Suffolkului. Nu erau decât câteva case răzleţe în golf, la care se ajungea pe drumul dinspre satul de pescari Goslin. Tatăl ei avusese una din casele acelea, iar Cherytonii pe cea de alături. Şi pentru Teresa, un copil singur la părinţi, familia Cheryton făcuse toată diferenţa, îmbrăcând vacanţele acelea într-o aură de fericire pe care aproape o dăduse uitării în anii care urmaseră, când călătorise prin lume cu tatăl ei, dar care acum îi veneau din nou în minte şi-i încălzeau sufletul în timp ce se uita la tabloul acela. Pictorul prinsese esenţa Suffolkului: întinderea vastă de cer, lumina aceea strălucitoare. Era pe cale să intre şi să întrebe preţul, apoi de răzgândi, amintindu-şi că de-acum nu mai avea bani de cheltuit pe astfel de lucruri. Era atât de obişnuită să aibă bani să-şi cumpere tot ce voia, încât avea nevoie de timp să conştientizeze adevărul situaţiei ei actuale.

Zăbovi în faţa tabloului, cuprinsă de nostalgia copilăriei, a timpului inocenţei, când amândoi părinţii trăiau şi o învăluiau cu siguranţa iubirii lor. Înainte să crească, să se îndrăgostească de un bărbat pentru care nici măcar nu exista şi să petreacă cinci ani tânjind la ceva ce nu putea fi; înainte să afle cât de repede se făceau nevăzuţi toţi prietenii când banii care-i cumpăraseră nu mai erau şi cum era când creditorii îşi cereau zgomotos drepturile şi cum se schimba climatul când cădea ecranul protector al bogăţiei. Ca o oază din trecut, Suffolk o chema, ca şi cum în acele vizite de demult putea să recapete o parte din fericirea lipsită de griji din vremurile acelea, să uite aceste ultime luni şi să înceapă o nouă viaţă din cenuşa celei vechi.

Încercă să-i explice sentimentele ei domnului Maybole, avocatul tatălui ei, când se întâlniră dimineaţa următoare pentru ultimele aranjamente. Era un bărbat în vârstă, cărunt şi tăcut, care inspira încredere. În ultimele

lui, fusese foarte bun cu ea.

— Am decis să mă duc în Suffolk şi să văd dacă nu pot începe acolo o viaţă nouă, spuse ea drept răspuns la întrebarea lui.

— Suffolk? Ai prieteni acolo?

— Nu. N-am mai fost acolo de ani de zile. Dar când eram mică, acolo îmi petreceam toate vacanţele. Tata a cumpărat o casă pe coastă, pentru că mama s-a îndrăgostit de locul acela şi obişnuia să mă ducă mereu acolo. Cred că locul acela liniştit şi simplu era pentru ea un refugiu de viaţa sofisticată pe care o duceam. Şi una din casele vecine era a unei familii, Cheryton: erau prieteni buni cu noi. Doamna Cheryton era văduvă şi avea doi copii cam de vârsta mea. Ne distram de minune împreună. Am văzut un tablou cu Suffolk la un magazin de arte plastice şi mi-am amintit.

Domnul Maybole strânse din buze, se lăsă pe spate în scaun, sprijinindu-şi coatele de braţele acestuia şi împreunându-şi degetele; o privi cu o expresie care părea să-i transmită că vederea unui tablou într-o vitrină era un motiv neînsemnat pentru o astfel de decizie.

— De multe ori, amintirile aruncă o lumină roz asupra trecutului. Spune-mi mai multe despre acest El Dorado. Fără prieteni sau cunoştinţe, într-un loc retras, s-ar putea să-ţi fie greu să-ţi faci un rost. Aceşti Cheryton. locuiau acolo sau veneau şi ei tot în vacanţă?

— Erau din est, locuiau aproape de Barwich, cred, şi foloseau casa pentru vacanţe şi weekenduri.

— Înţeleg. Şi n-ai mai ţinut legătura cu ei?

— Nu. După ce a murit mama, tata a vândut casa. Lui nu i-a plăcut niciodată prea mult acolo. Prea multă linişte pentru el. Şi după asta, viaţa s-a schimbat foarte mult pentru mine.

— Şi totuşi, crezi că te poţi întoarce acolo şi s-o găseşti la fel? Iartă-mă, draga mea, dar nu eşti realistă dacă vrei să revii la zilele din copilărie. Ai avut o viaţă socială foarte activă. Acum, eşti adult. Amintirea prietenilor şi vacanţelor frumoase din copilărie nu au nicio

relaţie cu prezentul. Cu siguranţă, ar fi mai bine dacă ţi-ai căuta o slujbă şi o casă în Londra, unde cunoşti multă lume, în loc să te exilezi în Suffolk, unde nu ştii pe nimeni, cu excepţia unor fantome din trecut.

— Vreau să plec de lângă cei care mă cunosc. De când poziţia tatălui meu a devenit evidentă, fie n-au mai vrut să mă cunoască, fie m-au compătimit, fie, din maliţiozitate, s-au bucurat că nu voi mai fi privilegiată de acum. Şi unii din ei erau creditori care au fost brutal de sinceri. Vreau să scap de toate privirile astea. Curioase, compătimitoare, dispreţuitoare, ipocrite. N-aş fi crezut niciodată că sunt atât de puţini prieteni adevăraţi în cercul tatălui meu. Aţi fost singurul care m-a ajutat. Vă sunt foarte recunoscătoare, domnule Maybole.

— Draga mea, am fost avocatul şi prietenul tatălui tău mai mult de douăzeci de ani. Din păcate, nu i-am fost şi ghid, altfel lucrurile n-ar fi luat întorsătura asta. Dar a fost un om bun şi generos. Nu-mi doresc decât să fi putut face mai mult.

Dar prietenii tăi – naşa ta din Devon? Le pare rău pentru tine, sunt convins, şi te-ar ajuta bucuroşi acum.

— Am descoperit că unii din prietenii mei abia şi-au putut ascunde invidia în trecut şi acum cred că s-a făcut în sfârşit dreptate. Ceilalţi îmi plâng de milă şi urăsc asta. Şi nu i-am spus naşei de condiţia mea. Nu ne-am văzut prea mult în ultima vreme, şi în orice caz, nu vreau să cerşesc mila nimănui. Pot să-mi port singură de grijă. Să stau pe picioarele mele.

— Mândria tatălui tău n-a fost un consilier prea bun, Teresa. N-o lăsa să te conducă şi pe tine.

— E tot ce mi-a mai rămas. Ce lucruri s-au spus despre el! Ştiu că nu sunt adevărate, dar a trăit din credite şi a sperat că va îndrepta lucrurile speculând, şi presupun că nu e tocmai admirabil. Cum a ajuns în încurcătura asta, domnule Maybole? Şi de ce nu mi-a spus nimic şi m-a lăsat să cred că totul e ca întotdeauna? Asta mă nedumereşte. De ce nu mi-a spus? întotdeauna am fost prieteni atât de buni.

— Nu ţi-a spus din cauza calităţii pe care ţi-am menţionat-o mai devreme: din mândrie. Întotdeauna a fost un om de succes. Un tată cu care să te mândreşti. Erai centrul universului lui, draga mea, şi n-a putut îndura să-l vezi ca pe un eşec.

— Oh, ce prostie! Aş fi putut să-l ajut. N-a dat niciun semn cum că ar fi fost îngrijorat. Părea la fel de vesel şi de întreprinzător ca întotdeauna, şi totuşi, în tot timpul ăsta, uite ce se petrecea. A murit din cauza unui atac de inimă, a spus doctorul, dar de fapt a fost tensiunea de a păstra secretul ăsta. Eu sunt de vină, pentru că am fost atât de oarbă.

— Nu trebuie să crezi asta. Tu erai raza de soare din viaţa lui. A fost dorinţa lui să fie aşa.

— Ei bine, nu are niciun rost să răscolim trecutul. Nu pot schimba nimic. Doar că trebuie să vă daţi seama, domnule Maybole, nu vreau să-mi amintească nimic de ce s-a întâmplat.

— Înţeleg, dar să te retragi într-un loc atât de izolat. N-o să fie o paletă prea largă de slujbe. La ce te-ai gândit?

— Poate o să lucrez la un hotel din Wynburgh. Sezonul de vacanţă trebuie să înceapă. Sau la un magazin.

Domnul Maybole scutură din cap.

— Tot deplâng felul în care te-ai lăsat fără un sfanţ ca să plăteşti şi ultimele datorii.

— A fost cel mai cinstit lucru pe care-l puteam face.

— Dar m-am oferit să le plătesc eu pentru tine. Putea să fie doar un împrumut şi oricum, nu era o sumă mare. Dar ţi-ar fi dat timp să cauţi mai bine, totuşi.

— Am trăit destul din împrumuturi. Dar vă mulţumesc pentru amabilitate, domnule Maybole. Apreciez. Şi nu trebuie să vă faceţi griji pentru mine. Am destui bani pentru o vacanţă de o săptămână la Wynburgh mai întâi, şi dacă perspectivele sunt fără speranţă sau dacă nu are acelaşi farmec ca pe vremuri, o să am totuşi destul cât să mă întorc şi să accept slujba care mi s-a oferit la baza de hipism unde obişnuiam să-mi ţin poneiul.

— Ca instructoare de călărie?

— Nimic atât de grandios. Fată la grajduri. Salariul mi s-a părut totuşi prea mic pentru un trai decent, spuse ea, zâmbind la expresia oripilată a domnului Maybole.

— Şi aceşti Cherytoni? E probabil să mai fie încă pe acolo? E vreo şansă să reînnozi prietenia cu ei?

— Nouă ani înseamnă mult şi probabil că nu i-aş mai recunoaşte acum pe prietenii mei. Dar nu trebuie să vă mai reţin, domnule Maybole.

O conduse până la uşă şi dădu mâna cu ea:

— Ei bine, dacă te pot ajuta cu ceva, oricând, nu ezita să mă anunţi. Şi mult noroc, Teresa.

Îi mulţumi din nou şi porni spre Regent's Park şi spre căminul care nu va mai fi al ei decât câteva zile. Cerul era mohorât şi atmosfera apăsătoare, dar în timp ce mergea, gândurile îi stăruiau nu asupra prezentului sau viitorului, ci asupra trecutului, văzând destul de clar golful nisipos, bărcile pescarilor, mlaştinile din spate şi moara de vânt. Şi pe Cherytoni. Doamna Cheryton, înaltă, brunetă şi plăpândă, care scria versuri şi poveşti pentru copii şi avea un talent minunat de a da viaţă istorisirilor în timp ce le citea. Asta fusese în primii ani, când fuseseră foarte mici. Şi copiii moşteniseră imaginaţia ei artistică şi tocmai asta îi făcuse nişte tovarăşi atât de plăcuţi. Zilele fuseseră prea scurte.

Îşi amintea că-i ajutase pe Rory şi pe Sally să construiască un pod peste un pârâu – o parte din decorul pentru punerea în scenă a uneia dintre poveştile cu Camelot care fuseseră obsesia lor la vremea aceea. Sally, cu părul ei blond ca o mătase ţesută până la umeri, cu o construcţie delicată şi graţioasă în toate mişcările ei; Rory, închis la ten, cu o claie de păr negru şi cu o faţă plină de viaţă şi poznaşă, avea o energie inepuizabilă care se potrivea cu imaginaţia lui. Doamna Cheryton venise să vadă ce făceau şi rămăsese senină şi minunată, aşa cum apărea de fiecare dată în amintirile Teresei. Îşi aminti acum atingerea rece şi delicată a mâinilor ei când îi recuperase pamponul şi-i legase la loc părul neastâmpărat, pieptănându-i-l de pe faţa înfierbântată.

Şi tot acolo fusese şi epoca şalupei, când Rory se împrietenise cu un băiat mai mare de la o casă vecină care-i dusese în larg, dar cu toate că Rory primise cu entuziasm avid acest nou sport, ea şi Sally nu fuseseră decât marinari de vreme bună şi nu prea de încredere ca membre ale echipajului.

Soneria unui claxon şi zgomotul de frâne o readuseră în prezent cu un şoc, şi sări pe trotuar, abia evitând maşina. Pasagerul scoase capul pe geam şi-i strigă iritat:

— Ţicnito…

Restul se pierdu în aer, căci maşina acceleră şi scuzele speriate ale Teresei fură şi ele înghiţite de zgomot. Ţicnită? Era un cuvânt bun, presupunea. Rătăcită în trecut, văzând fantome şi auzind voci de mult uitate. Să se întoarcă putea fi periculos sau putea să nu ducă la nimic. Era posibil ca timpul să fi schimbat complet imaginea, şi Teresa ştia că ea însăşi se schimbase. Dar nevoia de a scăpa de umilinţa şi nefericirea ultimelor luni, de privirile curioase şi compătimitoare, era urgentă. Se va duce la Wynburgh, orăşelul de la mare, la trei kilometri de Goslin. Aerul tare şi curat din Suffolk ar putea avea efectul tonic de care avea nevoie. Şi nu avea nimic de pierdut, căci atinsese nivelul cel mai scăzut, cum îşi pierduse tatăl, care fusese atâţia ani compania ei plină de afecţiune, bărbatul pe care încă îl iubea şi întreg edificiul vieţii ei uşoare şi protejate de bani.

Ca să echilibreze parcă balanţa, norocul părea să-i zâmbească în sfârşit Teresei când ajunse la Wynburgh, într-o zi însorită, şi văzu că schimbările care răvăşiseră şi devastaseră în anii care trecuseră din vremea copilăriei ei atâtea locuri liniştite, stătuseră departe de partea aceasta a Suffolkului. Wynburhul pe care-l vedea acum era aproape la fel ca cel pe care şi-l amintea, cu stâncile lui deschise, cu plajele retrase şi tăcute, casele georgiene în jurul oazelor de verdeaţă şi falezele străjuite de tufişuri. Şi biserica superbă, uluitoare chiar şi în ţinutul acela al bisericilor frumoase, încă veghea peste zona mlăştinoasă din estuar, neschimbată.

Rezervase o cameră la vechiul han de lângă piaţetă, unde-i dusese tatăl ei la un prânz copios când împlinise patruzeci şi cinci de ani.

Îşi amintea că Rory recitase cu mare pompă o poezie scurtă pe care o compusese pentru el. Toţi cei trei Cheryton, în feluri diferite, aveau acest farmec inefabil pe care Teresa nu credea să-l emane un copil singur la părinţi. Oare ce se întâmplase cu ei? Cu Rory, care era hotărât să devină actor, cu Sally, care se antrena deja să fie dansatoare, şi cu doamna Cheryton, ale cărei cărţi păreau să dispară de pe rafturile librăriilor? S-ar fi aşteptat ca Rory şi Sally să aibă succes în carierele lor, dar nu auzise niciodată numele lor în vreuna din sferele pe care le aleseseră. Poate că le exagera talentul şi-i vedea în lumina roz a amintirilor, aşa cum spusese domnul Maybole.

Încântată că timpul şi progresul nu-şi puseseră amprenta pe partea aceasta a Angliei şi lăsaseră giuvaierul ei de oraş intact, exact cum era în amintirile ei, făcu o plimbare după-amiază, recunoscând asta, neamintindu-şi de aceea, însoţită de fantomele vechilor ei prieteni. Recunoscu cu plăcere cafeneaua cu boltă şi cu ferestre cu zăbrele unde mâncase odată brioşe cu o glazură delicioasă şi tarte care arătau destul de obişnuit, dar ascundeau bucăţi mici şi suculente de ghimbir, care-i plăceau foarte mult lui Rory.

După ce se mai plimbă puţin pe stânci, se întoarse la cafenea pentru ceai şi găsi aceleaşi brioşe delicioase şi tarte cu ghimbir, deşi în locul femeii cărunte şi mărunte din amintirile ei, o servi o fată tânără.

— Ah, era mătuşa mea, Alice, spuse fata zâmbind, răspunzând la întrebarea Teresei. Încă mai coace prăjiturile, dar atât. Trebuie să se odihnească după-amiaza. Picioarele, ştii.

Teresa încuviinţă din cap, ca şi cum ar fi fost familiară cu problemele acestea, şi fu răsplătită cu istoria întregii familii până când sosiră alţi clienţi şi solicitară serviciile fetei.

Obosită după eliberarea casei din ultima săptămână,

hotărî să se ducă abia mâine la Goslin Cove. Voia să aibă suficient timp să-l exploreze din nou. Şi deşi nu voia să recunoască, teama de a găsi micul sat şi golful năpădite de bungalouri şi transformate într-o caravană uriaşă contribuise şi ea la decizia de a amâna vizita. Cumva, devenise important pentru ea ca visul din trecut să rămână intact.

Înapoi în camera ei, studie pagina cu oferte de muncă din ziarul local pe care-l cumpărase ca să vadă dacă poate găsi ceva potrivit, dar nu era niciun post pentru care să simtă că poate candida. Biletul până la Wyngurgh şi nota de plată pentru o săptămână aici o vor lăsa cu puţin peste douăzeci de lire. Era o situaţie atât de inedită pentru ea, încât încă-i era greu să creadă. Era o nesăbuinţă, presupunea, că rezervase o cameră aici, la cel mai scump hotel din Wynburgh, deşi era destul de modest pentru standardele ei de până de curând. Tatăl ei stătuse întotdeauna la hoteluri de lux. Dar în primele zile nu-şi va face griji şi se va bucura de călătoria ei în trecut, înainte să înfrunte necesitatea imperioasă de a-şi câştiga existenţa.

De la masa ei din colţul sălii de mese a hotelului, avea vedere bună spre intrare şi zări un bărbat înalt, cu umeri laţi, intrând şi aşteptând să primească atenţia şefului de sală. Recunoscu imediat chica şatenă, cu un sentiment de exasperare. Vrusese să scape de lumea pe care o cunoştea, şi dacă ar fi trebuit să numească ultima persoană pe care ar fi vrut s-o vadă, Dave Merville era un candidat favorizat. Teresa ridică în grabă meniul şi se ascunse după el. Cu puţin noroc, venise doar pentru cină şi va putea să evite s-o vadă. Pe deasupra meniului, văzu cum este condus la o masă din capătul îndepărtat al încăperii şi se aşază cu spatele la ea, aşa că era puţin probabil să se întoarcă o sută optzeci de grade şi s-o vadă peste mesele care-i despărţeau. Ajunsese deja la jumătatea cinei şi presupunea că va avea timp pentru o cafea în salon înainte să dispară în camera ei.

Ce naiba îl adusese aici? se întrebă ea indignată, şi

apoi râse în sinea ei. La urma urmelor, Wynburgh era un loc ca oricare altul. Lipsa de încredere şi reticenţa ei de a da ochii cu el erau moştenite după amărăciunea din ultimele luni, căci până nu demult, n-ar fi întâmpinat nicio dificultate în a-l pune la punct pe Dave Merville, aşa cum făcuse ultima oară când se văzuseră, la Oakmere. Şi numai să se gândească la Oakmere îi readuse vechea durere. Acolo îl întâlniseră prima dată pe Merville, ea şi tatăl ei, acum trei ani. Era unul din parteneri la o firmă de arhitecţi care se specializaseră în prezervarea şi renovarea clădirilor vechi şi Randal îl chemase ca să-l sfătuiască şi să supravegheze lucrările la acoperişul şi galeria de la Oakmere. Pe Teresa n-o impresionase aroganţa lui nonşalantă şi nu-i dăduse cine ştie ce atenţie, din moment ce nu avusese ochi şi urechi decât pentru o singură persoană de la Oakmere, dar din nefericire, tatăl ei descoperise că Dave Merville îi împărtăşea interesul faţă de antichităţi, în general, şi mai ales faţă de porţelanurile vechi. Prin urmare, Dave fusese invitat acasă la ei, la Londra, ca să vadă colecţia tatălui ei, şi pe această bază, deveniseră cunoştinţe. Nu fusese o relaţie încurajată de ea şi în ultimul an nu-l mai văzuseră deloc.

Termină fără întârziere crema de caramel şi se strecură în tăcere prin sala de mese până în salon, dar aici încetineala chelnerului o învinse şi nu-şi băuse decât pe jumătate cafeaua, când îl văzu pe Dave intrând. Ridicând în grabă revista pe care o răsfoia, se ascunse din nou. Poate că nu se va opri pentru cafea sau poate o să se ducă la bar. Vocea lui, venind de undeva din apropiere şi comandând un brandy la cafea, îi spulberă însă orice speranţă. În afară că se simţea incomod ţinând revista la unghiul acesta, îi era imposibil şi să-şi termine cafeaua. Lăsă cu grijă revista mai jos şi descoperi că Dave îi studia picioarele cu un aer rece şi detaşat. Stătea la masa de alături şi după felul în care îi zâmbi când îi întâlni privirea, ştiu c-o recunoscuse înainte să-şi pună paravanul. Acelaşi zâmbet iritant şi ironic pe care şi-l amintea atât de bine.

— Bună, Teresa. Ce coincidenţă fericită. Pot să vin

lângă tine?

Era imposibil să refuze fără să fie nepoliticoasă şi toată educaţia ei îi nega arma aceasta. Nu putu decât să mimeze surpriza şi spuse:

— Oh, Dave Merville, nu?

În orice caz, se aşezase fără să aştepte acordul ei şi acum îi spuse:

— Chiar el. Şi ce te aduce în locurile acestea retrase?

— Iau o pauză.

— De la ce? De la tumultul social? spuse el, afabil.

— Am nişte prieteni vechi aici, spuse ea cu aceeaşi amabilitate, căci nu avea nicio intenţie să-i dezvăluie planurile ei. Tu? în vacanţă?

— Şi eu am cunoştinţe aici, spuse el grav, licărirea din ochii lui amintindu-i Teresei că Dave avusese întotdeauna un simţ al umorului puţin deformat.

— Eşti foarte bronzat, remarcă ea cu răceală. Ai fost în străinătate?

— Da. Am fost plecat toată iarna. M-am întors în martie.

— E frumos să scapi de iarna engleză.

— Da.

Urmă o pauză lungă, apoi Dave o întrebă de tatăl ei şi Teresa îi spuse. Păru şocat.

— Îmi pare foarte rău, spuse el în şoaptă. N-am ştiut.

— De unde să fi ştiut, dacă ai fost peste hotare? S-a întâmplat foarte brusc. N-a suferit deloc.

— Trebuie să-ţi fie tare dor de el. Evident, eraţi foarte apropiaţi.

— Da. Rămâi mult aici? întrebă ea politicos, nerăbdătoare să ţină discuţia departe de treburile ei personale.

— Doar săptămâna asta. Tu?

— La fel.

— Am citit în The Times că Randal Melbrais s-a căsătorit săptămâna trecută, spuse el după o altă pauză.

— Da.

Simţea privirea lui aţintită asupra ei şi se concentră

asupra cafelei.

— Nu putea să aibă un decor mai romantic pentru nuntă decât Oakmere. Ai fost acolo?

— Da. A fost o zi superbă şi toată lumea s-a distrat de minune, spuse ea vesel.

— Îmi imaginez. E o casă veche încântătoare. Bine întreţinută. Un anacronism în ziua şi epoca de azi, desigur, dar trebuie să sperăm că va supravieţui. Arcul acela din piatră din secolul al cincisprezecelea din faţa grajdurilor e un exemplu grăitor al perioadei. Surprinzător cât de bine se îmbină acolo secolele al cincisprezecelea, al şaisprezecelea şi al şaptesprezecelea. A fost pe mâini bune şi în trecut.

— Şi este şi acum.

— Sunt de acord. Totuşi, e nevoie de buzunare bine cusute ca să păstrezi un astfel de loc, şi din câte mi-a spus domnişoara Lydian, nu mai sunt nici pe departe atâţia bani în vistierie. Melbrais va avea multe bătăi de cap. Desigur, poate să apeleze oricând la Banca Naţională, conchise el laconic.

— Randal o să se descurce s-o păstreze în familie, sunt sigură.

— Poate. Se potriveşte de minune cu trecutul lui. Foarte stilat. Săptămâna trecută trebuie să fi murit speranţele multor domnişoare, pun pariu.

— Foarte probabil.

— Şi greşesc oare când sesizez la tine un aer şi mai rece de dezaprobare decât îmi amintesc din trecut? întrebă el amabil, luând paharul cu brandy.

— Wendy Milport e prietena mea.

— Ah, Wendy. Sper că e bine.

Tonul lui o înfurie. Nu avea pur şi simplu nicio ruşine.

— Era foarte nefericită ultima oară când am văzut-o.

— Şi când a fost asta?

— Toamna trecută, exact după ce ai terminat amuzamentul cu ea.

— Astea sunt cuvintele lui Wendy. N-ar trebui să împrumuţi cuvintele altora.

— Ale mele s-ar putea să fie mai puţin politicoase. Era extrem de disperată când am văzut-o. Mi-am făcut griji pentru ea.

— Şi acum?

— S-a dus la Nisa în vacaţă, i-a plăcut şi a rămas acolo. Sper că până acum a trecut peste purtarea ta execrabilă.

— Unei femei nu-i stă bine să creadă că numai ea are dreptate, Teresa. Sări peste asta, spuse el, calm.

Nu-şi dădea seama dacă scânteia din ochii lui era batjocură sau furie, dar în privinţa sentimentelor ei, nu avea niciun dubiu. Clocotea de furie. Nu mai fusese atât de iritată de luni de zile. Dave stătea sprijinit de spătar, cu picioarele lungi încrucişate, privind-o peste paharul cu brandy. Deşi avea o construcţie solidă, avea graţia unui animal şi ochi de linx. O faţă colţuroasă, cu nasul uşor încovoiat şi gura şi fălcile ferme. Cu toate că-i displăcea, înţelegea de ce o atrăsese pe Wendy, care era genul fragil, care se agăţa. O atracţie dezastruoasă, căci era prea moale şi gingaşă ca să reziste la aroganţa lui nepăsătoare. Nu că ar fi fost uşor s-o învingi, căci infiderenţa lui totală faţă de părerea celorlalţi despre el îl făcea de necucerit.

— Poate că nu e prea frumos să fii sigură pe tine, dar nu e nici pe departe atât de urât ca a te juca o vreme cu iubirea unei fete şi a o arunca apoi, când îşi pierde din farmec.

— Vorbeşti prostii despre ceva ce nu te priveşte, draga mea, şi te faci de râs.

— Iar tu n-ai curaj nici măcar să încerci să te justifici.

— Nici n-am de ce, în faţa cuiva care-şi vâră nasul în treburi care n-o privesc.

— Fericirea prietenei mele mă priveşte.

— Atunci, ar trebui să fii recunoscătoare c-a scăpat de aşa o secătură. Acum, relaxează-te şi pune-ţi ghearele la loc. Arăţi epuizată. Ai multe pe cap acum, îmi imaginez, şi nu eşti obişnuită să-ţi porţi singură de grijă. Tatăl tău te-a lăsat în seama unor sfătuitori buni, totuşi, sper. Tutori.

Teresa îşi înfrână mânia şi răspunse glacial:

— Da. Avocatul tatii e un prieten foarte vechi.

— N-aş lăsa grija atâtor bani să te apese pe umeri, spuse el vesel. Lasă-i în seama experţilor. Eşti tânără şi liberă. Ai toată lumea la picioare. În afara vânătorilor de avere, n-ar trebui să ai nicio grijă. Nu că aş minimaliza pierderea. Ţineai foarte mult la tatăl tău, ştiu. Dar. tuturor ne vine rândul, şi să te duci înainte ca vârsta să te transforme într-o epavă, fără durere şi fără vreo boală îndelungată, nu e un lucru atât de rău. Câţi ani avea?

— Cincizeci şi opt.

— Îmi plăcea. Avea o mare capacitate de a se distra şi trebuie să fi fost o companie fenomenală în călătoriile voastre. E remarcabil să păstrezi aşa un entuziasm şi poftă de viaţă.

— Da.

Dave ar fi apreciat şi mai mult moartea subită a tatălui ei, dacă şi-ar fi dat seama de dezastrul financiar în care fusese. Dacă ar fi trăit, se gândi Teresa, cu greu ar fi putut evita falimentul. Numai poliţa lui generoasă de asigurare pe viaţă echilibrase balanţa şi făcuse posibile plăţile către creditori. Nenorocirea unui faliment ar fi fost insuportabilă pentru un om cu mândria tatălui ei, iar sărăcia i s-ar fi părut de asemenea de neîndurat. Dar Teresa nu avea de gând să-l lumineze pe Dave Merville în legătură cu asta.

— Ai talent la desen. Desenezi mult?

— Când şi când. De unde ştii?

— Oh, domnişoara Lydian mi-a arătat un desen pe care l-ai făcut la Oakmere. De primă clasă. Toate perspectivele corecte, deşi de un romantism uşor exagerat, aş zice.

— Ce vrei să spui cu asta? Aşa arată Oakmere.

— Arată mai a ilustrată dintr-un basm decât în realitate. Ceva în legătură cu fundalul înnegurat, poate. Ar fi putut să fie mai definit. Dar e încântător. Mie îmi lipsesc pur şi simplu vălurile acelea roz din faţa ochilor.

— Priveşti cu ochi de arhitect.

— Iar tu, cu ochi visători.

Se uită la el, speriată de perspicacitatea lui. Nu voia câtuşi de puţin ca bărbatul ăsta să scormonească dincolo de suprafaţă şi să descopere ce însemnau pentru ea Randal şi Oakmere. Toată experienţa de societate pe care o acumulase cu tatăl ei se dovedi utilă: zâmbind, îşi luă geanta şi spuse cu amabilitate:

— Mă bucur că ţi-a plăcut desenul. Acum, dacă mă ierţi, am câteva scrisori de scris. Sper să ai o şedere plăcută aici. Noapte bună.

Dave se ridică în picioare, privind-o întrebător:

— Nimic mai original decât „scrisori de scris”? Sunt sigur că puteai să găseşti ceva mai bun de atât.

— De ce să încerc, dacă tot e o formulare foarte bună şi politicoasă?

— Urăsc formulările politicoase; tu nu?

— Bineînţeles că nu. Sunt foarte necesare.

— Nu şi cu mine.

— Trebuie să fii o cunoştinţă foarte incomodă!

— Oh, n-aş spune asta. Există o oarecare uşurare în a spune adevărul verde-n faţă. Teatrul poate fi foarte obositor şi, în final, mai puţin eficient, adăugă el gânditor.

— Doar dacă ai de-a face cu o persoană obtuză. Noapte bună, spuse Teresa cu dulceaţă, şi-l lăsă privind în urma ei cu o expresie iritată, spera ea, dar nu întoarse capul să vadă. Dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut zâmbetul lui strâmb în timp ce se aşeză şi-şi turnă o altă ceaşcă de cafea.

Capitolul 3

Soarele strălucea şi aceeaşi adiere uşoară sufla când Teresa porni în dimineaţa următoare pe cărarea familiară, prin iarba neagră, spre podul de peste râul care despărţea Wynburgh de satul Goslin. După atmosfera moleşită din Londra, se simţea deja revigorată de aerul tare şi proaspăt şi mergea cu paşi cadenţaţi, hotărâtă să lase deoparte orice gând la situaţia ei financiară. Zăbovi pe pod şi văzu strălucirea verde-albăstruie a unui pescăruş căruia nu-i plăcu apariţia ei şi dispăru într-o clipită după cotitura râului.

De cealaltă parte a podului, cărarea ajungea la o altă zonă cu iarbă neagră, printre tufişuri de răchită încărcate cu boboci care, în căldura soarelui, împrăştiau o mireasmă bogată de cocos. În iulie şi august, iarba neagră devenea roşie, pe măsură ce înfloreau buruienile. Aici venea cu Rory şi cu Sally să culeagă mure şi să caute cuiburi de păsări.

Nu erau prea multe modificări la satul Goslin. Doar două case la marginea eleşteului şi un hotel în capătul îndepărtat al străzii principale, sau acela era chiar vechiul han, modernizat? Da, era acelaşi. îi veni în minte şi numele: Wary Heron.

Cu o extensie în spate, o nouă intrare, glastre cu muşcate la ferestre şi cu brazi în curtea din faţă, cu vopseaua proaspătă, arăta mult mai îmbietor decât pe vremuri. Până acum, toate schimbările pe care le suferise visul ei din copilărie erau în bine.

Vechiul drum prost spre golf era încă îngust şi întortocheat, dar fusese pavat şi în capăt se deschidea un spaţiu mic pentru maşini, dar spre încântarea ei, golful era exact ca în amintirile ei: digul abrupt, cu bolovani de piatră rotunjiţi, fâşia de nisip, îngustată chiar acum de un val înalt, şi marea, strălucind în lumina soarelui, pătată de spuma albă, pe măsură ce veneau valurile; aceleaşi câteva case. Golful era foarte aproape de o rezervaţie naturală şi poate că de asta îl protejase de dezvoltare, se gândi Teresa privindu-l, trecutul revenindu-i atât de viu în minte, încât se aştepta să-i vadă pe Rory şi pe Sally alergând pe plajă spre ea. Dar în dimineaţa aceasta însorită de iunie, singurul ocupant al plajei era un băieţel cu părul roşu care trăgea dintre valuri un năvod în miniatură şi-l examina plin de speranţă la fiecare câteva secunde, ca şi cum s-ar aştepta la o captură mare. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni scurţi din reiat şi cu un tricou verde şi părea foarte mic ca să fie lăsat nesupravegheat. În timp ce-l urmărea, copilul studie din nou năvodul, apoi, cu un gest furios, îl aruncă în mare. Temându-se că s-ar putea să regrete acţiunea impulsivă şi să încerce să-l recupereze, Teresa coborî pe

plajă, la marginea apei.

— Bună, spuse ea, cu un zâmbet. De ce ai făcut asta?

Băieţelul se întoarse cu o figură agresivă spre ea. Avea ochi vii, albaştri, şi pistrui.

— Niciun peşte, spuse el scurt.

— Dar poate o să mai vrei să încerci, într-o zi.

— N-o să mai vreau, spuse el, ridicând caraghios din umerii micuţi.

Năvodul se îndepărtase deja considerabil şi nu mai putea fi recuperat decât înot. Băieţelul o privea solemn. Ce văzu păru să-l liniştească, drept urmare îi oferi un zâmbet care-i îmbunătăţi trăsăturile colţuroase.

— Eşti aici în vacanţă? întrebă ea.

— Aici locuiesc. În casa aceea, spuse el, arătând căsuţa care aparţinuse Cherytonilor.

— Eşti un băieţel norocos. Pe vremuri, când eram mică, stăteam alături. Cum te cheamă?

— Jason Lynbrook. Am aproape patru ani, anunţă el, anticipând următoarea întrebare.

O femeie tânără ieşise din casă şi se îndrepta spre ei coborând digul; Teresa simţi un fior de încântare când recunoscu trupul zvelt şi graţios, părul blond şi trăsăturile micuţe şi regulate ale chipului oval. Când auzi vocea, fu sigură.

— Jason, te-am căutat. Nu ştiam că te-ai dus afară.

— M-am dus la pescuit.

— Ar fi trebuit să-mi spui. Şi unde ţi-e năvodul?

Se uită din nou agresiv, apoi începu să examineze cu o nepăsare elaborată o bucată lemn, aşezându-se pe aceasta. Teresa ezită, apoi spuse repede:

— Iartă-mă că mă amestec în discuţie, dar nu cumva eşti Sally Cheryton?

Femeia păru surprinsă. Evident, nu avea niciun indiciu despre identitatea Teresei.

— Am fost. De ce?

— Eu sunt Teresa Marne. Obişnuiam să ne petrecem vacanţele împreună. Aveam casa de alături, îţi aminteşti?

Tânăra tresări, apoi un zâmbet de încântare îi răsări

pe faţă:

— Desigur! Vacanţele acelea minunate! Teresa. Acum, îmi dau seama. Pe vremuri, aveai coadă. Acum câţi ani ne-am văzut ultima oară?

— Au trecut nouă ani de la ultima noastră vacanţă împreună.

— Ei bine, s-au întâmplat multe de atunci, inclusiv asta, spuse Sally arătând spre băieţel. Fiul meu, Jason.

— Ne-am cunoscut deja. Mă tem că n-am putut să-i salvez năvodul.

— E al treilea, spuse Sally cu un suspin. Trebuie să vii să bem o cafea împreună şi să-mi spui ce-ai mai făcut. Jason, vino în grădină, unde te pot supraveghea. Broasca ţestoasă are nevoie de apă, adăugă ea ca să-l ademenească, fiindcă fiul ei nu părea prea încântat.

În vreme ce Jason îşi făcu de lucru cu ţestoasa, Teresa şi Sally se aşezară în şezlongurile din grădina mică. Sally o năpădi cu o ploaie de întrebări.

— Sănătatea mamei s-a înrăutăţit după ultima vacanţă petrecută aici şi tata a insistat să ne ducă în străinătate un an-doi, ca să se poată relaxa la soare. A murit acum şase ani. Casa am vândut-o. De asta nu ne-am mai întors.

— Îmi pare rău. Mama ta era atât de drăguţă şi de sensibilă. Şi acum, locuieşti în Londra?

— Am locuit. Într-o casă aproape de Regent’s Park. Dar acum am vândut-o. Tata a murit în decembrie, aşa că trebuie să-mi fac o nouă viaţă. Înainte de asta eram ocupată, fiind un fel de secretară socială şi însoţitoare de călătorii pentru tata.

— Şi te pricepeai la desen. Ştiu că mama îţi aprecia mult talentul. Se întreba adesea dacă ai făcut ceva cu el.

— Am făcut cursuri de artă şi am continuat să desenez, însă doar ca amatoare. Nu sunt destul de bună pentru altceva, oricum. Dar de-ajuns despre mine. Spune-mi despre tine, despre Rory şi despre mama voastră.

— Timpul a subţiat şi rândurile noastre, spuse Sally cu tristeţe. mama a fost dintotdeauna fragilă, după cum

cred că-ţi aminteşti. A murit acum doi ani. Rory e actor, mai ales de televiziune, în zilele astea.

— Aşadar, visul lui chiar s-a îndeplinit.

— Da. Cu toate astea, n-aş spune că a realizat atât de multe pe cât s-a aşteptat. Până acum n-a primit decât roluri mici, nici acelea prea numeroase. Dar are un magazin de antichităţi în Wynburgh şi pare să se descurce destul de bine. îi place să vină aici şi să se plimbe cu barca pe care şi-a cumpărat-o. E acelaşi lasă-mă-să-te-las pe care-l ştii. îi place viaţa.

— Şi tu, Sally? Ce-ai făcut cu dansul?

— Am descoperit că nu sunt destul de puternică să fiu balerină, aşa că m-am instruit să devin profesoară. Am predat un an, l-am întâlnit pe John Lynbrook la un concert şi m-am măritat cu el la douăzeci de ani. După un an, l-am avut pe Jason. Şi asta m-a împiedicat să mai predau deocamdată. Apoi, în urmă cu optsprezece luni, soţul meu a murit într-un accident de maşină. Lucrurile au fost destul de dificile după aceea, pentru că nu aveam bani şi n-am vrut să-l dau pe Jason în grija cuiva ca să pot preda. Rory a moştenit casa aceasta la moartea mamei şi mi-a oferit-o mie. îi place să aibă o bază aici, iar eu ador locul acesta, aşa că a ieşit bine. Predau lecţii de dans la o şcoală din Wynburgh două după-amiezi pe săptămână, când o femeie din sat vine să aibă grijă de Jason.

— Îmi pare rău, Sally. Ai trecut prin multe greutăţi de la zilele fericite petrecute împreună.

— Da. Dar am avut patru ani minunaţi cu John, şi acum Jason e viaţa mea. Şi e foarte greu de stăpânit, adăugă ea fără tragere de inimă. Cred că a moştenit firea poznaşă a lui Rory mai mult decât a oricui altcuiva. Îţi aminteşti ziua când Rory a răsturnat în râu găleata cu prada pescarului aceluia şi ne-am ascuns în rogoz când s-a întors? Când îl văd pe Jason pescuind, mă gândesc de multe ori la întâmplarea aceea.

Şi începură să depene amintiri. În timp ce vorbeau şi râdeau împreună, Teresa realiză că pierderile grele din ultimii ani o marcaseră pe Sally, care părea mai mare de

douăzeci şi cinci de ani. Trăsăturile ei erau mai chinuite decât îşi amintea Teresa, şi sub ochii ei albaştri apăruseră deja câteva riduri. Ceasul bătu ora douăsprezece şi Jason anunţă că-i e foame, aşa că Teresa se ridică în picioare.

— Dacă n-ar fi trebuit să-l duc pe Jason să ia ceaiul cu un prieten în după-amiaza asta, te-aş fi invitat să rămâi azi la noi, spuse Sally. Dar sper că nu pleci încă din Wynburgh. Trebuie să te mai vedem. Avem atâtea de recuperat. Cât stai aici?

— Nedefinit, sper. M-am întors să arunc o privire şi să văd dacă-mi pot găsi o slujbă potrivită în Wynburgh. Simt că trebuie să fac o schimbare majoră. Am văzut un tablou cu Suffolk într-un magazin din Londra şi mi-a amintit de anii în care veneam aici în vacanţă. Viaţa părea atât de simplă şi de frumoasă atunci şi am simţit nevoia nostalgică de a mă întoarce. O idee foarte proastă şi nepractică, după părerea avocatului tatii, dar am de gând să încerc oricum.

— Din ce în ce mai bine, spuse Sally cu plăcere sinceră. Unde stai?

— La White Hart. Doar săptămâna asta, cât vizitez.

— Atunci, vino marţi pe la noi. Dacă e frumos, mergem la picnic într-unul din locurile noastre de odinioară. A fost o surpriză minunată să te revăd. Din senin, ca o comoară adusă de valuri, tocmai când credeam că-n Goslin Cove nu se întâmplă nimic.

Promiţând să vină marţi, Teresa plecă, încurajată de primirea călduroasă a lui Sally şi de uşurinţa cu care reînnodaseră vechea lor prietenie. Nu că ar fi trebuit să jubileze la gândul unui picnic, când erau alte probleme mai urgente care trebuia rezolvate. îi era greu să-şi recunoască starea financiară. Dacă din mândrie, din teama de a fi compătimită sau doar din dorinţa de a nu-i împovăra pe ceilalţi cu necazurile ei, nu se putea hotărî. Şi în orice caz, lui Sally îi erau de-ajuns problemele ei şi fără să fie forţată să le asculte pe ale altora.

Încercând s-o ia sistematic în după-amiaza asta, făcu o listă cu calificările ei pentru o slujbă. Păreau extrem de

neadecvate. Avea permis de conducere, ştia să picteze şi să deseneze rezonabil de bine, să călărească şi să bată la maşină. Cumva, nu părea să încropească portretul vreunui angajat. Suspinând, străbătu încă o dată coloanele cu anunţuri din ziarul local, dar tot nu găsi nimic la care să poată candida. Fusese atrasă în partea acesta a ţării de amintirile fericite despre pacea şi izolarea de aici, dar corolarul acestei stări de fericire era lipsa locurilor de muncă. Va trebui să găsească o cazare mai ieftină după săptămâna asta, dacă nu va găsi o slujbă cu cazare inclusă. Hotelurile păreau cel mai uşor de abordat pentru ea şi decise să înceapă în dimineaţa următoare.

Vizitele la câteva hoteluri şi case de oaspeţi se dovediră însă neroditoare. Angajaseră deja personal pentru sezonul de vară şi lipsa de experienţă n-o ajuta deloc. Se întoarse la hotelul ei cu moralul la pământ, întrebându-se dacă domnul Maybole nu avusese dreptate în legătură cu perspectivele pentru ea aici. Total neexperimentată în a-şi căuta de lucru, i se părea o afacere umilitoare şi neplăcută să fie privită şi refuzată. Şi faptul că mica ei rezervă de bani se micşora şi că era posibil ca în curând să rămână fără pat, pur şi simplu nu era credibil. Dar refuza să se dea bătută. Avea o inteligenţă rezonabilă şi va învăţa să stea pe picioarele ei, aşa cum învăţau toţi. Mai avea încă ceasul, pe care putea să-l vândă dacă va avea nevoie să mai câştige ceva timp. Fusese cadoul de la tatăl ei când împlinise douăzeci şi unu de ani şi era singura bijuterie pe care o mai păstrase. Ceasul era montat cu diamante într-o brăţară de argint şi trebuia să valoreze destul de mult.

Se simţea mai bine după ce făcuse o baie şi se schimbase pentru cină. Printr-un miracol, Rory şi Sally erau încă aici. Wynburgh şi Goslin Cove erau aşa cum şi le amintea. Şi Teresa Marne nu era atât de slabă încât să nu reuşească într-un fel sau altul. Luă fotografia lui Randal pe care o avea întotdeauna cu ea. Era o instantanee mărită şi înrămată, pe care o făcuse la Oakmere acum doi ani. El se sprijinea de unul din podurile de peste râul care cobora

prin pădure şi se vărsa în mare, faţa lui întunecată şi frumoasă zâmbindu-i de peste apă. Şi uitându-se la pază, îşi simţi inima strânsă ca într-o menghină. Beth şi Randal erau acum în luna de miere. Se întrebă unde. Şi în seara aceasta, la cină, fantoma lui Randal stătu cu ea, şi Teresa nu se mai opri după aceea la cafea, de teamă să nu dea peste Dave Merville, care, mai mult decât oricine cunoscut de ea, se pricepea de minune să spulbere visele.

Preferă să ia cu ea fantoma lui Randal, ca să-i ţină de urât cât se plimbă în jurul golfului şi apoi, cât zăbovi cu coatele pe o balustradă, uitându-se cum se întunecă marea, cum apar primele stele şi cum pescăruşii coboară în cuiburile lor, cu ţipetele lor triste.

Pe lângă atracţia brioşelor şi a tartelor cu ghimbir, cafeneaua avea o atmosferă extrem de intimă. Teresa se prăbuşi într-un colţ cu un suspin de uşurare, după căutări îndelungi de cazare. Era ultima vineri a şederii ei la White Hart şi tocmai încheiase aranjamentele de a se muta a doua zi la un internat mai mic de la periferia Wynburghului. Cu o cană de ceai în faţă, începu să cerceteze din nou ziarul şi nu era decât vag conştientă de oamenii care tocmai se aşezaseră pe canapeaua din spatele ei, până când auzi o voce cunoscută, leneşă.

— Ce bine că ne-am întâlnit, Sally. Ce vânt te aduce în Wynburgh?

— Lecţiile de dans. Nu trebuie să zăbovesc prea mult la ceai, Dave, pentru că doamnei Gordon îi place să plece pe la cinci şi jumătate şi astăzi sunt nevoită să mă bazez pe autobuz. Rabla mea e iar la service.

— Linişteşte-te. Te duc eu acasă.

— Oh, nu. Te rog, nu te deranja.

— Nu e niciun deranj. Maşina e la cinci minute de aici, în parcarea hotelului şi nu-mi place deloc să-mi beau ceaiul cu o fată care se tot uită la ceas. Vei fi acasă până în cinci şi jumătate. Acum, ce mănânci?

— Pâine prăjită cu unt. Şi nu pot rezista prăjiturilor de aici.

— De ce ai face-o? Ar trebui să te mai îngraşi.

Comandă ceaiul, apoi spuse cu mârâitul acela amuzat şi profund care pe Teresa o afecta neplăcut:

— Şi ce-ai mai făcut în ultima vreme? Nu te-am mai văzut de mult.

— Ei bine, săptămâna asta a apărut ceva chiar minunat. O fată pe care o cunoşteam în copilărie. Familia ei locuia alături de noi. Eu, Rory şi cu ea obişnuiam să ne unim forţele şi eram buni prieteni. Ne distram de minune împreună. Şi a apărut din senin duminica trecută: a fost ca şi cum toţi anii de când nu ne-am mai văzut nici n-au existat vreodată.

— Dumnezeule mare! Eu unul, am fugit dintotdeauna ca de ciumă de orice miroase a reuniuni de şcoală, dar tu ai o fire mai agreabilă decât mine, Sally. Şi aţi sporovăit cantre fete, nu-i aşa?

— Da, scepticul meu drag, şi am fost şi la picnicuri şi-n excursii. Mi-a plăcut foarte mult săptămâna trecută. Şi stă la White Hart, trebuie s-o fi văzut şi tu. Are douăzeci şi trei de ani. Mai înaltă decât mine, zveltă, cu ochii şi părul negru. O privelişte frumoasă. Sunt convinsă că n-ai fi ratat-o.

— Sună a Teresa Marne. Au avut o casă aici?

— De ce te miră atât?

— Nu credeam că se dau în vânt după viaţa simplă.

— Îi cunoşti?

— N-am cunoscut-o niciodată pe mama ei. Tatăl ei şi cu mine eram foarte interesaţi de porţelanurile vechi. Avea o colecţie impresionantă. Un om fermecător. Se scălda în bani. O idolatriza pe Teresa. Au călătorit mult, dar numai la hoteluri de lux, sunt sigur. Dacă au avut vreodată chef să încerce o viaţă simplă, le-a trecut până să-i cunosc eu.

— Mamei Teresei îi plăcea casa de aici. Tatăl ei nu stătea niciodată prea mult. Dar Teresa iubea viaţa de provincie şi sunt sigură că şi acum o iubeşte.

— Se poate. Nu ştiu. Nu suntem atât de apropiaţi, spuse Dave sec.

Teresa ezitase prea mult să-şi facă simţită prezenţa, neplăcându-i să se întâlnească iar cu Dave Merville.

Acum, îngrozită de pedeapsă, încerca să nu mai asculte şi să se concentreze asupra ziarului, dar îi era imposibil să nu audă majoritatea conversaţiei. Nu putea să plece fără să fie văzută, cum canapeaua lor era între a ei şi uşă, şi era supărată pe ea însăşi că lăsase să apară o situaţie atât de stânjenitoare.

— Ei bine, îţi spun eu că e o persoană la fel de agreabilă ca atunci când era mică. Rory şi cu mine am avut amândoi o slăbiciune pentru ea şi n-am uitat-o niciodată.

— Drăguţa şi iubitoarea Sally. Mai ia o prăjitură.

— Dave, cât de bine o cunoşti pe Teresa?

— Nu atât de bine ca tine, Sally dragă. De ce?

— Ai spus că erau bogaţi. Dar Teresa îşi caută o slujbă aici şi n-o interesează ce.

— Adică, vrea să rămână aici?

Părea uimit şi Teresa se încruntă la cana ei de ceai. Cum avusese grijă să nu-i împărtăşească lui Dave planurile ei, Sally îi sufla acum în aer toate afirmaţiile fără vreun angajament. Şi cum se făcea că o cunoştea pe Sally şi părea să se simtă aici ca acasă, când lucra şi locuia în Londra?

— Da. Spune că vrea s-o ia de la capăt şi n-a uitat niciodată vacanţele fericite de aici, aşa că s-a întors.

— Ei bine, eu. Dar are o casă lângă Regent’s Park şi cred că avea o vilă şi în Spania. Ştiu că se duceau acolo în fiecare iarnă.

— Nu se mai duc. De asta te-am întrebat cât de bine le cunoşti situaţia. Am senzaţia că Teresa vrea s-o înfrunte. Nu mai are bani şi chiar are nevoie de slujba asta.

— Prostii. Nu cred să fie atât de neagră situaţia, cel puţin nu după standardele noastre. Ai văzut ce haine are şi ce ceas poartă. Desigur, averea tatălui ei trebuie să se fi micşorat considerabil cu cheltuielile de înmormântare, dar îţi spun eu, nu e ceva critic. Cred că s-a săturat de viaţa aceea inutilă pe care a dus-o până acum şi caută experienţe noi.

Foarte frumos din partea ei, dar cred c-o să aibă ceva şocuri. Într-adevăr, viaţa a fost foarte confortabilă până

acum pentru Teresa Marne. Mă îndoiesc că ar avea idee ce înseamnă lumea dură a realităţii de dincolo de zidul din cărămizi de aur pe care tatăl ei l-a construit în jurul ei.

— Ei bine, nu sunt atât de sigură. Cred că e puţin îngrijorată, deşi n-a spus nimic explicit şi e foarte veselă în aparenţă. Totuşi, întotdeauna a fost un copil vesel, n-a lăsat niciodată să se vadă dacă a suferit. Simt eu ceva.

— Eşti o persoană a cărei judecată o respect, Sally, aşa că n-o să te contrazic, dar cred că ai greşit adresa. Dacă Teresa suferă, atunci trebuie să fie din cauza unei relaţii destrămate. Probabil face un efort dramatic să uite totul. Ca în poveştile acelea demodate de dragoste, unde tipul cu inima frântă se duce în junglă sau pleacă la război.

— Dave, ce absurd eşti! Şi ce te face să spui asta, dacă n-o cunoşti bine?

— Nu spun că e neapărat aşa. E doar o sugestie mai probabilă decât a ta. Nu vreau să-ţi stric entuziasmul, dar nu-i dau Teresei Marne mai mult de câteva săptămâni de viaţă simplă, înainte să-şi ia tălpăşiţa la Londra, înapoi la toţi lingăii atraşi de averea tatălui ei. Acum, că Teresa a moştenit-o, îi vor da târcoale ca muştele la miere.

— Mă bazez pe judecata Teresei de a-i sorta.

— Uiţi că de când ai cunoscut-o tu, a avut ani de trai uşor. Evident, tatăl ei a răsfăţat-o iremediabil. N-ar fi de mirare dacă n-ar mai judeca atât de bine.

— Ei bine, mama ei n-a răsfăţat-o. Îmi aduc aminte că era o persoană foarte sensibilă şi hotărâtă. Tresa nu era câtuşi de puţin răsfăţată şi când Rory o făcea să intre în vreo încurcătură, primea şi ea pedeapsă.

— Să sperăm că munca mamei ei nu s-a dus de tot pe apa sâmbetei, în cazul ăsta. Dar chiar n-avem niciun subiect mai bun de discutat decât despre fata asta? Rory vine în weekendul ăsta?

— Da. Vrea să lucreze puţin la barcă. Cum se descurcă la Vennings constructorii? Vei putea să te întorci curând?

— Mâine. De asta mi-am luat liber de la birou după-amiaza asta. Am de lămurit câteva lucruri cu ei.

— E o căsuţă minunată. Nu-mi plăcea deloc s-o văd neglijată cât locuia unchiul tău acolo. Tu o să-i dai ce merită. Dacă aş fi fost cu maşina, aş fi vrut s-o văd azi, după cursuri.

— Roagă-l pe Rory să te ducă mâine seară. Ia-l şi pe Jason, dacă nu găseşti o baby-sitter. Poate să doarmă în dormitorul liber. Şi o să încerc şi eu să-l aduc pe Philip.

— Mi-ar plăcea. La ce oră?

— Pe la şase.

Urmă o pauză, apoi Sally spuse:

— Şi cum îţi merge la cabinet?

— Primele şase săptămâni au fost bune, să spunem. Şi acum, încep să am de lucru.

— Mă bucur. Nu că aş fi avut vreo îndoială. Eşti prea bun în meseria ta ca să nu reuşeşti.

— Amabila Sally. Întotdeauna m-ai descurajat cu blândeţe.

— Nici tu nu eşti chiar atât de rău, în ciuda faptului că-ţi place să fii brutal de sincer.

— Atunci, pot să sper?

— Oi fi eu amabilă, spuse Sally râzând, dar n-are niciun rost s-o faci pe neajutoratul. Cu siguranţă, nu ţi se potriveşte ipostaza. Şi acum, trebuie să mă întorc la fiul meu, înainte s-o scoată de tot din minţi pe doamna Gordon.

— Chiar atât de rău e puştiul?

— Mă tem că da.

— Trebuie să vin şi să-l ameninţ puţin.

— De fapt, tu reuşeşti cel mai bine să-l ţii în frâu. Dacă se poate spune că respectă pe cineva, acela e unchiul Dave.

— Ei bine, eu sunt pentru spiritul independent – când nu-mi afectează confortul. Joyce, nota de plată, te rog.

Teresa se ghemui şi mai mult în colţul ei, dar nu ar fi trebuit să-şi facă griji, căci fu de-a dreptul invizibilă când Dave şi Sally se ridicară de pe canapeaua lor şi ieşiră. Îşi mai turnă o cană de ceai, care se dovedi la fel de rece şi de nedigerabil ca şi implicaţiile conversaţiei pe care o auzise. Părerea lui Dave Merville despre ea nu făcea nici cât o

ceapă degerată. Teresa avea o părere şi mai proastă despre el. Dar ideea că se ascunsese aici, ca un şarpe în Paradisul ales de ea, ruina tot peisajul. Sperase să scape definitiv de viaţa de dinainte şi de asocierile ei. Să afle că Merville avea legătură cu prietenii ei din copilărie era un afront care făcea imposibil acel nou început la care sperase. Prezentul, trecutul şi viitorul erau acum amestecate. Şi remarcile acelea despre idila destrămată erau doar o încercare oarbă, sau ştia despre Randal? Nu avea cum. Nimeni nu ştia. Tatăl ei ghicise, poate. Dar indiferent ce va fi, nu-i va da niciodată satisfacţia de a şti care era situaţia ei de acum.

Pentru prima oară săptămâna aceasta, ezita în hotărârea de a se stabili aici. Totuşi, iubea peisajul tăcut şi spaţios, iar prietenia cu Sally fusese ca primele raze calde ale soarelui după îngheţul iernii. Şi într-o privinţă, cel puţin, bărbatul acela detestabil se înşela. Viaţa sofisticată pe care tatăl ei o iubise într-atât uneori îşi pierduse farmecul pentru Teresa şi adesea simţise chemarea unei vieţi mai liniştite şi mai simple, dar o rundă de mondenităţi o ajutase să uite durerea iubirii neîmpărtăşite pentru Randal, şi fusese şi destul de distractivă. Dar vederea acelui tablou cu Suffolk o copleşise. Dacă moştenise de la părinţii ei două naturi contrare în firea ei, partea pe care o avea de la mama ei învinsese acum.

Şi, se gândi ea revenindu-i curajul, Dave Merville n-o va face să-şi schimbe planurile. Va trebui să spere că va putea să evite întâlnirile cu el. Cum nu mai avea de stat decât o noapte la White Hart, n-ar trebui să fie dificil în intervalul acesta scurt, dar dacă îi cunoştea pe Cherytoni atât de bine pe cât se părea, pe termen lung s-ar putea să fie destul de greu. Într-un fel sau altul, în momentul acesta viaţa părea plină de stânjeneli şi dacă lipsa banilor era cea mai apăsătoare dintre ele, Dave Merville venea strâns pe locul doi.

În seara aceasta, după cină, o abordă în salonul hotelului:

— Nu bei o cafea cu mine, Teresa?

— Îmi pare rău, dar în seara asta nu mă opresc la cafea. Trebuie să-mi fac bagajele. Mâine dimineaţă plec.

— Şi chiar aşa o nenorocire înseamnă un sfert de oră? întrebă el fără ocolişuri.

— Da. Am multe de făcut. Scuză-mă.

Fugi pe scări, termină bagajele în jumătate de oră, apoi coborî la recepţie să le aducă aminte că a doua zi, după micul dejun, vrea nota de plată. îl observă pe Dave Merville la bar, flecărind cu doi bărbaţi. Teresa îşi luă haina şi se furişă repede spre ieşirea hotelului.

Vremea se schimbase azi, şi cerul era înnegurat în timp ce se plimba pe faleză, înfruntând cu stoicism vântul rece. Dacă va rămâne atât de frig, îi va lipsi încălzirea centralizată de la hotel, îşi spuse ea, privind cu mai puţin entuziasm mutarea la internat. În capătul îndepărtat al falezei şerpuite se afla un pavilion cu bufet care oferea o oarecare protecţie împotriva vântului şi Teresa se sprijini de o balustradă, privind cum marea se loveşte furioasă de pereţii falezei mai joase, scoţând arteziene de spumă. Ceva înăuntrul ei răspundea la puterea şi furia elementare ale peisajului aceluia maritim. Se simţea triumfătoare, ca şi cum provocarea elementelor naturii era o provocare pentru spiritul uman, iar ea era pregătită s-o întâmpine. Cerul era întunecat şi un strop mare îi căzu pe frunte.

— Bună. Până la urmă, nu ţi-a luat aşa mult să-ţi faci bagajele.

Se întoarse cu ochi strălucitori spre silueta puternică ce se sprijinea acum de balustradă lângă ea.

— Să spunem că nevoia să iau o gură de aer proaspăt a fost mai urgentă.

— Să spunem, răspunse el, amuzat.

Vântul îi luase în stăpânire şuviţele care-i scăpaseră de sub basma şi le lipi de faţă când se întoarse spre Dave. Trebui să ridice tonul ca să se facă auzită peste freamătul vântului şi al mării.

— Trebuie să fii foarte obtuz, dacă nu-ţi dai seama că prefer să fiu singură.

— Nimeni nu poate fi atât de obtuz.

— Atunci, de ce mă forţezi să fiu în compania ta?

— Pentru că vreau să te întreb ceva. Şi cum nu-mi place deloc să zbier, bem o cafea la pavilionul de aici?

— Nu, mulţumesc. Şi nu-mi dau seama ce-ai putea să mă întrebi încât să vreau să-ţi răspund.

Şi exact în clipa următoare, cerul se deschise şi ploaia începu să cadă şiroaie. Fără alte invitaţii, Dave o luă de mână şi o trase în pavilion. Nu-i mai rămânea decât să bea cafeaua aceea cu el. Chiar dacă nu trecuseră decât două-trei secunde până să ajungă la adăpostul pavilionului, se udaseră bine. Scoţându-şi basmaua şi scuturându-şi părul, Teresa se hotărî asupra unei defensive cât se poate de politicoase şi de formale. În orice luptă deschisă, ştia că ea ar fi cea care ar pierde. Şi avea încrederea pe care i-o dădea experienţa îndelungată în a purta o mască în societate.

După ce comandă cafelele, Dave îi oferi o ţigară.

— Nu fumez, mulţumesc, spuse ea politicos.

— Îmi permiţi?

Scosese deja pe jumătate ţigara, când Teresa îi spuse:

— Aş prefera să nu fumezi nici tu. Mă ustură ochii de la fum.

Dave puse ţigara la loc şi vârî pachetul în buzunar cu un urbanism pe măsura Teresei.

— Sunt de acord că e un obicei prost. Încerc să mă las.

— Cu succes?

— Parţial.

— M-aş fi aşteptat să obţii tot ce-ţi pui în minte.

— Mulţumesc pentru compliment. Se pare că avem o prietenă comună în Wynburgh: Sally Lynbrook.

Teresa îşi aminti că trebuie să uite conversaţia pe care o auzise şi reuşi să pară surprinsă.

— Ce coincidenţă!

— Mi-a spus că familia ta obişnuia să-şi facă vacanţa la Goslin Cove şi că te-ai hotărât să te întorci şi să locuieşti aici.

— Aşa este.

— Dar mie mi-ai dat de înţeles că ai venit în vacanţă.

— Nu m-am hotărât să rămân decât după ce am avut câteva zile să-mi fac o idee.

— Ce te-a făcut să alegi colţul acesta liniştit din Suffolk? Doar nu pentru că-i cunoşteai pe Sally şi pe fratele ei din copilărie.

— Ce multe întrebări pui, Dave. Mi-au plăcut toate vacanţele aici. M-am gândit că ar fi frumos să mă întorc. E atât de simplu.

— Încă unul din visele tale idealiste, ca cel cu Oakmere, poate?

Şi asta aproape îi zgudui faţada politicoasă. Dar totuşi, nu.

— Mă tem că nu înţeleg. Cafeaua asta e bună, adăugă ea.

— Şi eu sunt nedumerit. Ăsta e ultimul loc care m-aş fi gândit că te-ar atrage.

— Dar oamenii sunt greu de înţeles, nu?

Dave zâmbi şi încuviinţă, dar ochii lui erau neclintiţi şi sfredelitori, iar Teresa îşi plecă sfioasă privirea, evitându-i.

— Sally spune că-ţi cauţi de lucru.

— Aşa este.

— De ce? Nu ai nevoie să-ţi câştigi existenţa, şi pe aici slujbele nu sunt tocmai ca ciupercile după ploaie. E un loc retras, cu un sezon de vacanţă scurt care oferă aproape singurul gen de afacere, în afara magazinelor, care are nevoie de mână de lucru. De ce naiba ai venit tocmai aici să-ţi cauţi o slujbă?

— Ştii, Dave, e foarte nepoliticos să pui atâtea întrebări. Parcă-mi aduc aminte că mi-ai spus să nu-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala. Vrei să fiu la fel de necivilizată?

— Oh, nu m-a deranjat niciodată necivilizaţia, care adesea nu e decât un alt nume pentru sinceritate. Mă dispensez de zorzoanele sociale. Totuşi, îmi dau seama că fără ele te simţi expusă la curenţi. Le-ai purtat atâta

vreme.

— Dacă asta e părerea ta, atunci o să-ţi spun direct să-ţi vezi de treaba ta. Încă sunt de părere că e o manieră crudă, care n-ar trebui să fie necesară când ai de-a face cu o persoană civilizată.

— Dar eu nu sunt civilizat, dacă prin civilizaţie înţelegi obligaţiile acelea mondene pline de dulcegării care se învârteau în jurul tatălui tău, spuse el amabil.

Ăsta era necazul cu Dave Merville. Nu părea niciodată furios. Puteai să-i arunci insultă după insultă, el le prindea şi ţi le întorcea cu o nonşalanţă pe care nu şi-o asuma. Cum puteai să înţepi un om are era de-a dreptul nepăsător la părerea oricui despre el şi care spunea cele mai scandaloase lucruri cu un aer atât de amiabil?

— Ei bine, trebuie să mă ierţi dacă prefer compania oamenilor civilizaţi.

— Bineînţeles că te iert, Teresa. N-ai prea avut şansa să vezi şi altceva. Încă ceva. Sally crede că ai probleme financiare. Mi se pare greu de crezut, dar ai?

— Îmi pare rău, dar cred că interogatoriul ăsta a durat destul. Nu văd ce drept ai să mă chestionezi aşa. Sau de ce te-ar interesa.

— L-am cunoscut şi l-am plăcut pe tatăl tău. Ai dus o viaţă bună, lipsită de orice privaţiuni. Acum că eşti singură, poate ai nevoie de sfaturi în privinţa aspectelor dure ale vieţii.

— Şi crezi că dacă ar fi aşa, aş apela la tine, după cum te-ai purtat cu Wendy?

— Oh, Wendy. Făcu un gest ca şi cum ar alunga o muscă. Nu, nu m-aş aştepta să apelezi la mine. Fără îndoială, ai destui sfătuitori profesionişti pentru partea financiară, şi mulţi prieteni buni printre care trebuie să fi fost mai multe specimene autentice decât am văzut vreodată în casa voastră. Dar Sally părea puţin îngrijorată pentru tine şi am şi eu senzaţia că e ceva în neregulă. Să vii aici, departe de cercul tău, să-ţi cauţi o slujbă. Pur şi simplu, nu se leagă.

— Dar de ce ţi-ai bate capul?

— Nu ştiu, spuse el sincer. Doar că tatăl tău te-a venerat şi te-a lăsat nepregătită să faci faţă singură unei lumi dure, dacă rămâi şi fără protecţia banilor lui. Totuşi, mi-e greu să cred că aşa ceva e posibil. Cred că mai probabil încerci să uiţi o legătură sentimentală. Dar asta nu e treaba mea, recunosc. Tot ce vreau să-ţi spun în seara asta e că dacă, dintr-un motiv anume pe care alegi să nu-l destăinui, ai probleme materiale şi ţi-ar prinde bine un ghid prin locurile astea, cunosc Wynburghul de o viaţă şi ştiu mulţi oameni de aici. Voi fi bucuros să-ţi dau orice informaţie ţi-ar fi de folos.

— Nu mi-am dat seama că ştii locurile astea. Vii des?

— Locuiesc aici, acum.

— Dar cabinetul tău e în Londra?

— Am lăsat parteneriatul acela şi am pornit propria afacere în Barwich. Unchiul meu a murit anul trecut şi mi-a lăsat casa lui şi destui bani cât să pot începe. Am avut o vacanţă de câteva luni în străinătate. Un pelerinaj arhitectural, ai putea spune. Apoi am început lucrările mele în Barwich.

— Preferi să fii singurul om de pe punte?

— Ai dreptate. Oricum, întotdeauna m-am concentrat mai mult asupra renovărilor şi prezervării clădirilor vechi şi acestea sunt mai numeroase în est decât în oricare altă zonă a ţării. Cel puţin, mai multe care merită prezervate. Pentru arhitectura gotică englezească, Anglia de Est este neîntrecută oriunde.

— Da. Unele din bisericile şi casele vechi sunt atât de frumoase, încât nu-ţi poţi lua ochii de la ele. Chiar şi eu, o neavenită într-ale arhitecturii, le pot aprecia.

— Şi desena.

— Da. Şi eu m-am gândit la asta. Ce ciudat că ai o rudă aici şi că veneai s-o vezi când obişnuiam şi eu să vin!

— Familia tatii era din est. Unchiul era ultimul supravieţuitor. Am păstrat legătura. Şi mie îmi place pe aici. nu e pe gustul tuturor. Nu pe al tău, aş fi zis, dar întotdeauna e periculos să tragi concluzii evidente în pripă. De ce ai venit, Teresa?

— S-o iau de la început. Să fac o schimbare. Să experimentez.

— Înţeleg. Şi nu ai nevoie de niciun ajutor? Şi Sally a exagerat?

— N-am nevoie de niciun ajutor. Îmi place experimentul meu. Şi dacă o să-şi piardă din farmec, voi încerca în altă parte, spuse Teresa cu un zâmbet.

Îşi dădea seama după expresia lui că-l indusese în eroare, şi deşi era periculos să creadă că putea să-i citească gândurile, de data aceasta se putea hazarda să ghicească. O fată răsfăţată, plictisită de existenţa ei inutilă, încerca ceva nou.

— Atunci, totul e în regulă. Apropo, unde te muţi?

— Oh, într-o casă mai mică, frumoasă, pe care am găsit-o la periferie. Am uitat cum se numeşte. Nu-mi place camera pe care mi-au dat-o la White Hart. O cămăruţă mizerabilă. Şi nu-mi pot oferi nimic mai bun. De ce stai la hotel, dacă ai o casă în Wynburgh?

— În ultimele săptămâni, mi-a fost imposibil să stau acolo, din cauza constructorilor şi decoratorilor. Dar acum au terminat.

— Şi ai grijă singur de ea?

— Unchiul mi-a lăsat menajera lui, Dumnezeu să-l binecuvânteze. Ea stă destul de aproape şi vine în fiecare zi să facă cele de trebuinţă.

— Aşadar, ţi-a mers bine.

— O să-ţi spun asta după primul an la cabinetul meu, dar sunt foarte bucuros de noile aranjamente.

— Locuieşti puţin cam departe de biroul din Barwich.

— Ajung în mai puţin de o oră. În partea asta, drumurile sunt miraculos de libere. Mai ai Aston Martinul acela pe care ţi l-a luat tatăl tău?

— M-am plictisit de el. L-am schimbat deja de două ori. Îşi spuse că schimbările tatălui ei fuseseră ale ei, într-un fel, căci condusese adesea în locul lui după cinele unde vinul fusese din belşug.

— Mai bei o cafea?

— Nu, mulţumesc. Mi-a făcut plăcere, dar trebuie să

mă întorc. Însă nu lăsa asta să te împiedice să mai bei una.

Dave nu se deranjă să răspundă, ci plăti nota şi o conduse la hotel.

Capitolul 4

Rory luă mâinile Teresei într-ale lui şi o privi cu un zâmbet larg.

— Vechea mea prietenă, Terry! Aş recunoaşte oriunde ochii ăştia. Când mi-a spus Sally, a fost cea mai bună veste din ultimele luni. Mă bucur mult să te revăd.

El era singura persoană care-i spusese vreodată Terry. Şi, ca şi cu Sally, anii care trecuseră se risipiseră şi-l vedea pe băieţelul acela cu tenul închis, cu părul negru şi cu faţa plină de viaţă de odinioară. Erau amândoi la fel de extaziaţi. Sally o invitase la ceai în după-amiaza aceasta de duminică şi pe drumul până la Goslin Cove se întrebase dacă adultul Rory îi va fi la fel de familiar ca sora lui. Acum, întorcându-se la barca lui, părea să restabilească vechea lor prietenie.

După ceai, Teresa îl însoţi pe plajă, la capătul golfului, ca să-i vadă barca. Legat la chei, se afla un iaht de croazieră numit Ranger.

— Ai renunţat la navigat? spuse Teresa, după ce admiră vasul.

— Da. Nu mai sunt atât de sprinten ca pe vremuri. Am navigat până acum un an sau doi. Aveam împreună cu un prieten o şalupă. Dar acum mi se potriveşte mai bine Ranger. Nu te pot duce la o plimbare pentru că mai am puţin de lucrat la motor, dar urcă la bord s-o vezi mai bine.

O duse cu barca până lângă iaht şi apoi o ajută să urce la bord. Era un vas micuţ, la care, evident, ţinea ca la ochii din cap. Teresa intră în cabină, se uită la motorul pe care nu avea calificarea să-l aprecieze; Rory o informă că avea o viteză de aproximativ zece noduri şi acoperise distanţe destul de surprinzătoare cu ea, incluzând călătorii în Olanda şi în Belgia.

— E o coastă bună, dacă ştii apele, adăugă el.

— Ei bine, ar trebui să le ştii, după atâţia ani, deşi presupun că timpul tău e limitat acum.

— Vin aici în majoritatea weekendurilor şi vacanţelor. Trebuie să facem câteva călătorii împreună, Terry. Sally îmi spune că-ţi cauţi de lucru aici. Ai avut noroc?

— Încă nu, dar sunt aici abia de o săptămână.

O aduse înapoi la mal şi o ajută să coboare din barcă, înainte să întrebe:

— Cauţi ceva anume?

— Nu. N-am nicio calificare specială. Ştiu să bat la maşină, să conduc şi să călăresc.

— Ai mai avut vreo slujbă?

— Nu. Când trăia tata, călătoream mult şi administram casa pentru el. Aveam menajeră, dar îi ţineam locul mamei.

— Şi acum ai rămas în aer.

— Poţi să spui şi aşa. Oricum, m-am gândit că e timpul să-mi fac o viaţă a mea şi ăsta mi s-a părut un loc bun unde să încerc. Dar spune-mi despre cariera ta de actor, Rory.

— E foarte modestă, spuse el vesel. Reprezentaţii la câteva teatre ambulante, câteva roluri mici în filme de televiziune. Acum, mă ocup puţin şi de partea de producţie.

— Şi conduci un iaht de croazieră şi un Triumph cochet, spuse ea, râzând.

— Gusturi simple! Sunt asociat şi la un butic de antichităţi, în Wynburgh. Un partener pasiv, ai putea spune, ceea ce-mi aduce aminte ideea care mi-a venit mai devreme. Dacă nu găseşti nimic mai bun, ai vrea să-ţi încerci mâna la magazinul nostru de antichităţi? Fata noastră pleacă să se mărite în trei săptămâni. Încă n-am găsit pe nimeni în locul ei.

— Sună bine, Rory. Mi-ar plăcea să încerc, spuse Teresa, nerăbdătoare. Nu ştiu prea multe despre antichităţi, dar sunt interesată. Nu ştiu dacă aş fi bună.

— Nu e mare scofală: nu trebuie decât să răspunzi la telefon şi să fii drăguţă cu orice client. De fapt, majoritatea afacerilor le facem cu alţi dealeri şi Joe se ocupă de toată partea aceasta. El e proprietarul şi managerul. N-ai avea

de tratat decât cu publicul larg, şi mă tem că nu ne calcă pragul prea multă lume. Ai fi o achiziţie. Din păcate, asistentei noastre actuale îi cam lipseşte atitudinea ospitalieră. Nu e cine ştie ce salariu. Dar dacă vrei, o să vorbesc cu Joe mâine, înainte să mă întorc la Londra, şi slujba va fi a ta. Începi pe nouă, luna viitoare.

— Mulţumesc mult, Rory. Cu siguranţă, vreau să încerc, dar n-ar fi mai bine să am un interviu cu proprietarul?

— Hm. Treci mâine pe la zece, după ce plec eu. O să-i spun să te aştepte. Numele lui e Joe Marbella; e un băţos bătrân, dar e de treabă. O să fie bucuros să aibă aşa o asistentă fercheşă. O să-i revigorezi magazinul. Din toate punctele de vedere, n-ai putea fi mai binevenită. Dacă s-a culcat pacostea aia mică de Jason, bem ceva în grădină, să sărbătorim reîntâlnirea noastră.

— Jason e un neastâmpărat.

— Şi tatăl lui era un om atât de liniştit şi de blând! Sally spune că mă moşteneşte pe mine. Aplic tactica rezistenţei minime şi mitei.

Când ajunseră acasă, Jason se culcase deja, aşa că Rory desfăcu o sticlă de sherry şi stătură în grădină, flecărind la căldura soarelui care scăpăta.

Cum se întunecase deja şi primele stele începeau să răsară pe cer, Sally căscă şi refuză încă un pahar de sherry.

— Scuzaţi-mă. Am stat până târziu azi-noapte, la Dave Merville. Cred că-l ştii, Teresa.

— Da. A fost o surpriză să dau peste el la White Hart. Nu-l asociam decât cu Londra. Nu l-am mai văzut de mult. Era o cunoştinţă de-a tatii.

— Se pricepe la bărci. Cu el obişnuiam să ies în larg, dar a devenit prea ocupat, spuse Rory.

— Iar tu ţi-ai ieşit din formă. Ştii, Rory începi să devii burtos, spuse Sally.

— Niciodată, spuse el, sugându-şi burta şi îndreptându-şi umerii.

— Îl cunoşti de mult pe Dave, atunci, spuse Teresa.

— De patru sau cinci ani. L-am cunoscut prin

administratorul rezervaţiei noastre naturale, Philip Lariston.

— Sluga credincioasă a lui Sally, Philip, spuse cu maliţiozitate Rory.

— Nu fi prost! Mă bucur că Rory ţi-a găsit o slujbă aici, Teresa. Sper să-ţi placă. Vreau să rămâi.

— Sunt sigură că aşa va fi. Sper doar să nu mă dea afară pentru incompetenţă. N-am mai fost niciodată de partea aceasta a tejghelei.

Îl văzu pe Rory cum îi studiază rochia albastră. Era din Elveţia şi era frumos brodată.

— Să fiu al naibii dacă ştiu de ce ai vrea să fii salariată, dacă nu eşti nevoită, Terry. Dacă nu cumva scrii un roman şi vrei să te documentezi.

— Nevinovată. O să fie o experienţă inedită pentru mine, spuse ea vesel, neînţelegând încă de ce îi era atât de greu să recunoască adevărul.

— Dacă ai nevoie de ceva care să-ţi distrag atenţia, cheamă-mă, spuse Rory cu un zâmbet cuceritor.

— O să ţin minte. Mereu dădeam de necazuri cu tine.

— Dar îţi plăcea.

— Cu siguranţă.

— Favorita mea!

Teresa zâmbi şi spuse că trebuie să plece.

— Ai venit pe jos? întrebă Rory, nevenindu-i să creadă.

— De ce nu? Am traversat câmpul. E o plimbare plăcută.

— Te duc eu cu maşina. Relaxează-te, nu e nicio grabă.

Îi făcu vesel cu mâna după ce coborî din maşină, apoi porni spre internat.

Avea un sentiment uşor stânjenitor în privinţa lui Rory, dar nu destul de puternic să-l catalogheze drept dezamăgire. Era fermecător, plin de viaţă şi amabil, totuşi avea ceva puţin cam teatral. Apoi, alungă firul acesta de nisip din pantof. Dacă spontaneitatea naturală a băiatului fusese lustruită cu tertipurile finisate ale bărbatului, asta

nu altera materialul de bază. În lumea showbizului, laturile mai brute trebuia şlefuite din necesitate. Şi slujba pe care i-o oferise era la fel de binevenită ca o barcă de salvare pentru un om aflat pe o plută, în mijlocul mării agitate. Încălzită de bunătatea şi ospitalitatea prietenilor ei din copilărie, urcă nenumăratele scări până în camera ei din pod, de parcă ar fi prins aripi.

Dimineaţa următoare, la zece fix, se prezentă la magazinul de antichităţi de pe strada principală din Wynburgh. De afară părea atrăgător, dar o primă privire înăuntru sugera că nu era aprovizionat pentru clienţi prea bogaţi. Teresa nu ştia decât magazinele de antichităţi din Londra unde-l însoţise pe tatăl ei şi care aveau obiecte pentru cunoscători.

Domnul Marbella o primi în biroul lui. Era un bărbat în jur de cincizeci de ani, solid, palid la faţă şi purta nişte ochelari demodaţi, cu rame aurii. Avea o faţă inexpresivă şi părea un om tăcut. Teresa fu surprinsă c-o întrebase atât de puţine şi-i oferise nişte informaţii insuficiente despre post. De parcă i-ar fi citit gândurile, omul spuse cu glas slab şi deliberat:

— Recomandarea personală a domnului Cheryton e suficientă pentru mine, domnişoară Marne. Nu e o slujbă dificilă. Am rugat-o pe domnişoara Blackwell să-ţi explice care sunt îndatoririle tale. Sunt sigur că vei fi capabilă să le duci la capăt.

— Voi face tot posibilul, spuse Teresa.

Omul deschise uşa biroului.

— În cazul ăsta, o să te aştept la ora nouă, pe nouă iulie. Programul nostru e de la nouă la cinci şi jumătate, de luni până sâmbătă, dar miercurea e închis. O să-ţi confirm în scris, dacă eşti amabilă să-i laşi domnişoarei Blackwel adresa. Dă-i domnişoarei Marne toate informaţiile pe care ţi le cere, domnişoară Blackwell, adăugă el, apoi închise uşa după Teresa.

Domnişoara Blackwell era o fată cu părul castaniu, de aproximativ douăzeci de ani, cu o faţă mai degrabă îmbufnată şi ochi albaştri.

— Nu e mare lucru, să ştii. Vinzi şi baţi la maşină pentru el. Ai grijă ca obiectele să fie curăţate de praf. Mie mi se pare plictisitor. Numai vechituri. Nu le-aş lua nici dacă mi le-ar face cineva cadou. Nu vindem cine ştie ce. Mă mir că încă n-am dat faliment. Dar bătrânul Marbella vinde obiecte speciale celorlalţi dealeri. Pe astea le ţine în camera din spate. Le cumpără de la vânzările de la casele-muzeu. Presupun că de aici vin banii. N-ai putea întreţine niciun câine cu ce vând eu la tejghea. E o slujbă uşoară, dar plictisitoare. Marbella nu e rău, dar n-are sânge în vene. Mă calcă pe nervi cu tăcerea lui. Îmi plac oamenii cu ceva viaţă în ei. Prin venele lui curge apă rece, nu sânge. Altfel stă treaba cu domnul Cheryton. Nu-l văd prea des. Vine din când în când, dar îmi face ziua. Rory Cheryton e un om plin de viaţă, întotdeauna gata să se distreze puţin, spuse domnişoara Blackwell.

În vreme ce Teresa inspectă camera mică din spatele magazinului, domnişoara Blackwell făcu un ibric de ceai aproape nepotabil. Era evident că apa nu fiersese, iar laptele era, dintr-un stadiu mai timpuriu.

— Trebuie să fierbem laptele ca să nu se acrească. O jumătate de litru ne ajunge trei zile şi nu avem unde să-l ţinem la rece. Zahăr?

Teresa refuză zahărul aglutinat şi sfărâmat din bolul întins spre ea şi ochi frunzele de ceai şi pojghiţa de lapte care plutea pe suprafaţa ceaiului din cană, scuturându-se. Când domnişoara Blackwell îi duse domnului Marbella o cană din licoarea aceasta şi mai rămase câteva momente în biroul său, Teresa se descotorosi de ceai, turnându-l în ghiveciul cu planta bolnăvicioasă de pe piedestalul de alături. Dacă domnul Marbella suporta asta, se gândi Teresa, era un sfânt, cu sau fără sânge în vene.

După ce domnişoara Blackwell îi mai împărtăşi din experienţa ei, exprimându-şi bucuria că pleacă şi urându-i cu o privire compătimitoare noroc succesoarei ei, Teresa ieşi din magazin.

— Adu-ţi de croşetat, strigă domnişoara Blackwell când Teresa se pregătea să închidă uşa după ea. O să ai de

omorât multe ore de plictiseală.

Teresa se întreba dacă asta fusese menită în defavoarea domnului Marbella, căci domnişoara Blackwell se întorsese din biroul lui şi mai îmbufnată ca înainte. Nu se putea spune că fusese o introducere prea încurajatoare, dar era primul pas spre a-şi câştiga existenţa şi se îndoia că domnişoara Blackwell ar putea fi vreodată entuziasmată de vreo slujbă.

Acum, problema cea mai imediată era cum să supravieţuiască încă trei săptămâni fără bani. De fapt, realiză cu groază că va mai trece o lună până să primească vreun ban. Trebuia să-şi găsească altceva între timp.

Cum săptămâna se apropia de sfârşit şi capitalul ei scădea mai repede decât crezuse, se părea că va trebui să renunţe la ceas şi vineri era în drum spre bijutier ca să-l evalueze, când se opri să citească nişte anunţuri afişate pe uşa unui magazin. Erau câteva reclame pentru obiecte de vânzare şi o carte poştală tipărită, pe care scria: „se caută îngrijitoare pentru Muzeul Hainburg şi Galeria de Artă, trei seri pe săptămână, de la şapte la zece. Prezentaţi-vă la custodele muzeului”.

Teresa se uită la ceas: era patru şi douăzeci. Ştia că muzeul se închidea la cinci şi jumătate. Zece minute mai târziu era acolo, în faţa biroului custodelui din micul hol de la intrare. Era un om înalt şi slab, cu înfăţişare îngrijorată, în jur de patruzeci de ani, dar pe măsură ce interviul se desfăşură, părea să se lumineze din ce în ce la faţă.

— Muzeul şi galeria de artă au fost lăsate moştenite Wynburghului de domnul Tom Hainburg, la sfârşitul secolului trecut şi a stabilit un fond pentru conducerea lor. Avem deschis în fiecare zi exceptând lunea, dar am vrea să deschidem şi trei seri pe săptămână în timpul sezonului de vară, pentru turişti. Din păcate, anul acesta n-am putut găsi pe nimeni să vină seara şi din motive de sănătate, mi s-a spus că nu pot face ore suplimentare. E vorba doar de vânzarea biletelor – avem o taxă modică de intrare – şi a ghidului. Să supraveghezi puţin, desigur. Şi să închizi după ce pleacă toţi. Copiii trebuie supravegheaţi, deşi seara nu

cred să vină mulţi.

Când Teresa îi spuse că e interesată de artă, o duse într-un tur al galeriei, care conţinea câteva lucrări bune ale unor artişti din estul Angliei şi câteva lucrări minore ale unor impresionişti francezi. Galeria era numai a lor, dar dedesubt, în muzeu, mai erau câţiva vizitatori. Muzeul era dedicat în principal aspectelor istorice şi arheologice ale Wynburghului şi ale zonelor din împrejurimi, iar domnul Meath, custodele, îl iubea foarte mult şi o copleşi pe Teresa cu entuziasmul lui.

Când îi oferi slujba, aşteptă nerăbdătoare, considerând că termenii erau foarte generoşi pentru o ocupaţie atât de plăcută.

— Locuieşti în apropiere?

— Da. Dar sper să găsesc o cameră de închiriat în Wynburgh. Nu mă simt prea confortabil unde stau acum. E un pod într-un internat. dar nu doar temporar. Nu se întâmplă cumva să ştiţi pe cineva care are o cameră de închiriat, domnule Meath?

— S-ar putea. Părinţii mei au o cameră liberă la etaj. De fapt, e un mic apartament. Stau la periferia oraşului, lângă râu. Era camera surorii mele. A murit acum trei ani. Le-am mai sugerat s-o închirieze. Sunt pensionari şi inflaţia face ca bugetul tatii să fie puţin cam strâmtorat pentru necesităţile lor. Câteva lire în plus ar fi binevenite. Dar le e teamă să nu se pricopsească, Doamne fereşte, cu vreun „soi rău”, cum spun ei. Sunt puţin cam de modă veche, se scuză el.

— E de înţeles.

— Da. Nu le-ar conveni deloc să aibă petreceri dezlănţuite, cu muzică pop zguduind pereţii la ore inimaginabile, dar o persoană liniştită. Se uită la Teresa cu un zâmbet gânditor.

— Vă asigur că sunt cât se poate de liniştită, şi chiar dacă mi-ar plăcea petrecerile zgomotoase, deşi nu e cazul, timpul meu liber va fi foarte restrâns, cu trei seri aici şi o slujbă cu normă întreagă în timpul zilei.

— Ai fi potrivită pentru ei, sunt sigur. Vrei să-i întreb

în seara asta? Apoi, dacă treci pe aici mâine dimineaţă, îţi pot da un răspuns.

Când îi mulţumumi pentru amabilitate, o lămuri:

— Nicidecum. N-o fac din altruism. Sunt doar foarte nerăbdător să te simţi confortabil aici, în Wynburgh, ca să te pot prinde cu slujba asta. Începusem realmente să disper. Am avut un singur candidat din aprilie, şi acela foarte nepotrivit. Oamenii nu vor muncească seara. Aşa că o să apelez la orice mită ca să-mi asigur serviciile tale, conchise el cu un zâmbet timid.

Teresa îl plăcea şi plecă plină de speranţă. Simţea că soarele venise în sfârşit şi pe strada ei. Hotărî să sărbătorească la o cină mai îmbelşugată decât lua de obicei la pavilionul unde băuse o cafea cu Dave. Mâncase foarte puţin, cumpărându-şi un sandviş şi un măr la prânz şi ouă prăjite seara. Adesea era lihnită de foame, căci aerul proaspăt din Suffolk îşi punea amprenta pe apetitul ei. În seara aceasta, comandă suc de fructe, peşte şi cartofi prăjiţi, biscuiţi, brânză şi cafea.

Nu se grăbi să se întoarcă în camera ei neprimitoare şi era aproape opt când ajunse acasă, ţinând în braţe punga cu proviziile pentru weekend, căci încerca să nu mănânce în oraş.

Proprietara o întâmpină în hol cu expresia severă la care părea să nu renunţe niciodată. Teresa nu putea să creadă decât c-o oboseau foarte tare chiriaşii, ceea ce probabil explica aerul rezervat pe care-l aveau turiştii când ajungeau aici. Poate că mâine va putea să-i dea un preaviz de o săptămână, se gândi Teresa cu speranţă, zâmbindu-i.

— Bună seara, domnişoară Marne. Credeam că eşti în camera ta. A venit să te vadă un bărbat de la asigurări. A urcat acum câteva clipe.

— Un bărbat de la asigurări? Oh, mulţumesc.

Nedumerită, Teresa alergă pe scări. Vreun agent de vânzări, probabil, care voia să-i vândă vreo poliţă. Dar nu era nimeni la uşa ei. Intră. Şezând pe pat, studiind caietul ei de schiţe, era Dave Merville.

La început, fu atât de revoltată că dăduse buzna în

camera ei, încât rămase fără grai.

— Bună, Teresa, spuse el când trânti punga cu cumpărături şi geanta pe singurul fotoliu şi se întoarse spre el.

— Cu ce drept ai intrat aici? întrebă ea, furioasă că-i dăduse de urmă în locul acesta deprimant. Şi de unde ai ştiut că sunt aici?

— Te-am văzute pe faleză aseară şi te-am urmărit. Era târziu, nu era o oră potrivită pentru o vizită. Sally a spus că păstrezi tăcerea în privinţa adresei tale. De ce? De ce atâta secret?

— Vezi-ţi de treaba ta, sări ea.

— N-are de ce să-ţi fie ruşine că tatăl tău ţi-a lăsat doar datorii.

— Aşadar, ştii. Pot să te întreb dacă ai angajat un detectiv particular?

— Nu fi prostuţă! Sally îşi făcea griji pentru tine. Am simţit că e ceva în spatele atitudinii tale faţă de mine, dincolo de reticenţa personală. Am fost joi la Londra şi am pus câteva întrebări. Mi-am făcut o idee generală. Nu aveai niciun fond al tău? Cu siguranţă, tatăl tău trebuie să fi aranjat ceva pentru tine, fie şi numai să acoperi cheltuielile cu casa.

— Ce am avut, am folosit ca să plătesc ultimii creditori ai tatii.

— Încă nu-mi vine să cred. Poziţia lui părea atât de stabilă. Dar de ce nu mi-ai spus adevărul când ne-am întâlnit la White Hart? L-am cunoscut pe tatăl tău, şi la urma urmelor, nu e nicio ruşine să fii săracă.

— Nu mi-e ruşine.

— Atunci, de ce atâtea secrete? De ce să ascunzi adevărul de Sally şi de mine?

— Am considerat că nu e treaba ta şi nu am de gând ca prietenia din copilărie să se rezume la povestiri despre soarta mea tristă, ca şi cum aş cere milă. Prefer să-mi rezolv singură problemele.

— Înţeleg. Mândria asta a ta. Îţi place să faci favoruri în stânga şi-n dreapta, dar nu vrei să accepţi niciunul, nici

măcar de la prieteni. Asta e?

— Crezi ce vrei. N-am vrut nici să aud vreo critică la adresa tatălui meu. A avut ghinion, atâta tot. Şi era prea generos.

— De acord. Nici eu nu cred că era un bun om de afaceri.

— Nu. Ura comerţul. S-a bucurat când afacerea familiei a fost preluată.

— A primit o despăgubire frumuşică. Cum naiba de sfătuitorii lui profesionişti i-au dat sfaturi atât de proaste în privinţa investiţiilor?

— Prefera să cheltuiască, nu să investească. S-a bucurat de ultimii patru ani de viaţă. Mă bucur că i-a avut. Şi eu m-am simţit bine.

— Sunt sigur. Dar nu te-ai grăbit când ai fugit de toţi oamenii pe care-i cunoşti? De prieteni care ar fi putut să te ajute?

— N-am vrut niciun ajutor. Pot să stau pe picioarele mele. Şi prietenii au devenit o raritate după ce s-a împrăştiat vestea.

— Evident, nu ţi i-ai ales bine. Cu ce bani trebuie să trăieşti acum? Nu fi copilă să-mi spui iar să-mi văd de treaba mea. Judecând după calculele din carneţelul ăla, n-o duci prea bine. Dumnezeule, ce se aude? Cineva e ucis?

— Sunt conductele de apă din pod.

— De cât ai nevoie ca să te descurci săptămânile următoare, până-ţi găseşti ceva de lucru?

— N-am nevoie nici de un împrumut, nici de milă.

— Dumnezeule mare, nu te compătimesc! De ce aş face-o? Eşti tânără, sănătoasă, educată şi până acum ai avut tot ce se poate cumpăra cu bani. În afară de asta, te pricepi la desen şi eşti destul de înzestrată fizic, spuse el cu o nonşalanţă căreia Teresa nu ştiu cum să-i răspundă. Nu, nu ai nevoie de mila nimănui, Teresa. Eu vorbeam despre o afacere, doar. Probabil că pot înţelege de ce nu vrei ajutorul vechilor prieteni, dar de ce eziţi să accepţi un împrumut de la o persoană pe care n-o placi?

— N-am nevoie de niciun împrumut. Dar dacă aş fi

avut, eşti ultima persoană de la care l-aş fi acceptat.

— Serios? mârâi el. De ce? Crezi că motivele mele sunt sinistre?

— Nu-mi dau seama care sunt motivele tale, din moment ce ştiu că nu izvorăsc din simpatie sau din asentiment.

— Nu-mi place cuvântul „asentiment”. Miroase a siguranţă de sine, cu care ştiu că te mai amăgeşti din când în când. Eu nu. Eu accept oamenii aşa cum sunt şi la fel trebuie să mă accepte şi ei.

— Nu suntem toţi binecuvântaţi cu aşa o detaşare sau indiferenţă. Totuşi, care sunt motivele tale?

Dave se duse la măsuţă şi luă fotografia lui Randal, studiind-o în tăcere câteva clipe, în vreme ce Teresa fierbea de furie. Nimeni nu se purtase vreodată cu ea cu atâta lipsă de consideraţie faţă de dorinţele şi de intimitatea ei. Şi nimeni nu trezise vreodată în ea sentimente atât de primitive, căci era obişnuită să-şi păstreze calmul şi să trateze cu tot felul de oameni, de vârste diferite, într-o atmosferă plăcută. Era uluită atât de violenţa sentimentelor ei, cât şi de firea lui ofensivă. Nu putea să pună totul decât pe seama tensiunii din ultimele luni.

— Motivele mele? Tatăl tău şi cu mine era prieteni buni. Poate că asta te surprinde.

— N-aş fi spus prieteni. Aveaţi o pasiune comună. Abia dacă te-a mai văzut în ultima vreme.

— Ne-am văzut. Am luat de multe ori prânzul împreună. Mergeam împreună la licitaţii. N-am mai venit acasă la voi în primul rând pentru că nu mă dau în vânt după petrecerile astea, şi apoi pentru că nu prea mă înţelegeam bine cu gazda feminină. Oh, ai fost întotdeauna politicoasă. Dar vântul de est era întotdeauna acolo şi tatăl tău ştia şi el.

— La noi ai cunoscut-o pe Wendy. Mă simţeam vinovată.

— Şi te-ai gândit că ar putea fi în pericol şi alte femei, spuse el ironic. Sau poate erai doar solidară cu

Wendy?

— S-ar putea spune şi asta, răspunse ea, făcând eforturi mari să fie calmă.

— Oricum, m-am simţit uşurat când tatăl tău a încetat cu sfială să mă mai invite la cine, pentru că pe oaspeţii voştri îi găseam simandicoşi şi plictisitori, iar pe fiica gazdei extrem de glacială. Prea convenţională pentru gustul meu. Tatăl tău n-a vrut să-ţi încalce dorinţele, evident, şi mă îndoiesc că ţi-a spus că ne vedeam. Dar ne înţelegeam foarte bine. Cred că eram o schimbare faţă de cercul lui obişnuit de prieteni şi tatăl tău era un cunoscător de artă de excepţie. Am învăţat multe de la el. Şi şi-a întors o mare parte din afaceri în direcţia noastră. Aşa că mă simt dator faţă de el în câteva privinţe. Prin urmare, motivele mele nu au nimic sinistru.

— În cazul ăsta, îţi mulţumesc că te-ai oferit să mă ajuţi, dar nu am nevoie. Mi-am luat o slujbă. Două, de fapt. Şi sper să mă mut curând în condiţii mai bune.

— Bun. Te-ai descurcat bine într-o perioadă scurtă de timp. Pot să întreb care sunt slujbele?

— O să afli de la Sally, aşa că presupun că pot la fel de bine să-ţi spun. În timpul zilei, lucrez la un magazin de antichităţi pe High Street, şi trei seri pe săptămână la muzeul Hainburg. Sper să mă mut cu chirie la părinţii custodelui, dar încă nu ştiu sigur. Am aproape douăzeci şi patru de ani, o minte sănătoasă, sunt de origine engleză, sunt necăsătorită, n-am nicio persoană în grijă şi niciun animal de casă. Dacă mai vrei să ştii ceva, poate îmi dai să completez un formular.

Dave îi ignoră sarcasmul şi spuse, încruntându-se:

— Nu puteai să aştepţi să găseşti o slujbă mai bună decât cea de vânzătoare în magazinul acela de antichităţi? E un magazin vechi şi cu atmosferă stătută.

— O să mă descurc foarte bine.

— Ţi-aş fi putut găsi ceva mult mai potrivit cu educaţia şi cu inteligenţa ta. Ăsta e un capăt mort. De ce nu mai aştepţi puţin să vezi ce pot să-ţi ofer?

— Sunt foarte mulţumită de postul ăsta. Rory nu mi l-

ar fi propus dacă ar fi fost chiar atât de indezirabil. E şi el asociat acolo, aşa că e în poziţia de a şti mai multe decât tine.

— Ai o părere foarte bună despre Rory şi Sally, nu-i aşa?

— Da. Ne distram de minune când eram mici. A fost un miracol să-i găsesc aici şi să reluăm prietenia de odinioară, de parcă n-ar fi trecut atâta timp.

— Încă una din frumoasele tale legende? Ce romantică eşti, Teresa! Desenele tale vorbesc de la sine.

— Nu ştiu la ce te referi.

— La tine. Ei bine, presupun că o să ajungi cu picioarele pe pământ într-o zi. Deja ai început, fără îndoială. Slujba de la muzeu ţi se potriveşte mai bine, şi Owen Meath e un om cumsecade. Sper să te stabileşti la părinţii lui. Tatăl lui era prieten cu tata. Şi doamna Meath e tare drăguţă. Cred că or să-ţi placă.

— Mi-e greu să mă obişnuiesc cu un loc atât de mic încât toată lumea se cunoaşte cu toată lumea.

— Exagerezi puţin, dar familia Merville a locuit aici de generaţii întregi. Odată ce se termină sezonul turistic, presupun că se poate spune că Wynburgh e un loc destul de intim. Ai mâncat de seară?

— Da, mulţumesc.

— Atunci, nu te pot convinge să iei cina la White Hart.

— Nu, mulţumesc. De obicei mănânci atât de târziu?

— Nu tocmai. Am plecat târziu de la birou şi am venit direct aici. Aveam servieta în maşină şi m-am gândit c-o să-mi dea un aer de autenticitate dacă o iau cu mine. Proprietara ta pare destul de suspicioasă.

— A părut gata să te accepte ca agent de vânzări. Noapte bună, Dave. Apreciez interesul tău faţă de bunăstarea mea, dar nu e nevoie, spuse Teresa cu politeţe excesivă, stăpână din nou pe ea.

— Scuteşte-mă de brizbrizurile convenţionale. Sunt aşa o pierdere de timp!

— Cum am spus şi mai devreme, depinde dacă eşti

sau nu un om civilizat.

— Aşadar, e război, nu-i aşa, Teresa? în gardă tot timpul?

— Da.

— Wendy nu merită o campioană atât de temută, te asigur.

— Nu fac asta pentru Wendy, ci pentru mine.

Ochii lui o măsurară din nou, apoi îi zâmbi lent.

— Dar nu eşti în niciun pericol.

— Am cerut-o, nu? spuse Teresa, un zâmbet involuntar jucându-i pe buze.

— În sfârşit, semne de simţ al umorului. Începeam să cred că-ţi lipseşte cu desăvârşire. Un handicap şocant. Acum, am speranţe de la tine. Speranţe mici, dar cu siguranţă vii. Război sau nu, mi-ar plăcea să cred că ai apela la mine dacă ai fi într-adevăr la ananghie. îi datorez tatălui tău asta.

— Sunt surprinzător de capabilă, să ştii, în ciuda atâtor ani de viaţă în puf. Noapte bună.

— Părinţii tăi ar fi trebuit să te altoiască mai des când erai mică. Lecţiile astea sunt mult mai dureroase ca adult. La revedere.

Înainte să ajungă în capul scărilor, Teresa trântise deja uşa în urma lui.

Dimineaţa următoare, înainte să bată de unsprezece, doamna Meath o conducea deja pe Teresa în camera liberă. Era o femeie măruntă, cu părul alb şi cu obrajii rumeni, cu ochii albaştri ca de copil; o primise cu o sfială blândă care n-ar fi putut fi în contrast mai mare cu atitudinea intolerantă a proprietarei internatului.

— Nu ştiu dacă e destul de bună, domnişoară Marne. E doar o cămăruţă, dar am făcut-o cât am putut de atractivă pentru Margaret, fiica mea. Şi e destul de separată de restul casei. Aşa a vrut-o ea, ca să n-o deranjeze nimeni şi să ducă o viaţă independentă.

— E fermecătoare, doamnă Meath, spuse Teresa încântată de ce vedea, căci deşi avea acoperişul în pantă, camera era spaţioasă, în formă de L, cu o fereastră destul

de mare cu vedere la estuarul râului şi la mlaştinile din depărtare şi încă una, mai mică, ce dădea spre biserică. Avea o cadă cu apă rece şi caldă, un aragaz şi un pat care arăta destul de confortabil. Covorul verde şi draperiile păreau vesele în lumina soarelui care pătrundea pe ferestre. Biblioteca mică era plină de cărţi.

— Am putea să eliberăm biblioteca. Sunt cărţile Margaretei.

— Vă rog, nu. Mi-ar plăcea să le am aici.

— Ei bine, întotdeauna am fost de părere că într-o cameră, cărţile dau o atmosferă prietenoasă. Majoritatea sunt cărţi pentru copii.

Şi versuri. Margaretei îi plăceau mult poeziile. Preda literatura engleză. Contoarul de gaz este în spatele aragazului. Margaret a insistat să avem contoare separate.

Era evident că pentru doamna Meath, Margaret trăia încă în camera aceasta.

— În spatele paravanului de pe hol e un alcov mic, cu un dulap unde-ţi poţi ţine proviziile. Dulapul are gaură de aerisire, dar pe caniculă, poţi oricând să-ţi pui alimentele uşor alterabile în frigiderul nostru, jos.

Chiria pe care o menţionase doamna Meath cu atâta stânjeneală şi reticenţă era atât de incredibil de mică, încât Teresa insistă să mai adauge o liră. N-o avea ea cine ştie ce resurse, dar doamna Meath era atât de evident ruptă de lume, încât era incapabilă de a cere un preţ corect şi părea să se simtă vinovată să ceară vreo plată. Atitudinea aceasta era atât de neobişnuită şi de dezarmantă, încât Teresa, care în ultimele luni avusese de-a face doar cu firi hrăpăreţe, era gata s-o îmbrăţişeze, cu inima topită.

— Ei bine, mai e şi gazul. O să coste destul de mult iarna. Contoarele par să înghită monede atunci, spuse doamna Meath.

— Insist, spuse Teresa, zâmbind. Şi la preţul acesta, tot voi face cea mai bună afacere din Wynburgh, dacă mă primiţi.

— Cred c-o să ne înţelegem foarte bine, draga mea. O

să fie plăcut să avem din nou pe cineva tânăr în cameră. Un spaţiu nefolosit e un spaţiu trist, deşi l-am păstrat întotdeauna aşa cum era când Margaret era aici.

Rar întâlneai pe cineva care să radieze atâta bunătate nativă şi inocenţă ca doamna Meath şi Teresa se simţea mişcată în timp ce o urmă în sufragerie.

— Mă duc să fac o cafea. Soţul meu iese la plimbare după micul dejun şi întotdeauna se întoarce la unsprezece pentru cafea. Trebuie să rămâi să bei o cafea cu noi. Parcă-l şi aud.

Un bătrânel cărunt, roşu la faţă, se năpusti în încăpere, indignat la culme.

— Ce crezi c-a mai născocit de data asta consiliul acela al nostru, Came? Au tăiat ulmii din spatele bisericii. Vandalii! Le-am spus ce părere am despre ei. S-a întâmplat să fie acolo şi oficialii din consiliu, ca să le dea oamenilor instrucţiuni. Idioţii! O să scriu la The Times şi la ziarul local să le spun despre asta. Se uită fioros la Teresa. Insolenţa puterii! Să strice mediul doar ca să-şi justifice existenţa.

— Sunt de acord, spuse Teresa.

— Ea e tânăra de care ne-a vorbit Owen, Will. Domnişoara Marne. îi place camera şi o să vină să stea cu noi.

— Bun, spuse el sec. Dacă şi ulmii ăia sunt periculoşi, pisica noastră e un tigru. Să nu cedezi niciodată în faţa birocraţiei, domnişoară Barn. Să fii tot timpul vigilentă şi gata de luptă. Sunt cea mai importantă chestiune din ziua de azi: drepturile omului.

— Domnişoara Marne, dragă, nu Barn, spuse doamna Meath, turnându-i cafea.

— Domnişoara, cum?

— Teresa Marne, spuse Teresa, dându-i cafeaua.

Se uită la ea ca şi cum abia acum îşi dădea seama că era de faţă. O studie o clipă cu ochi mici şi strălucitori, străjuiţi de sprâncene stufoase, apoi zâmbi, mulţumit de ceea ce vede.

— Teresa. E un nume frumos. Lucrezi seara la muzeu,

parcă spunea Owen.

— Aşa este.

— Frumos muzeu. Mare parte din istoria Wynburghului se află acolo. Cunoşti oraşul?

Teresa îi explică legăturile ei cu oraşul şi-i menţionă pe Cherytoni. Inevitabil, îi cunoştea şi el.

— Tânărul Rory. ager puşti. Păcat că Londra a pus stăpânire pe el acum. Are un vas frumos, Ranger. N-ar fi trebuit să renunţe la navigat, totuşi. Asta e calea pentru un bărbat – să meargă pe mare. Aveam şi eu o şalupă când eram tânăr. O împărţeam cu Jeff Merville. Nu rămăseseră prea multe necunoscute pe coasta asta pentru noi. Îmi aduc aminte că o dată am rămas împotmoliţi în molozul din estuar. A fost vina lui Jeff, bineînţeles. Încăpăţânat ca un catâr.

Amintirile de marinar ale domnului Meath se depănară preţ de două ceşti de cafea, când bătrânul plecă să se întâlnească la Crab and Lobster cu un prieten, ca să-i raporteze ultimele ravagii ale consiliului. Dădu mâna cu Teresa înainte să iasă pe uşă. Era acceptată.

Capitolul 5

Instinctul ei de a veni aici, împotriva oricărei raţiuni, se dovedise bun, se gândi ea, plimbându-se pe dig în ultima sâmbătă liberă. Acum că avea camera ei confortabilă şi o slujbă, se simţea fericită şi încrezătoare. Problemele din ultimele săptămâni îl împinseseră pe Randal şi reşedinţa de la Oakmere într-un colţişor îndepărtat al minţii ei, iar aici, într-un loc absolut nou şi cu un stil total diferit de viaţă, n-ar trebui să-i fie greu să-şi transforme vechea obsesie într-o acceptare calmă. Singura notă discordantă era Dave Merville, intrusul nepoftit din trecut, dar simţea că poate să se descurce şi cu el şi chiar şi discordanţa aceasta avusese folosul ei, căci o adusese cu picioarele pe pământ şi o scosese din inerţia nefericită care pusese stăpânire pe ea în momentul nunţii lui Randal, făcând să pară că nimic nu mai merita vreun efort. Acum, simţea din nou că trăieşte.

Era în drum spre căsuţă, căci Sally aranjase pentru

azi o vizită la rezervaţia naturală, dar când ajunse, află, spre oroarea ei, că Dave va fi unul din turişti.

— Maşina mea e iar pe butuci, explică Sally, aşa că Dave s-a oferit să ne ducă el. E o plimbare destul de lungă pentru Jason şi oricum, Dave stabilise cu Philip să-şi petreacă ziua în rezervaţie. De obicei se duce în weekend.

— Atunci, Dave iubeşte natura? întrebă Teresa.

— Hm. cel puţin îi place să urmărească păsările.

— Nu ştiam că-l interesează cele cu pene.

Sally râse.

— Sesizez cumva o dezaprobare?

Poftim! Din nou cuvântul acesta neplăcut, se gândi Teresa, în timp ce răspunse vesel:

— Nu ne-am înţeles niciodată prea grozav.

— Trebuie să-l cunoşti mai întâi. Philip ne-a invitat pe toţi la prânz, aşa că nu m-am mai deranjat să iau ceva pentru picnic. O să-ţi placă Philip, sunt sigură. E o bomboană. Rezervaţia e viaţa lui. A fost administrator acolo încă de când s-a înfiinţat. Acum, o vizitează ornitologi din toate colţurile lumii. Ăsta cred că e Dave.

Un claxon de maşină urmat de chiotele lui Jason de fericire le aduse pe Teresa şi pe Sally în pragul uşii, unde Dave îl arunca pe băieţel în aer ca pe o clătită.

— Arăţi puţin obosită, Sally, observă Dave. E totul în regulă?

— Desigur. Jason s-a trezit la cinci în dimineaţa asta şi a fost cum nu se poate mai agitat. Presupun că de-abia aştepta excursia asta. Sper să nu se dea în spectacol.

— Ei bine, o să i-l pasăm Teresei. O să fie o schimbare binevenită pentru ea şi un repaus pentru noi, ceilalţi, spuse el cu o licărire în privire când văzu pantalonii bine croiţi şi cămaşa de mătase ale Teresei.

— O plăcere, spuse ea vesel şi-l luă pe Jason pe plajă să caute o meduză, cât timp se pregătea Sally.

Sally se aşează cu Dave în faţă în Roverul lui uriaş, iar Teresa se duse în spate cu Jason, care sărea dintr-o parte în alta şi apoi în sus şi-n jos în spatele locului lui Dave, până i se spuse să înceteze pe un ton care avu imediat

efect. Din fericire, drumul până la parcarea de la intrarea rezervaţiei fu scurt.

Era o zi superbă, cu cer senin şi cu marea strălucitoare. Buruienile tocmai înfloreau şi tufişurile de răchită scânteiau aurii. Teresa îşi umplu plămânii cu aerul condimentat. Nu era de mirare că Jason o luase înainte, fugărind un fluture cu mai multă vigoare decât acurateţe. Era plăcut să fii viu într-o astfel de zi. În faţa ei, silueta înaltă, cu umeri laţi, a lui Dave făcea ca Sally să pară pipernicită. Într-un pulover de lână subţire, de culoarea cobaltului, şi cu pantalonii gri, cu părul şaten fluturând în vânt şi cu binoclul atârnându-i de gât, paşii lui mari o făceau pe Sally aproape să alerge pe lângă el, în timp ce-l privea şi râdea la ce-i spunea. Un gând neliniştitor îi răsări Teresei în minte, privindu-i. Oare Sally se îndrăgostea de marca lui specială de masculinitate? Nu era diferită de Wendy. Blândă şi cu inimă bună, cu acelaşi aer de fragilitate, deşi Sally era mai mare şi mai experimentată decât Wendy. Teresa se încruntă la umerii laşi şi la şoldurile înguste ale lui Dave. Se mişca graţios şi uşor ca un atlet. Trebuia să recunoască: avea atracţia puternică a unui mascul şi întreaga lui personalitate, siguranţa nepăsătoare şi supoziţiile lui autoritare ar fi o atracţie specială pentru orice femeie care căuta un umăr pe care să se sprijine. Ăsta era pericolul. Umărul acesta se retrăgea brusc când proprietarul voia o schimbare.

Ajunseră curând la rezervaţia naturală, o zonă care se întindea în spatele dunelor de nisip şi care conţinea două lacuri mari. Colibe din lemn, care Dave îi spuse că erau ascunzători, erau presărate de-a lungul perimetrului, la intervale egale. În faţa uneia din acestea, un bărbat solid, cu părul negru, stătea de vorbă cu alţi doi, mai în vârstă. Văzându-i, le făcu un semn cu mâna, apoi, după câteva clipe îşi lăsă interlocutorii şi veni să-i întâmpine.

Teresa fu prezentată lui Philip Lariston şi-i plăcu înfăţişarea acestuia, cu vocea lui calmă şi cu privirea directă şi cenuşie. Presupunea că avea în jur de treizeci şi cinci de ani, poate mai mult, şi impresia pe care o dădea în

costumul acela bine întreţinut era una de un bun-simţ ieşit din comun. îl salută pe Dave cu un aer speculativ care pe Teresa o făcu să zâmbească.

— Teresa a fost foarte drăguţă şi s-a oferit să se ocupe de Jason cât îi arătăm lui Sally ultimele raritǎţi, spuse Dave. Mi s-a părut că am văzut o raţă moţată cu pui în susul râului.

— Da. E cea de-a treia pereche cu pui pe anul ăsta. Suntem foarte încântaţi. Ciorile au luat toate ouăle anul trecut.

— Vreau ca Teresa să vadă tot. N-a mai venit niciodată aici. Nu trebuie să se înhămeze nimeni cu Jason. A promis să fie cuminte şi cu cât mai mulţi adulţi sunt să-l calmeze, cu atât mai bine, spuse Sally, fixându-şi fiul cu privirea.

— Desigur, spuse Philip. Dar mă tem că nu-l pot lua pe insula unde sunt cuiburile.

— O să am eu grijă de el atunci, spuse Teresa. Oricum, ştiu foarte puţine despre păsări, aşa că o vizită când voi fi mai expertă ar fi mai satisfăcătoare.

Va trebui să-ţi cer sfatul în privinţa unor cărţi pentru începători, domnule Lariston, încheie ea cu un zâmbet.

— Nimic nu-mi face mai mare plăcere decât să-i încurajez pe începători. Am câteva cărţi pe care ţi le voi împrumuta bucuros. Şi Dave aici de faţă e un ornitolog destul de bun.

— Mulţumesc, spuse Teresa, ignorându-l pe celălalt bun ornitolog.

Pe măsură ce se apropiau de lacul mai mare, Philip Lariston le arătă lişiţe, găinuşe de baltă şi cufundari, apoi raţe mandarin care făcură deliciul atât al Teresei cât şi al lui Jason, cu penajul colorat şi cu favoriţii lor nostimi.

— Ăsta e exponatul nostru cel mai de seamă, spuse Dave, luând-o de umeri şi întorcându-i faţa spre lacul de mai jos. Poftim, ia binoclul meu. Pasărea aceea albă cu negru, cu picioare lungi şi cu ciocul lung şi curbat. Un ciocântors.

Îşi focaliză binoclul şi avu imaginea clară a unei

păsări graţioase stând pe marginea nisipoasă a lacului. Un subiect splendid pentru un desen, se gândi ea.

Cu o urmă de regret, privi cum Philip, Dave şi Sally traversează apa spre insulă, căci interesul ei fusese deja stârnit şi spera să mai aibă curând ocazia să viziteze insula. Şi Jason părea la fel de dezamăgit că fusese lăsat în urmă şi eforturile Teresei de a-l amuza fură întâmpinate cu un răspuns morocănos şi pe jumătate sfidător.

În cele din urmă, ajunsă la disperare, îl duse înapoi la colibele din perimetru. Acestea îl intrigară şi vru să intre înăuntru. Conducându-l pe scările de lemn ale uneia, deschise uşa să vadă dacă era ocupată. După lumina de afară, înăuntru părea beznă. Un cuplu de vârsta a doua stătea pe banca de lemn, cu binoclurile vârâte în spaţiile înguste dintre şipci, urmărind acţiunea din rezervaţie. Jason trecu pe lângă Teresa şi dădu buzna în scena aceasta de contemplare smerită şi concentrată cu un ţipăt ascuţit, care-i făcu pe cei doi să se întoarcă speriaţi. Expresiile lor o făcură pe Teresa să-l ia repede de mână pe micuţ.

— Îmi pare nespus de rău, murmură ea. Am crezut că e liberă.

Trăgându-l pe scări după ea pe Jason, care acum urla, încercă să-l împace căutând o colibă goală, dar toate erau ocupate de privitori împătimiţi de păsări şi băiatul ajunsese deja într-un stadiu de sfidare deschisă. Avea faţa roşie de furie, buzele îi zvâcneau nervos şi întreg trupul îi tremura de frustrare. Răspunse la vocea hotărâtă şi la mâna restrictivă a Teresei cu o lovitură viguroasă care o făcu să sară într-un picior, tocmai când Sally, Dave şi Philip apăreau din spatele uneia din ascunzători.

— Jason! exclamă Sally. Cum îndrăzneşti să dai în mătuşa Teresa?

— Voiam să merg şi eu cu barca! mârâi Jason, apoi se opri brusc, văzând că Dave vine spre el.

Ceva din expresia lui Dave îi dădu micuţului aripi şi fugi ca un atlet olimpic, iar Teresa, în ciuda durerii, trebui să zâmbească, fiindcă Sally îl îmbrăcase cu haine care anticipau creşterea, şi în pantalonii lui prea lungi şi lălâi,

cu părul roşu zburlit, şi cu picioarele ca două poansoane, priveliştea lui zburând în faţa paşilor uriaşi ai lui Dave era prea mult pentru seriozitatea ei. îl văzu pe Dave cum îl înşfacă pe Jason şi dispare în spatele unei dune de nisip.

— Îmi pare rău, Teresa. Lasă-mă să mă uit la piciorul tău, spuse Sally.

— Nu e nimic. Mă tem că nu m-am descurcat prea bine cu el.

— Când îi căşună pe ceva şi întâmpină obstacole, e un mic monstru. O să-l aranjeze Dave.

Ce se întâmplase în spatele dunei de nisip nu aflară niciodată, dar în scurt timp, Jason apăru, mergând alături de Dave, cu expresia unui căţeluş în lesă. Veni în dreptul Teresei şi stătu la apel, ca un soldat.

— Îmi pare foarte rău că am dat în tine, mătuşă Teresa, spuse el cu un efort eroic de a-şi controla tremurul buzelor.

— Nu-i nimic, Jason.

— Şi nu uita, un gentleman nu dă niciodată în doamne, indiferent de provocare, spuse Dave.

Până la prânz, Jason devenise la fel de gălăgios ca de obicei, deşi stătea precaut cu ochii pe Dave. Casa administraţiei era o construcţie agreabilă, din cărămidă roşie, cu o grădină mică, şi luară prânzul pe terasa din spate.

— Ce minunat să locuieşti şi să munceşti în nişte împrejurimi atât de încântătoare, domnule Lariston! spuse Teresa.

— Philip, o invită el, cu un zâmbet. Da, sunt foarte norocos să am aici o muncă ce mă absoarbe şi care simt că merită osteneala. Iarna, zilele nu sunt atât de fericite, desigur. Verile noastre estice sunt grandioase, dar iernile pot fi foarte aspre.

— Încearcă să te duci cu barca sa cureţi papura de pe lac, într-o zi de ianuarie când vântul bate dinspre est! interveni Dave. La asta m-a pus Philip iarna trecută. Aproape c-a fost finalul unei frumoase prietenii.

— Eşti dur, râse Philip cu maliţiozitate. Şi o să avem

destul de curăţat şi iarna asta.

Flecăriră în continuare despre rezervaţie, până când, plictisit, Jason începu să fugărească o albină cu un băţ şi se alese cu o înţepătură.

Înapoi acasă, Jason îl abordă pe Dave:

— Ai spus că-mi mai dai o lecţie de înot, spuse el, privindu-l printre genele lungi şi blonde de parcă ar încerca să-şi măsoare duşmanul.

— Asta a fost înainte să faci tot posibilul să strici tuturor ziua cu purtarea ta, spuse Dave calm, deschizând ziarul.

Teresa şi Dave erau în grădină şi pe fereastra deschisă de la bucătărie venea zgomotul îmbietor al cănilor de ceai. Era cald sub soarele de după-amiază şi Teresa-şi întinse picioarele, simţind o oboseală plăcută. Biserica din sat bătu ora trei şi jumătate.

— Dar mi-ai promis, insistă Jason, uitându-se rugător la ziarul lui Dave.

— Dacă-ţi aminteşti, a fost cu condiţia să fii cuminte. Şi n-ai fost.

Nu-i vorbea niciodată de sus lui Jason şi folosea cuvinte pe care micuţului nu i se putea cere să le înţeleagă, dar Jason înţelegea de fiecare dată unde bătea şi păreau să fie pe aceeaşi lungime de undă. Într-adevăr, Teresa simţea că micuţul vedea natura exactă a terenului pe care-l tatonează.

— Am spus că-mi pare rău, sublinie Jason.

— Şi de atunci ai ţipat şi ne-ai terorizat, mie unuia dându-mi o durere îngrozitoare de cap. De ce aş da o lecţie de înot unei puşlamale obositoare ca tine?

Ceva din această ultimă afirmaţie neclintită păru să-i dea lui Jason o speranţă, căci se apropie şi mai mult de Dave şi spuse:

— Acum, o să mă port frumos.

Dave coborî ziarul şi-l studie cu severitate.

— Îţi propun un târg. Dacă stai pe scaunul acela de sub copac, nu scoţi nici măcar o vorbă şi nu te mişti niciun centimetru până când ceasul de la biserică bate de ora

patru, ca să ne putem bea ceaiul în tihnă, o să mă mai gândesc. Un cuvânt sau o mişcare, şi înţelegerea noastră cade. Spală puţina! Dispari din ochii mei. Mi-a ajuns cât te-am văzut pe ziua asta.

Cinci minute mai târziu, aducând ceaiul, Sally rămase o clipă uluită să-şi vadă fiul stând pe scaunul de lemn de sub liliac, cu mâinile împreunate în poală, privind înainte în gol cu o expresie hotărâtă. Surprinse privirea lui Dave şi nu spuse nimic. După ce-i explicară situaţia, se relaxară la ceai şi se instală o atmosferă plăcută de moţăială. Teresa scoase din geantă un bloc mic de desen şi făcu o schiţă rapidă cu Jason, al cărui profil era orientat spre ea, astfel că ceafa şi conturul capului erau prea tentante ca să le rateze. Stătea în continuare ca o stană de piatră, cu ochii la o pasăre neagră care trăgea un vierme din iarbă.

Când bătu ora patru, scoase un oftat, ca şi cum ar fi trecut printr-un calvar inimaginabil şi se uită plin de speranţă în direcţia lui Dave.

— Ei bine, spuse Merville, de parcă ar cântări problema, luând în considerare totul, şi având în vedere că mi-a mai trecut durerea de cap, poţi să-ţi iei slipul şi să aduci un prosop. Ia-l şi pe al meu din spatele maşinii. Poţi să deschizi portiera?

— Bineînţeles. După aceea, putem să mergem la peştera contrabandiştilor, unde ţineau butoaiele de brandy?

— Îţi forţezi norocul, puştiule. Mai vedem. Întinde-o!

Dave se ridică şi se uită la feţele pasive ale fetelor.

— De ce aş suferi singur? Veniţi vreuna?

— Eu, nu, spuse Sally. Stau mult prea confortabil.

— Nici eu, spuse Teresa. Marea e prea rece aici.

— Eşti drăguţ că te ocupi de el, interveni Sally.

— Ei bine, dacă există posibilitatea să cadă cineva de pe ceva, de undeva, în mare, acela e Jason, şi cu cât învaţă mai repede să înoate, cu atât mai bine. Pe curând.

— O să te aşteptăm cu o cană mare de ceai. Jason mănâncă enorm de câte ori intră în mare. Te-ai fi simţit mult mai bine dacă te-ai fi dus singur.

— Îmi place ca-n viaţa mea să fie puţină varietate. Îţi faci prea multe griji.

— Câteodată, e puţin cam mult pentru mine. Are atâta energie!

— Are nevoie de un bărbat prin preajmă, Sally, spuse Dave, zâmbind când văzu că se înroşeşte, şi apoi plecă.

Sally se lăsă pe spate, cu ochii închişi la privirea nedumerită a Teresei. Părea obosită. Rochia albastră, din bumbac, îi scotea în evidenţă trupul slab. Dave avea dreptate, Teresa trebuia să recunoască. Sally chiar avea nevoie de un bărbat s-o ajute cu Jason. Băiatul era prea încăpăţânat ca să nu aibă nevoie de o autoritate masculină.

— De ce nu-ţi place Dave? întrebă dintr-odată Sally, deschizând ochii.

— Pur şi simplu suntem incompatibili, presupun, dădu Teresa din umeri. Întotdeauna l-am găsit prea sigur pe el, prea arogant în a avea ce vrea, ca apoi să arunce cât colo, când încetează să-l mai amuze.

— Te referi la femei?

— Ştiu un caz şi bănuiesc că nu e unicul.

— E sincer, spuse Sally încet. N-ar induce în eroare pe nimeni.

— Brutal de sincer. Dar nu m-aş baza prea mult pe el, Sally.

Sally se uită la ea, pe jumătate zâmbind şi lăsându-şi capul într-o parte.

— Ăsta e un avertisment pentru mine, sau pentru tine?

— Eşti atât de bună. Dar eşti izolată aici, mă întreb dacă-ţi dai seama. Teresa se împotoli, apoi continuă în grabă. O prietenă de-a mea a ajuns să sufere îngrozitor din cauza lui Dave Merville şi n-a fost vina ei. N-aş vrea să te văd şi pe tine suferind. Ai avut destule suferinţe până acum.

Râsul lui Sally răsună vesel şi firesc.

— Dragă Teresa, întotdeauna m-ai susţinut, deşi eram cu doi ani mai mare ca tine. Nu-ţi face griji. Dave a făcut tot posibilul în ultimele şase luni să mă convingă să mă

căsătoresc cu Philip. Nu, nu tocmai să mă convingă. Nu crede în intervenţii de genul ăsta. Dar într-o zi m-a găsit destul de deprimată şi am stat de vorbă despre Philip. Şi mi-a spus ce tip cumsecade e Philip şi a început să analizeze debitul şi creditul, cum s-a exprimat el, ca să pot vedea mai limpede peisajul. În ultimul an, Dave mi-a fost un bun prieten. Îmi pare rău că nu prea vă înţelegeţi.

— Atât de evident e?

— Simt disensiunile dintre voi. E un adversar periculos, Teresa. Cred că s-ar putea ca tu să fii cea care are nevoie de un avertisment. Dacă realmente nu-l placi, încearcă să disimulezi. Nu-l provoca. Ar putea fi neîndurător.

— Atunci, măcar atât recunoşti!

— Atitudinea lui nepăsătoare şi ironică are ceva neîmblânzit. N-am trecut niciodată dincolo de suprafaţă. Puţini oameni reuşesc, cred. Dar nu mă aventurez într-o ceartă, pentru că ştiu cine va sfârşi mai afectat.

— Dave Merville nu mă sperie, spuse Teresa vesel. Trebuie să-l mai pună cineva la punct. E mult prea sigur pe el. Bărbatul autoritar e perimat, Sally. Acum suntem libere, îţi aduci aminte?

Sally zâmbi şi clătină din cap.

— Tu ai fost întotdeauna liberă. Şi tu şi Rory. Libertatea asta. se poate traduce prin singurătate şi pustietate, ştii? N-au încetat nicio clipă să-mi lipsească iubirea şi sprijinul lui John. Şi mi-ar fi lipsit la fel de mult şi dacă nu l-aş fi avut pe Jason şi aş fi fost liberă de orice responsabilitate. Şi Jason. Mi-a încuiat libertatea, şi totuşi n-aş fi putut suporta dacă nu l-aş fi avut pe el, să-l iubesc şi să-l îngrijesc. Totul are un preţ. Câteodată, libertatea nu e un preţ atât de mare.

Teresa rămase tăcută câteva clipe, continuând să lucreze la schiţa cu Jason. Era adevărat.

Oricât de mult îşi iubea libertatea, dacă Randal ar fi ridicat un deget, i-ar fi pus-o fericită pe tavă.

— Sunt de acord că unele câştiguri merită preţul libertăţii. Şi presupun că niciunul din noi nu e întru totul

liber. Cu toţii suntem sclavii afecţiunilor noastre, cel puţin. Şi al necesităţii de a ne câştiga existenţa. Până acum nu mi-am dat seama că cel mai valoros lucru pe care-l pot cumpăra banii e libertatea. Dar învăţ repede.

— Îţi admir curajul. Întotdeauna l-am admirat. Îmi pare atât de rău că ai avut ghinion, Teresa. La început, n-am înţeles.

— Ei bine, e o experienţă. Mai am încă libertatea spiritului, oricum, şi sunt pregătită să muncesc din greu ca să mă întreţin.

— O să reuşeşti. Ai mai multă măduvă decât mine.

— Prostii. Sunt o femeie răsfăţată, cu nasul pe sus şi absolut inutilă. Întreabă-l pe Dave.

— N-a spus toate astea, zâmbi Sally.

— Dar ce?

— Că schimbarea asta de noroc ar putea să însemne renaşterea ta.

— Oh, bărbatul ăsta!

Sally râse încântată.

— Ai putea s-o iei drept încurajator.

— Dave Merville mă încurajează la un singur lucru: să-i înăbuş urgent aroganţa aceea.

— Atunci, abţine-te. O să te alegi cu lancea ruptă.

— Poate. Metodele tale blânde sunt mult mai eficiente cu el. Am văzut. Dar în ultimele luni, se pare c-am devenit puţin mai dură. A fost un chin psihic să pierd totul şi simt că ar trebui să mă protejez. Dar tu eşti atât de gentilă, încât n-am nevoie de nicio armă cu tine. Îi dădu schiţa. Poftim: fiul tău, în repaus forţat.

Sally exclamă de încântare când văzu desenul.

— Chiar te pricepi la asta. L-ai surprins foarte frumos. Pot s-o păstrez?

— Desigur.

— Nimeni în afară de Dave n-ar fi reuşit să-l convingă pe Jason să stea locului o jumătate de oră. Asta pentru că întotdeauna vorbeşte serios şi Jason ştie. În cazul meu, mă tem că de cele mai multe ori sunt ameninţări inutile şi Jason îşi dă seama şi de asta. Sunt uimită de şiretenia unui

copil atât de mic. Presupun că e un fel de instinct animal.

— E un puşti plin de viaţă. Şi balanţa ta de verificare a lui Philip a coincis cu a lui Dave?

— N-am putut să reproşez nimic raţionamentului lui Dave. Dar e mai mult de atât. Ar fi prea simplu să accept protecţia lui Philip. Mă simt adesea singură, mi-e dor să am un bărbat în viaţa mea, cineva la care să mă pot întoarce la sfârşitul zilei. Dar nu cred c-ar fi corect faţă de Philip să-i ofer doar afecţiune. Aş vrea să-l pot iubi cum l-am iubit pe John. A fost bun cu mine atâţia ani. Dar tocmai pentru că ştiu diferenţa dintre afecţiune şi iubire, cred că n-aş fi un târg prea bun pentru Phil.

— El poate să judece cel mai bine. Nu e un puşti. E destul de mare să ştie ce vrea. îl plac. Cum se înţelege Jason cu el? Mi s-a părut că-l priveşte cu respect.

— Da. îi spune „omul cu păsările" şi-l consideră remarcabil. Admiraţia lui s-a născut când l-a văzut pe Phil dând primul ajutor unei păsări rănite. Sally închise ochii. Nu e minunat să lenevim aici?

Teresa se hotărâse să se întoarcă pe jos la Wynburgh decât să-l lase pe Dave s-o ducă, dar Sally puse nişte discuri după ce Jason se duse la culcare, şi sedusă de Brahms şi de Schubert, cei doi compozitori favoriţi ai ei, îşi amână plecarea până când aproape se întunecase şi Sally îi strică planul.

— E prea departe la ora asta, spuse ea. Şi ce rost are, dacă Dave pleacă tot în direcţia asta?

— Îmi place să merg pe jos şi e o noapte frumoasă.

Dave stătea în apropiere, zâmbind strâmb, fără să se implice în conversaţie după oferta iniţială.

— Dar e o plimbare de mai bine de trei sferturi de oră şi poate fi beznă în zona de lângă pod. În afară de asta, câteodată mai bântuie şi un vagabond bătrân prin buruienile astea. Chiar aş prefera să-l laşi pe Dave să te ducă. Altfel, o să fiu neliniştită.

— Dar, draga mea Sally, ce poate să mi se întâmple?

— Ai putea fi jefuită, de exemplu.

— Mai bine faci cum spune Sally, interveni Dave. E

genul matern, care-şi face tot timpul griji. Jason i-a întins în aşa măsură nervii, încât prevede dezastre care cad asupra tuturor. De dragul lui Sally, trebuie să mă mai suporţi vreo douăzeci de minute.

Teresa se simţi obligată să cedeze. Drumul ocolea de fapt mult şi Dave părea să nu se grăbească. La doi-trei kilometri după ce traversară râul, opri pe dreapta.

— Nu te alarma, spuse el, cu tonul acela amuzat cu care Teresa începuse să se familiarizeze. Nu vreau să atentez la puritatea ta, în ciuda reputaţiei mele de ticălos.

— Atunci, de ce ai oprit? întrebă ea cu răceală.

— Din două motive. În primul rând, ca să-ţi arăt cea mai frumoasă privelişte de aici. Uită-te în spate.

Îi urmă sfatul şi văzu întreaga întindere de mlaştini, cu râul şerpuind ca o fundă argintie în lumina lunii şi o fâşie îngustă de mare dincolo. Rogozul se mişca uşor în bătaia brizei şi fâsâitul său sec intra prin geamul deschis. Pe dreapta, câteva lumini din satul Goslin se zăreau printre copaci, iar pe stânga, luminile din Wynburgh străluceau de la înlăţime dincolo de mlaştini.

— Ce frumos! murmură ea şi rămaseră să privească fără să vorbească. Era atât de tăcut acolo. Puţine maşini treceau pe drumul acesta. Numai foşnetul rogozului şi acum, vocea calmă a mării. I-ar plăcea să picteze peisajul acesta şi să-l numească „Noapte de vară”. Se întoarse spre însoţitorul ei, uitând de defensivă. Mulţumesc că mi-ai arătat asta. E. hipnotizant.

— Da. Colţul acesta de lume are o frumuseţe aparte, pe care n-o găseşti nicăieri altundeva. Îţi place aici?

— Foarte mult. Încep să mă ataşez de locurile astea. Mi-a plăcut întotdeauna să vin când eram mică, dar atunci avea legătură cu Sally, cu Rory şi cu zilele fericite de vacanţă. Acum, îmi place din cu totul alte motive.

— Odată ce ajungi să te ataşezi de locurile astea, nu le mai părăseşti niciodată. Cu toate astea, mărturisesc: nu m-am aşteptat niciodată să te atragă.

— De ce nu?

— Prea simple, prea primitive, totuşi.

— Ai spus că ai avut două motive să opreşti.

— Da. Celălalt e în legătură cu slujba de la magazinul de antichităţi. E încă valabilă?

— Desigur. Începe luni.

— Hm. păcat. Am auzit ieri de un post care cred că ţi s-ar potrivi mai bine. O prietenă de-a mea are o florărie în oraş. Magazinul este vizavi de White Hart. Şi-a pierdut asistenta acum ceva vreme şi n-a găsit încă pe nimeni potrivit. E o afacere mică, dar bună. Aprovizionează hotelurile cu flori. Buchete pentru nunţi, coroane. E nevoie de un ochi de artist. Tu eşti genul de persoană pe care o caută. Aş vrea să fi aflat mai devreme, dar nu prea m-am văzut cu Eve în ultima vreme.

— Eşti drăguţ că te-ai gândit la mine, Dave, dar acum sunt ocupată.

— Aş vrea să te mai gândeşti. Slujba aceea de la magazinul de antichităţi nu e prea grozavă. Şi Marbella e un tip ciudat.

— Îl cunoşti?

— Doar am încercat să fac o afacere cu el. Voiam un obiect de porţelan. E o slujbă jalnică pentru o fată ca tine. Dă-le o lună să-şi găsească pe altcineva şi încearcă la florăria lui Eve Glendale.

— Nu cred că Rory mi-ar fi sugerat-o dacă ar fi fost atât de rea şi acum am deja un angajament. Dacă n-o să-mi placă, o să caut iar.

— Înţeleg. Mă gândeam eu c-o să refuzi orice ţi-aş propune, dar trebuia să încerc.

Teresa nu spuse nimic. Era adevărat că n-o impresionase prea mult magazinul de antichităţi şi că florăria suna mult mai tentant, dar dacă trebuia să aleagă între recomandarea lui Rory şi a lui Dave, nici nu se punea problema care era decizia ei. Nu voia câtuşi de puţin să se simtă datoare faţă de Dave Merville. Oare Eve Glendale era încă una din cele pe care le alungase, sau un capriciu actual?

— Sunt curios de ce te temi să ai vreun dram de încredere în mine, spuse el după o pauză care devenea

stânjenitoare.

— Pur şi simplu nu vreau. În niciun caz nu mă tem.

— Ba da, altfel n-ai fi atât de meticuloasă cu asta.

— Trebuie să fiu, din moment ce se pare că ai un obraz neobişnuit de gros.

— Oh, nu puteam să nu înţeleg mesajul. Se întâmplă doar să-mi placă provocările.

— Presupun că pentru tine e de neconceput ca vreo femeie să te găsească de-a dreptul dezagreabil.

— Nu pot să spun că m-am gândit vreodată la asta, spuse el leneş, lăsându-se pe spate şi întinzându-şi braţul pe tetiera ei. Dar aversiunea, aversiunea activă, înseamnă implicare. În spatele ei, e un fel de atracţie, o dorinţă nestăpânită. Spune-i cum vrei. Dacă într-adevăr n-ai nimic în comun cu o persoană, rezultatul e indiferenţă, nu ostilitate. Oamenii luptă când le e teamă. Aşa că repet: de ce te temi să-mi oferi puţină încredere, chiar dacă înseamnă să-ţi tai singură craca de sub picioare? Ar fi fost un drum prin beznă, obositor pe câmp, în seara asta. Şi trebuie să ştii că slujba asta la magazinul de antichităţi e un punct mort. Ştiu că cerşetorii nu ajung să aleagă, dar ţi-am oferit un împrumut ca să ai timp să-ţi cauţi ceva care să merite, iar acum îţi sugerez o alternativă mai bună.

— Nu vreau să am obligaţii faţă de nimeni, mai ales faţă de tine.

— Ai destulă mândrie cât să scufunzi un vas de război. Preferi să-mi dai peste nas, aşa cum făceai şi când trăia tatăl tău. Totuşi, atunci erai mai politicoasă, ceea ce înseamnă că trebuie să te pierzi cu firea.

— Eşti revoltător.

— Sunt realist şi nu suport măştile. Ai face bine să uiţi tot teatrul ăla care se petrecea în casa tatălui tău şi arivиştii cu flecăreli fermecătoare şi politicoase. Toată lumea încercând să fie inteligentă şi spirituală, sau dulce şi linguşitoare, şi toţi la fel de reali ca şi florile artificiale. Acum, nu mai eşti la Londra. Aici, intrăm mai mult în contact cu realităţile vieţii. Englezii din est sunt direcţi, nu se dau în vânt după înfloriturі. Aşa că va trebui să scoatem

masca şi să vedem ce e dincolo de ea.

Teresa bâjbâi după mâner şi deschise portiera.

— Merg pe jos. Noapte bună.

O trase înapoi şi se aplecă peste ea ca să închidă portiera. Apoi trecu pe scaunul ei şi Teresa era în braţele lui. Mâinile lui îi întoarseră faţa şi o sărută. Era sprintenă şi agilă, dar nu putea face faţă puterii lui. Când renunţă să se mai zbată şi se trezi răspunzându-i, Dave fu mai blând şi când îi eliberă în cele din urmă buzele, o ţinu lipită de el cu o mână fermă, iar pe cea liberă şi-o mişcă pe spatele ei, într-o alinare ciudată. Teresa tremura violent şi inima îi bătea să-i spargă pieptul. Mâna lui hoinară care se mişca blând, dar hotărât, pe şira spinării, reuşi să-i calmeze tumultul din sânge.

— Am fost cam obraznic, dar te-am prevenit şi am vrut să văd dacă am ghicit ce se ascunde în spatele echilibrului tău rece. După şocul de pe faţa ta, înţeleg că n-a mai fost scos la lumină până acum, ceea ce mă surprinde. Tatăl tău te-a ţinut prea bine ascunsă. Relaxează-te, adăugă el când Teresa se mişcă. Nu e nicio grabă. Încă mai tremuri ca o gelatină.

Incredibil, Teresa voia să mai rămână cu capul pe umărul lui, în braţele lui. Era o nebunie, dar nu găsea nimic să spună în timp ce el continua cu o voce jumătate afectuoasă, jumătate de tachinărie, ca şi cum ar dojeni un copil neastâmpărat:

— Chiar n-ai bănuit niciodată că ai asta în tine, Teresa? Ţi se citeşte în ochi şi pe buze, să ştii. Şi tot timpul ăsta a fost adormit. Încuiat de romanţa ta de basm cu Randal Melbrais, poate? Şi acum, te maturizezi.

Controlul care o părăsise mişeleşte îi reveni şi scutură din cap, ca şi cum ar fi ieşit din transă.

— N-aveai niciun drept să profiţi aşa de mine, spuse ea cu toată demnitatea de care fu în stare.

Dave chicoti şi se mută pe locul lui.

— Ar fi trebuit să ştii deja că n-are niciun rost să-mi vorbeşti despre drepturi. Sunt un ticălos, cum mi-ai spus adesea, şi nu sunt credincios drepturilor tale. Dar cel puţin

acum am scăpat de teatru, aşa că facem progrese, adăugă el vesel.

— În ce direcţie? Amuzamentul tău?

— Ar putea fi amuzamentul nostru.

— Ca s-o înlocuiesc pe Wendy?

— O ţii întruna cu Wendy! E timpul să treci peste loialităţile astea de şcolăriţă. Mă tem că eşti o romantică, totuşi. Prieteni din copilărie, prieteni părăsiţi în dragoste, prinţul din poveste de la Oakmere. toate văzute într-o lumină roz şi difuză. Odată şi odată, va trebui să renunţi la visuri şi să priveşti realitatea, Teresa. Îmi imaginez că realitatea îţi tot bate la uşă de când te-a lăsat tatăl tău fără o leţcaie. Ai face bine s-o laşi să intre. Fanteziile nu sunt un substitut prea bun. Au tendinţa să te lase flămândă.

Înţepată mai ales de referirea la Randal, furioasă pe ea pentru că se purtase cu o nebunie atât de umilitoare în braţele lui, trecu încă o dată la acţiune, înarmată până în dinţi.

— Nici nu poate fi vorba de lumină roz. Văd şi-mi preţuiesc prietenii pentru ceea ce sunt. Şi pentru că l-am cunoscut pe Randal Melbrais, ceilalţi bărbaţi îmi par atât de neînsemnaţi şi de neatrăgători.

— Ce vrei să spui? Nu mai e niciun bărbat pe lumea asta care să suporte comparaţie cu Randal Melbrais? întrebă el, ironic.

— Niciunul care să-mi fi ieşit în cale. Aşa că fii amabil şi păstrează pentru tine remarcile despre el.

— Obiectez. Nu e adevărat. N-am făcut nicio remarcă falsă despre Melbrais. De fapt, îmi place şi-i admir inteligenţa. Remarcile false, dacă au fost vreunele, au fost îndreptate spre atitudinea ta inutilă faţă de el. Ai de gând să-i porţi fotografia toată viaţa, ca o domnişoară bătrână cu inima frântă din epoca victoriană, pentru care iubirea nu mai are niciun sens, fiindcă îşi doreşte inaccesibilul? N-am răbdare cu astfel de sentimente bolnăvicioase.

— Cui îi pasă dacă ai sau nu răbdare? Nu e treaba ta. Şi n-am nicio îndoială că dragostea ţi se pare un sentiment bolnăvicios, din moment ce singurul tău ţel e

amuzamentul. E o prostie din partea unor oameni să aibă sentimente şi nu eziţi nicio clipă să le calci în picioare, ştiu.

— Ştii? Mă întreb ce ţi-a lăsat impresia asta. În afară de omniprezenta Wendy, desigur. Oricum, departe de mine intenţia să mă justific. Ai fi dezamăgită dacă nu m-ai mai putea privi ca pe ticălosul neîntrecut cu care-ţi place să te cerţi. Dacă-l iubeşti pe Melbrais, îmi cer scuze pentru sintagma „sentiment bolnăvicios”, dar nu pot să nu mă întreb cât de bine îl cunoşti realmente pe bărbatul, comparativ cu eroul imaginaţiei tale. Iubirea asta neîmpărtăţită durează de mult?

— De cinci ani.

— Fără nicio încurajare din partea lui Randal?

— Randal nu se joacă.

— Dar locuiaţi la kilometri depărtare. Nu cred să-l fi văzut prea mult în anii ăştia.

— Sunt îngrozitor de plictisită de conversaţia asta, Dave. Aş vrea să-ţi vezi de ale tale şi să mă duci acasă.

— Pardon. Nu eşti plictisită. Te-oi afecta în multe feluri, dar nu te plictisesc, Teresa. Realmente, ar trebui să foloseşti cuvintele cu mai multă acurateţe cu mine. Puse mâna pe umărul ei, surprinzând-o cu tonul blând: sincer, nu încerc să fiu brutal, dar nu lăsa ca un vis să pună stăpânire pe viaţa ta, draga mea. Ai multe de oferit, şi viaţa e aici şi acum, pentru cei vii.

Nu mai continuă şi porni motorul. Când opri în faţa casei familiei Meath, se întoarse spre ea şi spuse:

— Teresa, dacă ţi-aş spune că am motive întemeiate să nu vreau să lucrezi la magazinul de antichităţi, te-ai mai gândi să te duci la Eve?

— Ce motive întemeiate?

— Nu pot să-ţi spun mai mult decât că nu e un loc pentru o fată ca tine. E ceva dubios acolo. Mi-aş dori sincer să laşi deoparte prejudecăţile în privinţa mea şi să-mi asculţi sfatul de data asta.

— Dacă nu poţi fi mai explicit decât atât, cu siguranţă nu mă voi răzgândi, din moment ce Rory mi l-a recomandat

şi e un prieten foarte bun de-al meu.

— Înţeleg. Niciun deget. Tonul ironic reveni în glasul lui. Ei bine, eşti amabilă să treci luni pe la florăria lui Eve şi să-i spui că nu eşti disponibilă? Are deschis până la şase. Nu pot s-o anunţ eu, pentru că mâine dimineaţă plec în nord. Afaceri care mă vor ţine ocupat toată săptămâna.

— Foarte bine. O să trec. Noapte bună.

— Noapte bună, Teresa. Trebuie să-ţi mai cobor nasul cândva, observă el, leneş.

Teresa trânti portiera şi fugi pe cărare, oarbă de furie şi, ciudat, înspăimântată.

Capitolul 6

Uitându-se în vitrina florăriei luni seară în drum spre casă, Teresa se întreba dacă nu cumva Dave inventase vizita asta ca s-o ispitească din nou să lase magazinul de antichităţi, căci al lui Eve Glendale era atrăgător, cu două vitrine: una pentru flori, iar cealaltă pentru plante în ghiveci. După o zi petrecută în aerul stătut din magazinul de antichităţi, arăta cu atât mai tentant. Păcat că nu auzise de postul vacant mai devreme şi de la altcineva în afară de Dave Merville. Cu toate astea, nimic n-ar face-o să accepte ceva de la el, nici măcar o prezentare, căci se convinsese a doua oară că era un fustangiu periculos şi era hotărâtă să-l evite pe cât posibil. Fusese pregătită şi înainte să-i ţină piept, dar acum că descoperise că Dave avea o armă care le putea anula pe toate ale ei, singurul lucru la care mai putea recurge era să stea cât mai departe de el. Ar fi mult prea uşor să urmeze drumul lui Wendy spre dezastru.

Eve Glendale era o femeie frumoasă, cu picioarele pe pământ şi cu simţul umorului şi Teresa o plăcu imediat. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani, avea ochii negri şi frumoşi, trăsături puternice şi un zâmbet atrăgător. Lăsa impresia unei competenţe hotărâte.

— Înţeleg. Mulţumesc că ai trecut pe aici. Dacă-ţi dai seama că noua slujbă nu ţi se potriveşte, caută-mă. Nu cred că voi găsi prea curând pe cineva. De fapt, renunţasem să mai sper şi mă resemnasem să mă descurc de una singură, până când Dave mi-a vorbit despre tine.

Ştiu că orice sugestie din partea lui merită luată în considerare.

— N-am nicio experienţă în afaceri de genul ăsta.

— Te-aş putea învăţa. E nevoie de un ochi de artist. Mi s-a spus că ai aşa ceva. Oricum, ţine minte.

Când traversă câmpul până la Goslin Cove vinerea următoare şi trecu pe la casă, văzu trandafirii din sufrageria mică a lui Sally. Dave îi trimisese pentru cea de-a douăzeci şi şasea ei aniversare.

— Iar eu n-am ştiut, spuse Teresa cu părere de rău.

— De unde să fi ştiut? Aproape că şi eu uitasem. A fost drăguţ din partea lui Dave că şi-a adus aminte. Nu trebuie să vezi niciun pericol în asta, spuse Sally cu o licărire în privire. Din ziua aceea în care m-a găsit plângând şi m-am descărcat faţă de el, are grijă de mine ca un frate, asta-i tot.

— Norocul tău.

— Nu te pune cu el, Teresa. Poate fi periculos.

— Nu-ţi face griji. îl ocolesc cât pot, îţi promit.

— Şi cum îţi place slujba?

— N-are ce să nu-mi placă, răspunse Teresa vesel. Domnul Marbella e plecat mai tot timpul, iar clienţii sunt puţini, ca să fiu indulgentă.

— Majoritatea afacerilor le fac cu ceilalţi dealeri, spune Rory. Cred că le merge destul de bine. Rory pare să nu stea niciodată prost cu banii, oricum, şi nu cred să câştige o avere la televiziune. E un nestatornic fără pereche. Nu cred să se stabilească vreodată la ceva. Îmi face puţin griji pentru el.

— Îţi faci prea multe griji pentru ceilalţi, Sally. Rory se bucură de viaţă, sunt sigură, şi ştie foarte bine ce face. Întotdeauna a avut o imaginaţie mult prea vie şi prea multă energie ca să se rezume la o existenţă banală.

— Ei bine, mă bucur că nu trebuie să munceşti prea mult la magazin, dacă tot lucrezi şi seara.

— Doar trei seri pe săptămână şi asta e mai mult o distracţie pentru mine. M-am ataşat destul de micul muzeu. Asta e frumoasă. Luase o brăţară subţire din aur.

— Da. Mi-am scos-o când am spălat. Phil mi-a dat-o de ziua mea. M-am simţit puţin cam vinovată că am primit-o. E atât de generos şi de bun cu mine. Nu cred să-i dau prea mult în schimb.

Ochii albaştri ai lui Sally păreau îngânduraţi. Arăta foarte bine stând lângă fereastră şi atingând brăţara. Purta o rochie bleu din lână şi părul blond îi era aprins de lumina soarelui care apunea. Constituţia ei delicată părea neadecvată pentru viaţa grea pe care o ducea, având grijă de casă, de grădină, de Jason, de lecţiile de dans şi de Rory, când venea în sat. Şi le făcea pe toate în tăcere şi bine, firea ei bună nefiind vreodată afectată şi dispoziţia niciodată agitată. Dincolo de exteriorul gentil zăcea o tărie de caracter înşelătoare pe care Teresa n-o mai apreciase până acum aşa cum merita.

— Îi oferi prietenia ta, spuse ea cu blândeţe. Şi nu există nimic mai plăcut decât să faci cadouri celor la care ţii. Te face să te simţi bine. Aşa că fă-i pe plac.

— Da, poate că ai dreptate. Apropo, Rory vine mâine şi spune să-ţi faci timp duminică pentru o expediţie cu vasul. Vrea să-ţi arate cum merge Ranger.

— Mi-ar plăcea. E un vas frumos. Unde îl ţine când nu e aici?

— În portul Brayney, în susul coastei. Mă tem că n-am fost niciodată atât de entuziasmată ca Rory în privinţa navigatului. Îţi aminteşti şalupa aceea îngrozitoare? Şi acum sunt un marinar mai prost decât pe atunci. O să te las pe tine.

Prima săptămână la magazin nu fusese tocmai încurajatoare. Domnul Marbella era un gen de persoană ciudat de anonimă. Cu o faţă inexpresivă, tăcut, nu avea cine ştie ce impact asupra ei pe parcursul zilei, şi totuşi părea să creeze o atmosferă de nedefinit, rece. Dacă l-ai vedea zi de zi, timp de cincizeci de ani, tot n-ai şti mare lucru despre el. Şi odată ce nu mai erai în prezenţa lui, era greu şi să-ţi aminteşti faţa lui. În orele lungi de şters praful, făcut cafea dimineaţa sau ceai la prânz, dactilografiind o scrisoare-două, se ocupa bucuroasă de cei

câţiva clienţi, dar erau prea puţini ca să rupă monotonia tăcută a zilei. Dacă lucrurile continuau aşa, îl va întreba pe domnul Marbella dacă poate să facă schiţe în timpul liber.

Tot săptămâna asta, simţise prima oară necazul de a trebui să primeşti ordine de la cineva. Până acum, niciodată în viaţa ei nu trebuise să se supună instrucţunilor altcuiva şi, deşi domnul Marbella era departe de a fi un tiran, îi vorbea de parcă n-ar fi fost o persoană, ci un obiect din magazin. Era ceva cu care îi era greu să se obişnuiască. Dave Merville ar fi bucuros să ştie că în sfârşit se găsise ac de cojocul mândriei ei, se gândi Teresa şi se simţi iritată de felul în care tot răsărea în mintea ei. Să-ţi displacă cineva însemna implicare, spusese el. Şi era al naibii de adevărat. Să păstreze distanţa va fi mult mai dificil decât să se certe cu el. Atitudinea lui rece şi ironică, chiar şi felul în care o privea, aveau ceva care o făcea să intre în alertă, să caute o armă, oricare.

Făcu un efort să-l alunge din gând. Vremea părea să rămână frumoasă şi duminică se va duce cu Rory pe mare. După ultimele două săptămâni în care-şi făcuse griji în privinţa banilor şi a modului în care-şi va câştiga existenţa, putea să se relaxeze şi să-şi ofere prima oară o distracţie. Şi cu o cameră confortabilă şi bani cât să-şi asigure un trai modest, simţea că era pe calea cea bună. Păcat că nu ştiuse de ziua lui Sally. O ajutase mult în primele săptămâni mai dificile. O altă supărare nouă pentru ea era să nu poată cumpăra cadouri corespunzătoare pentru prietenii ei. Se hotărî să încerce un portret al lui Jason.

Sally fusese atât de încântată cu schiţa aceea neprelucrată. Va începe cu schiţe preliminare în weekendul ăsta şi apoi va încerca să strângă destui bani pentru o ramă decentă, dacă va ieşi bine. Din fericire, avea toate ustensilele pentru acuarele. I-l va da lui Sally ca un cadou cu întârziere.

Alinată de planurile acestea, trecu podul, zăbovi câteva clipe să urmărească o lebădă albă pe râu, apoi porni spre luminile din Wynburgh.

— Asta numesc eu viaţă, spuse Rory când vasul

întâlni valurile înspumate care zburau de-o parte şi de alta în lumina soarelui.

— Subscriu, spuse Teresa de lângă el, admirând competenţa cu care mânuia cârma.

Era o zi perfectă, cu soare şi cu o briză uşoară, cu nori mici şi pufoşi asemenea unor miei lânoşi care alergau uşor pe cer. Merseseră spre nord, pe lângă coastă, şi Rory întorcea acum într-un arc larg ca să ancoreze în estuarul din faţă.

— Puţin mai sus, la ţărm, e un han, spuse el. Au cea mai bună salată de homar pe care am gustat-o vreodată. Ţi-e foame?

— Sunt lihnită!

Rory o privi aprobator. Cochetă şi slabă în pantalonii breumarin şi cu puloverul în dungi albe şi roşii, era un adevărat capital pentru vasul lui şi admiraţia din ochii lui era evidentă.

— Întotdeauna am făcut o echipă, Terry.

— Hm. vacanţele acelea minunate. Zile de aur. Nu-mi amintesc nici măcar să fi plouat, deşi desigur că s-a întâmplat.

— Viaţa era mai simplă atunci. Am ajuns. Pregăteşte-te cu tranchetul şi cu frânghia când intru în spaţiul de ancorat.

Îl aduse splendid pe Ranger la cheiul de debarcare, oprindu-se la câţiva metri. Teresa aruncă apărătoarele şi sări vioaie pe ponton ca să lege frânghia.

Hanul arăta îmbietor. Înăuntru, Rory fu salutat de câţiva oameni de la bar în timp ce traversară sala de mese. Salata de homar merita din plin laudele lui Rory, berea era răcită exact cum îi plăcea Teresei, iar pâinea crocantă şi brânza Cheddar încheiară perfect masa.

După aceea, se plimbară pe o alee, unde Teresa observă multe păsări ciudate, dar lui Rory nu-i stârniră niciun fel de interes şi n-o putu lumina în privinţa identităţii lor.

— Mai bine îl întrebi pe bătrânul Phil. N-aş avea niciodată răbdare să mă uit la păsări. Dar Phil e bun la

faza cu uitatul. O aşteaptă de secole pe Sally. Are prea multă răbdare, după mine. Ar trebui să schimbe tactica.

— Ţi-ar plăcea ca Sally să se mărite cu el?

— Desigur. Evident, asta ar fi soluţia. Asta nu e viaţă pentru ea, singură, legată de Jason şi cu bani puţini. E un tip cumsecade şi ştiu că ţine la el. E proastă că ezită.

— Poate. Dar e mai mult decât o chestiune de convenienţă.

— Se potrivesc bine. Aş vrea s-o văd stabilită în siguranţă.

Teresa bănuia că-l obosea responsabilitatea pentru Sally şi Jason. Nu că ar fi trebuit să facă prea multe, căci Sally era o persoană capabilă şi nu-i împovăra pe alţii cu problemele ei, dar Rory nu putea fi liber de oarecare griji. Îi confirmă suspiciunile, adăugând:

— Casa am păstrat-o doar pentru Sally. Dacă se recăsătoreşte, o vând.

— Oh, nu, Rory! Face parte din viaţa noastră.

— Nu sunt chiar atât de romantic. Ne-am distrat de minune acolo, când eram mici. Dar timpul trece. Ne maturizăm. Şi e un tribut costisitor pentru trecut. Aş putea folosi banii de pe ea într-un scop mai bun.

— Cum?

— Am o ambiţie: să fac înconjurul lumii cu Ranger. Intenţionez de mult. Dar trebuie s-o mai aranjez puţin pentru o excursie ca asta. Îmi place să călătoresc. Mă înfurii puţin dacă stau prea mult într-un loc.

— E o idee îndrăzneaţă.

— Vino cu mine, Terry, spuse el, ochii lui negri dansând, şi lasă restul lumii să se ducă de râpă.

— Sună frumos, dar n-aş fi de niciun folos pe vreme rea. Aş fi o obligaţie în plus.

— Obligaţie? Niciodată. O distragere, da.

— Şi o responsabilitate. Nu ţi-ar plăcea asta.

— Mă cunoşti prea bine, spuse el, luând-o de umeri. Poate o mică excursie special pentru noi doi, într-o zi?

— Cine ştie?

— E distractiv să petreci timpul cu tine. Întotdeauna

a fost. Aşa că să nu te legi niciodată de vreun tip destoinic şi să cazi pradă domesticului şi copiilor, să fii legată de casă.

— Şi cu toate astea, asta e soarta pe care o vrei pentru sora ta.

— Sally e alt gen. Şi oricum, e deja prinsă în capcană, cu Jason. N-a avut niciodată spiritul tău de aventură. Rămâi liberă, Terry. Şi atunci, te pot pune la babord şi pot şti că există o fată pe care mă pot baza.

— După ce te vei fi întors din croaziera în jurul lumii, s-ar putea să ai alte păreri. Vorbeşti serios cu asta? Cu înconjurul lumii, adică?

— Da. Mă gândesc de vreun an-doi. Am reuşit să strâng destui bani ca să cumpăr Ranger; cu câteva adăugiri, va fi vasul perfect pentru o asemenea călătorie şi intenţionez să plec în viitorul nu prea îndepărtat.

— Te invidiez, Rory. E mai uşor, pentru un bărbat.

— Ei bine, numele tău va fi primul pe listă dacă voi vrea vreodată un echipaj, spuse el, smotocindu-i părul.

— Aşa să faci.

O strânse în braţe şi apoi începu să-i povestească despre ţările prin care voia să treacă în călătoria lui. Se simţea fericită şi relaxată cu el. În ziua aceea, îşi ascunsese farmecul acela studiat de actor care o deranjase în primele zile şi se purta ca pe vremuri, spontan şi plin de viaţă, aşa că Teresa se simţea ca atunci când fuseseră copii. Nu exista nicio tensiune între ei, aşa cum simţea când era în preajma lui Dave Merville.

Capitolul *1*

— Bună dimineaţa, Teresa, spuse Dave, intrând în magazin într-o sâmbătă dimineaţă din august.

Ea ştergea praful şi aranja sticla de Veneţia din vitrină, şi-şi simţi fiecare nerv tresărind, ca de fiecare dată când era în apropierea lui. Trecuseră câteva săptămâni de când îl văzuse ultima oară, căci acţiunea de a-l evita nu era dificilă acum că era atât de ocupată.

— Bună dimineaţa, răspunse ea cu răceală.

— Porţelanul acela din vitrină e neobişnuit de frumos.

Nu se încadrează în rândul obiectelor care se găsesc aici. Pot să mă uit mai de aproape la el? Cafetiera.

— Desigur.

Teresa i-o dădu şi Dave o studie cu interes, rotind-o în degetele lui lungi.

— Ştii, aş fi zis că e o piesă din Meissen. Ar fi nevoie de tatăl tău să confirme şi s-o dateze. Niciun preţ?

— Încă nu. A sosit abia aseară, împreună cu alte obiecte pe care domnul Marbella le-a cumpărat. Tocmai ce-am expus-o. Totuşi, sunt sigură că nu e Meissen. Noi nu avem obiecte atât de scumpe.

— Aşa m-am gândit şi eu, dar aş fi jurat că Ridică privirea. Domnul Marbella este? Aş vrea să discut cu el despre asta.

— Nu. Încă n-a venit. Nu-i stă deloc în obicei să întârzie.

Şi în momentul acela, domnul Marbella intră. Ochii lui ţintiră direct porţelanul din mâinile lui Dave.

— Mă tem că e vândut, spuse repede, luându-i-l. De ce l-ai expus, domnişoară Marne? Ştii că-mi place să despachetez şi să evaluez eu totul înainte să fie expus.

— Îmi pare rău, spuse Teresa, roşind. Cum nu eraţi aici, m-am gândit să deschid pachetele şi să le pun pe rafturi.

— Atunci, te rog să nu mai faci asta niciodată, spuse el cu o privire ca de gheaţă. E deranjant pentru clienţi să intre şi să găsească obiecte deja vândute, adăugă el mai moderat de dragul lui Dave.

— E un obiect foarte frumos, interveni Dave. Ce porţelan este?

— Oh, o imitaţie bună după un model din secolul al optsprezecelea. Sunteţi cunoscător? Voiaţi ceva anume?

— Oh, nu. Mi-a plăcut forma cafetierei. Mă uit, doar.

— Ei bine, fata va fi încântată să vă arate tot ce vreţi. După ce termini cu clientul, poate vii în biroul meu, domnişoară Marne, spuse el cu răceală şi-i lăsă, luând cafetiera cu el.

Dave fluieră gânditor, apoi spuse:

— Scuze. Se pare că ţi-am creat probleme.

Roşie în obraji şi furioasă din pricina tratamentului umilitor al domnului Marbella, Teresa nu putea să dea vina pe Dave, oricât de mult îi displăcea faptul că asistase şi el.

— Numai pentru asta ai intrat, Dave?

— Da. Restul sunt nişte porcării. E mereu atât de neplăcut?

— Nu. De obicei e destul de politicos, dar nu tocmai prietenos.

— De ce naiba stai aici?

— Îmi convine, momentan. Dacă nu mai vrei să vezi nimic, Dave.

— Nicio grabă. Lasă-l pe Marbella să aştepte. De ce mă eviţi în ultima vreme? Ai obosit să te mai cerţi?

— Ai putea spune şi asta.

— Sau ţi-e teamă c-aş putea să-ţi tai din nou din nas?

— Teamă? De ce mi-ar fi teamă?

— Asta mă întreb şi eu. Până la urmă, a fost foarte plăcut, spuse el cu o licărire maliţioasă.

— Ţi se pare amuzant. N-am nici cea mai mică intenţie să te amuz, totuşi.

— Iar îţi tai sigură craca de sub picioare?

— Deloc. Doar refuz să stimulez vanitatea unui afemeiat care crede că nicio femeie nu poate să reziste farmecelor lui.

— Dumnezeu ştie de unde ţi-ai format părerea asta de donjuan. Şi n-o mai pomeni pe anosta de Wendy. Duc o viaţă relativ cinstită, muncesc din greu şi mi-aş dori să am timp pentru practicile de care sunt acuzat. E doar o scuză ca să dai înapoi de la controversele noastre. Aş vrea să încetezi, pentru că e o controversă interesantă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Oh, ba da, ştii. Vorbim despre realitate şi fantezie. Cum îţi place vasul lui Rory? întrebă el, schimbând subiectul cu o bruscheţe care o sperie.

— E superb.

— V-am văzut sâmbăta trecută când vă întorceaţi. Rory e implicat mult în afacerea asta?

— Vine lunea şi stă de vorbă cu Marbella.

— Vasul trebuie să-l fi costat o sumă frumuşică.

— Nu ştiu. M-am distrat de minune.

— Ca pe vremuri? întrebă el cu maliţiozitate, ridicând o sprânceană.

— Mai bine, răspuns ea, sfidătoare.

— În ce privinţă?

— În multe, care nu te privesc.

— Idila din copilărie. Ştii, nici Rory nu s-a maturizat niciodată. Încă se mai joacă de-a cowboy-ul şi indinenii.

— Înţeleptule, le ştii pe toate.

— Face parte din machiajul lui Rory. imaturitatea asta. N-o să se lepede niciodată de ea. Totuşi, simt că, fundamental, din machiajul tău nu face parte. Felul în care te-a idolatrizat tatăl tău şi te-a învăluit în bogăţiile lui nu avea cum să te ajute să te maturizezi, ci doar te-a protejat de realitate. Admir modul în care ai înfruntat cruzimile stării de sărăcie. Ai o tărie de caracter şi un simţ al responsabilităţii pe care Rory nu le-a avut niciodată, dar încă mai ai multe din fixaţiile trecutului tău privilegiat. Mândria, prostia cu care te avânţi să judeci în chestiuni despre care nu ştii realmente mai nimic, tendinţa imatură de a te agăţa de vise romantice. Mi-aş dori să renunţi la ele, Teresa. cu mine. Pentru că am sentimentul că polemica noastră poate să merite. Nu numai să fie distractivă. Nu fugi de ea.

Era curios de atrăgător acum, cu expresia serioasă, ochii lui întâlnindu-i pe ai ei fără ocolişuri şi fără ironia provocatoare. Îi fu greu să-i răspundă, dar în cele din urmă spuse:

— Cred că suntem doar incompatibili.

— Nu mai putem continua să dezbatem asta, spuse el vesel şi-şi odihni o clipă mâna pe umărul ei, apoi plecă.

Când se închise uşa în urma lui, Teresa avu senzaţia că fusese manevrată. Apoi, îşi îndreptă umerii şi intră în biroul domnului Marbella, unde primi instrucţiuni stricte să-l lase pe el să despacheteze orice obiect care sosea şi să nu expună nimic în vitrină fără ştiinţa lui. În spatele

cuvintelor lui precise era un ton de furie rece pe care nu-l mai întâlnise niciodată şi care părea total exagerat în comparaţie cu proporţiile incidentului de mai devreme. Rămase necăjită şi furioasă pe umilinţa şi nedreptatea care i se făcuseră.

Philip Lariston o invitase la ceai împreună cu Sally şi Jason în după-amiaza următoare, dar gazda lor era era acasă când sosiră, astfel că fură primiţi de doamna Macey, menajera lui cu jumătate de normă. Era o zi caniculară şi stăteau în grădină, când Philip ajunse puţin mai târziu, cu Dave. Se scuză pentru întârziere.

— Am răzit nişte tufişuri spinoase şi nişte mărăcini. Deveniseră prea dese pentru cuiburi. Ne-a luat mai mut decât ne-am aşteptat.

— La ce treburi mă pune omul ăsta pe aşa o canicula! exclamă Dave, uitându-se la fetele în rochii răcoroase de vară.

Purta un tricou şi pantaloni de militar, iar faţa şi braţele i se bronzaseră mai pronunţat. Deşi se tolănise cu o graţie indolentă, cu atât mai evidentă lângă silueta voinică a lui Philip Lariston, puterea lui elastică transpărea în muşchii netezi şi încordaţi ai braţelor şi ai umerilor săi. Amândoi arătau prăfuiţi şi înfierbântaţi.

— Dacă mai suportaţi să aşteptaţi încă un sfert de oră cu ceaiul, vom fi în măsură să ne alăturăm şi noi, spuse Philip.

— Ce e cu pacea asta idilică? Unde e pericolul? întrebă Dave.

— S-a dus cu doamna Macey să vadă căţeluşii. Mi-a spus c-o să-l trimită înapoi cu unul din copii, îl informă Sally.

— Frumos din partea doamnei Macey. Faceţi o privelişte frumoasă, voi două, spuse Dave, dar ochii îi erau aţintiţi asupra Teresei, şi de astă dată nu erau ironici.

Ea îi evită privirea şi se adresă lui Philip, întrebându-l despre o pasăre ciudată pe care o văzuse pe drum. Îşi recuperase echilibrul de la momentul acela incomod din magazin. N-o păcălea cu schimbarea asta de tactică.

Controversa despre care-i vorbise avea o singură finalitate din punctul lui de vedere: s-o adauge pe lista lui de cuceriri, atâta timp cât îl amuza. Şi asta probabil că însemna atâta timp cât îi opunea rezistenţă. Unii bărbaţi erau aşa. Le plăcea lupta, provocarea pentru egoul lor. Odată ce aroganţa lor fără substanţă se calma cu victoria, cobora plictiseala şi căutau alt câmp de bătălie. Wendy aflase asta prea târziu, dar ea fusese prevenită. Indiscutabil, Dave avea o atracţie magnetică. Tentaţia de a se juca puţin cu focul era mare, dar n-avea de gând să-şi ardă degetele. Şi dacă el credea că poate să-i doboare garda mai degrabă printr-o abordare serioasă decât printr-una provocatoare, curând va şti mai bine.

Şi Dave învăţă rapid, cum află în seara aceea, căci provocarea lui ironică se întorsese din nou: atitudinea formală şi politicoasă pe care Teresa o afişase la ceai şi preferinţa evidentă pentru Philip fuseseră un duş rece pentru el.

Philip îi vorbea despre planurile lui de a face o altă insulă artificială pe lacul mai mare, când sună telefonul. Se duse în casă şi răspunse.

— Era doamna Macey, Sally, spuse el când se întoarse. Jason refuză să lase căţeluşii şi cum încearcă cineva să-l ia de acolo, dă cu piciorul şi zbiară. Am spus că trimit pe cineva după el.

— Mă duc eu, spuse Sally. Mă temeam că aşa o să fie.

— Lasă-mă pe mine, se oferi Dave. La nevoie, pot folosi forţa brută şi mi-ar prinde bine o plimbare. Poţi să vii să-mi dai o mână de ajutor, Teresa.

— Stau prea confortabil aici, spuse Teresa din balansoarul ei, iar acţiunile tale solitare cu Jason sunt de fiecare dată eficiente.

— Sigur nu te deranjează, Dave? întrebă Sally, neliniştită.

— Foarte sigur.

— Până te întorci, pregătim cina.

— Te ajut să pui masa, Philip, spuse Sally.

— Vin şi eu, spuse Teresa, neplăcându-i privirea rece

pe care i-o aruncă Dave.

Înainte să facă doi paşi spre bucătărie, fu trasă cu putere înapoi de mâna lui Dave. O ţinu acolo până când Philip şi Sally dispărură înăuntru.

— Tu vii cu mine, fie că-ţi place, fie că nu, fata mea.

— Chiar nu vin.

— Obişnuita ta perspicacitate socială e puţin cam insensibilă în seara asta. Nu vezi că Philip vrea să fie singur cu Sally? Interesul fermecător pe care i-l arăţi în seara asta e la fel de bine primit ca o bere trezită. Speră s-o ceară pe Sally a cincea sau a şasea oară în căsătorie în seara asta, iar tu o să-i dai timp şi spaţiu, chiar dacă înseamnă să mă suporţi. O să-i spun că te-ai răzgândit.

Orice speranţă de a scăpa îi fu spulberată când se întoarse după câteva clipe şi o prinse din urmă.

— Sally se bazează pe tactul tău să refuzi orice ofertă pe care doamna Macey o va face de a-i da lui Jason un căţeluş. Ai luat-o în direcţia greşită.

— Ştiam. Presupun că Sally consideră că Jason e prea mic pentru un căţeluş, dar s-ar putea să nu fie un lucru rău.

— Nu e numai asta. Sally e ocupată până peste cap şi fără să aibă grija unui căţeluş, dar ar lua şi un elefant dacă i-ar face bine lui Jason. Pentru că locuiesc atât de aproape de rezervaţie şi câinii nu sunt bineveniţi aici. Şi hotărârea ei în privinţa asta mă face să cred că de data asta va accepta propunerea lui Phil.

Merseră în tăcere câteva momente, şi Teresa îşi dorea să se poată simţi atât de rece şi de încrezătoare pe cât încerca să pară.

— Aşadar, încă ai pumnii pregătiţi, hm? observă el după ce tăcerea începuse să semene cu fitilul unei bombe cu ceas.

— Ţi-e foarte greu să te împaci cu ideea, nu-i aşa? O fată care să-ţi rezise pe o perioadă nedeterminată.

— Când îmi amintesc răspunsul din noaptea aceea, în maşină, da. În afară de asta, ţi-am mai spus. A vrea să opui rezistenţă înseamnă a te implica. Oakmere te face să

preferi încă visul realităţii?

Ajunseseră pe cărarea din spatele dunelor de nisip, şi marea, blândă în ziua aceea călduroasă, strălucea în lumina aurie a soarelui care se scufunda. Teresa urmări cum un val se rostogoleşte leneş peste nisip înainte să se retragă, şi se gândi la Randal, întotdeauna atât de fermecător, cu faţa lui întunecată exprimând de fiecare dată o afecţiune plină de consideraţie pentru ea, care fusese mult mai puţin decât ce-şi dorea.

Contrastul între urbanismul lui Randal, la fel de liniştitor ca zgomotul blând al valurilor acestora, şi duritatea bărbatului acestuia nu putea fi mai mare. Nu spuse nimic, şi Dave continuă cu ironia:

— Am fost acolo, la castelul visurilor tale, săptămâna asta.

— Tu? La Oakmere?

— De ce nu? E o profanare din partea mea să pun piciorul acolo?

— Cu afaceri, presupun, spuse ea cu răceală, controlându-se.

— Da. Melbrais voia să-mi ceară părerea în câteva privinţe. Casa scărilor şi galeria, printre altele, aşa că mi s-a permis o inspecţie îndeaproape a portretelor familiei. Câţiva pictori buni au fost contractaţi în trecut. Domnişoara Lydian încearcă să-l convingă pe Randal să-şi facă un portret ca să se alăture colecţiei, dar până acum n-a avut succes.

— Ar trebui să-şi facă. Ai observat asemănarea perfectă dintre Piers Lydian, din secolul al nouăsprezecelea, şi Randal?

— Da. Toţi au o înfăţişare impresionantă. Oricum, Randal pretinde că e iconoclast şi spune că totul e nerelevant în ziua de azi.

— În adâncul sufletului, nu vorbeşte sincer. Întotdeauna s-a împotrivit moştenirii sale, nu a vrut să-şi asume responsabilitatea, dar cred că a fost o bătălie pierdută din faşă. Mai ales acum că s-a căsătorit.

— Da, poate că ai dreptate. Oricum, îi face portretul

lui Beth, şi va ceda presiunii feminine să şi-l facă şi el. Cât timp trăieşte mătuşa lui, încearcă să-şi păstreze libertatea din lanţurile castelului, dar ştie că oricum e limitată. Şi cu Beth, o tradiţionalistă şi mai împătimită decât cei cu sânge Lydian, n-are prea multe şanse. Nu te-ai fi potrivit cu el, să ştii, nici dacă s-ar fi îndrăgostit de tine.

— Nu vreau să discut despre asta.

— Poftim. Întotdeauna fugi de realitate. Preferi visul. E atât de infantil, explodă el.

— Cât ai stat acolo?

— Două zile şi o noapte. M-au găzduit la Oakmere, deşi aş fi vrut să stau la hanul local. Am văzut-o destul de des pe Beth Melbrais. E foarte interesată de orice are legătură cu Oakmere. Îmi place de ea. O fată tăcută şi blândă, dar cu tărie de caracter, deşi e puţin cam timidă şi s-ar putea să nu observi. O cunoşti bine?

— Aproape deloc. A fost o mare surpriză că Randal s-a însurat cu ea. Am mai văzut-o o dată sau de două ori, când era secretara domnişoarei Lydian şi a lui Randal. Mă întreb când vor publica istoria familiei.

— La începutul anului viitor, din câte a spus soţia lui. Randal lucrează acum la ultima revizuire.

— Sper să-şi amintească să-mi trimită o copie, spuse ea vesel, încercând să alunge vălul de tristeţe care o cuprinsese.

— Ca s-o adaugi la comorile tale prăfuite? Ca să meditezi la ea la bătrâneţe? Era o cruzime, chiar şi din partea lui, căci continuă: îmi pare rău, nu vreau să fiu brutal, dar totul e atât de sentimental şi de prostesc să laşi un vis să-ţi acopere ochii. N-ar fi mers niciodată între tine şi Randal. Beth e perfectă pentru el. Blândă şi maleabilă, oferindu-i dragostea şi sprijinul ei neprecupeţite în tot ce face. Nu şi-ar dori o femeie independentă, cu spirit şi cu voinţă ca tine. E ocupat şi aşa cu moştenirea. Vrea devotament discret şi îl are.

— Şi crezi că eu nu i-aş fi fost devotată? sări ea.

— Bărbatului aceluia mitic pe care nu l-ai cunoscut niciodată cu adevărat? Melbrais nu e un om uşor de

cunoscut. Dincolo de înfăţişarea fermecătoare, se află un orgoliu puternic şi neliniştit. Şi tu n-ai fi niciodată discretă în nicio privinţă. În afară de asta, ai fost răsfăţată de o tinereţe privilegiată, la fel şi Melbrais. Privilegiile în tinereţe dau oamenilor o aroganţă de care nu sunt conştienţi, dar doi din aceeaşi oală înseamnă necaz.

— Aroganţă! Tocmai tu vorbeşti despre aroganţă? Eşti cel mai arogant bărbat pe care l-am cunoscut vreodată!

— Nu vorbim despre acelaşi lucru. Mă refer la aroganţa care-i face pe anumiţi oameni privilegiaţi să considere din oficiu că ei sunt cei care dau ordine celorlalţi şi care acordă favoruri. Cu graţie, recunosc, dar o fac tot timpul. Ai făcut-o fermecător în casa tatălui tău. Randal face acelaşi lucru. Şi întotdeauna sunt linguşitori care să-i încurajeze. Oi fi în multe feluri neplăcut, dar nu am genul ăsta de aroganţă.

— Doar genul care foloseşte femeile pentru distracţii ocazionale.

— Ei bine, presupun că mulţi bărbaţi se fac vinovaţi de genul ăsta de aroganţă când sunt tineri, dar de obicei se dezvaţă.

— Şi tu? întrebă ea, mieros.

— Cu mulţi ani în urmă. Şi dacă iar o invoci pe Wendy, devin violent.

— Eşti o persoană destul de violentă, bănuiesc, în ciuda atitudinii ironice pe care o adopţi.

— Nu violent. Doar spun adevărul aşa cum îl văd şi nu-l înfloresc deloc. Nu eşti obişnuită cu asta. Totuşi, cred că vei ajunge să faci şi tu asta.

— Glumeşti. Spui că nu m-aş fi potrivit cu Randal. Ce naiba te face să crezi că aş face vreodată altceva decât să mă cert?

— Dar, spre deosebire de Randal, n-ai nevoie de armonie tot timpul. Poţi să păstrezi armonia. Te vei mulţumi cu un contrapunct. Muzica polifonică e mai dificilă, dar mult mai mulţumitoare.

— Îl preferi pe Bach lui Ceaikovski?

— Oricând. Aşadar, ştii despre ce vorbesc.

— Eu îl aleg pe Ceaikovski, spuse ea cu hotărâre.

— În timp, ne vom reorienta spre celălalt, vei vedea, spuse el, zâmbind.

— Niciodată. Sunt o fată care ţine la armonie.

— Inconştienţa ta de sine e fantastică. Iubeşti cearta. Singura armonie căreia îi eşti tributară este armonia de a avea totul aşa cum vrei. Nu e de mirare, pentru că aşa a fost atâta timp, încât crezi că aşa e firesc. Totuşi, înveţi.

O privi cu un zâmbet enigmatic şi pe Teresa o sperie din nou felul în care îi putea învinge defensiva. Simţea cum îi slăbeşte cu fiecare clipă şi fu bucuroasă că ajunseseră la destinaţie. Pe Jason te puteai baza să-ţi distrag atenţia. Când văzu cei patru pui de labrador auriu zbenguindu-se şi întinzându-şi lăbuţele în jurul mamei lor, înţelese refuzul băieţelului de a pleca. Jason le zâmbi şi veni spre ei cu un căţeluş care dădea din coadă în braţe.

— Ăsta e al meu, anunţă el, mândru.

Teresa îşi dădu seama după expresia stânjenită a doamnei Macey că decizia aceasta era a lui Jason şi a nimănui altcuiva. Surprinzând privirea menajerei, scuturã din cap şi murmură înfundat un „nu” şi după uşurarea doamnei Macey, ghici că toţi puii fuseseră deja promişi.

— E timpul să mergem acasă, Jason, spuse Dave cu hotărâre.

Jason făcu o grimasă bătăuşă şi se privi cu Dave câteva clipe, apoi o zbughi spre poartă cu puiul, care era ocupat să-l lingă pe faţă într-un abandon extaziat.

— Mă tem că toţi căţeluşii sunt deja promişi, dragule, interveni timid doamna Macey.

Şi când Dave îi luă căţeluşul, începu bătălia. Dave primi o lovitură scurtă în fluierul piciorului înainte să-l captureze în braţe pe Jason, ameninţându-l cu o tăbăceală dacă nu încetează să urle şi să dea din picioare. Îşi luară rămas-bun de la doamna Macey, care arăta de-a dreptul extenuată.

— Pun pariu că regretă amabilitatea, spuse Dave, mutându-l pe Jason mai convenabil, în caz că nu termina

cu ţipatul. Mişcarea aceasta de rău augur îl făcu pe micuţ să tacă şi să nu se mai zbată; merseră în tăcere timp de cinci minute, până când Jason spuse tremurat:

— Mă doare.

— Unde?

— Cuţitul din buzunarul meu.

Dave îl lăsă jos şi întinse mâna.

— Dă-mi-l.

Bosumflat, Jason îi dădu cuţitul de curăţat carfofi.

— Ce naiba ai făcut cu ăsta?

— Am săpat cu el.

— E al doamnei Macey, presupun.

Ochii albaştri ai băieţelului îi întâlniră pe ai lui Dave. îl prinsese soarele în ziua aceea şi era pistruiat ca un ou de prihor. Părul lui roşcovan era ciufulit şi avea o strălucire mătăsoasă în lumina apusului. Indiferent ce avusese de gând să-i răspundă lui Dave, acum păru să considere că era mai sigur să ridice doar din umeri.

— Fug cu el înapoi, spuse Teresa.

Când îi ajunse din nou din urmă, Jason aproape plângea şi-i spunea lui Dave:

— Voiam un căţeluş.

— Nu putem avea întotdeauna ce vrem pe lumea asta, răspunse Dave. Dacă te uiţi când ajungem la lac, poţi să vezi din nou păsările acelea caraghioase.

— Îmi plac mai mult câinii.

— Ei bine, vei avea păsări. O mulţime, spuse Dave, strâmbând amuzat din buze.

— Nu-mi plac păsările.

— Foarte rău, pentru că mamei tale îi plac, aşa că ai face bine să înveţi să-ţi placă şi ţie. Acum, termină cu smiorcăitul. Nu-ţi stă bine.

Jason îl măsură din priviri, apoi se întoarse şi o luă încrezător de mână pe Teresa, ca şi cum ar fi avut nevoie de un contact mai blând, dar de fapt era o mustrare la adresa cruzimii lui Dave. Teresa dezvoltase o afecţiune călduroasă faţă de băieţel, pe deplin conştientă că dacă ar fi trebuit să stea zi de zi cu el, ar fi obosit-o, dar îl găsea un

caracter interesant şi simpatiza cu modul lui independent de a aborda viaţa. Simţindu-i simpatia, şi folosindu-se fără scrupule de ea ori de câte ori i-o cerea strategia, Jason părea s-o favorizeze cu accese ciudate de încredere. Dar Teresa ştia că fundamental era băiatul unui bărbat şi că doar pentru Dave îi oferea acum zâmbetul acela care topea chiar şi gheaţa:

— Ai terminat portretul meu?

— Nu încă.

— Durează mult.

— Ştiu. O să mai am nevoie de o şedinţă de poză.

Băieţelul îl ignora studiat pe Dave, dar picioarele îl trăgeau înainte în timp ce înconjurau lacul şi de câteva ori se împiedică. Era murdar pe faţă şi, după asaltul celor patru căţeluşi, tricoul lui era, fără îndoială, de nepurtat. Când îşi trase obosit pantalonii, căci întotdeauna ameninţau să alunece peste şoldurile slăbănoage, Dave întrebă:

— Vrei să te iau în braţe?

Jason se luptă o clipă cu mândria, apoi încuviinţă şi se duse la el. Dave îl cocoţă pe umeri, îi luă mânuţele într-ale lui şi-l cără tot restul drumului.

Când Teresa văzu chipurile zâmbitoare ale lui Philip şi Sally, ştiu că Dave avusese dreptate. Confirmară la cină, după ce Jason se dusese la culcare.

— Ei bine, trebuie să plecăm, Teresa, anunţă brusc Dave.

— Chiar trebuie? întrebă Sally.

— Mă tem că da. Am câteva acte de pus în ordine în seara asta. Mâine plec în Olanda.

— Ei bine, Teresa nu trebuie să plece. Pot s-o duc eu mai târziu acasă.

— Cu hârbul ăla al tău? În locul tău, aş avea grijă de el.

— O să mă bucur când n-o să mai ai nevoie de maşină, draga mea, spuse Philip. Ar fi trebuit s-o dai de mult la fiare vechi.

— Ştiu, dar mă folosesc de ea ca să ajung la orele de

dans. De ce nu mai stai şi te duc eu, Teresa? E devreme încă.

— Nu, mulţumesc, Sally. E timpul să mă întorc.

Privirile lor se întâlniră, Sally zâmbi şi scuturã din cap ca să-i dea de înţeles că strategia aceasta plină de tact nu era necesară, dar Teresa decise că trebuie să suporte încă un drum cu Dave, date fiind circumstanţele. Philip merita asta.

În maşină, însă, îi scăpă un oftat. Era atât de enervant să nu aibă un mijloc de transport şi să fie nevoită să depindă de alţii.

— Ei bine, s-a legat o relaţie frumoasă, observă Dave.

— Da. Sper să fie fericiţi.

— Au toate şansele. Se cunosc de ani de zile. Phil e un bărbat pe care te poţi baza, cu suflet bun, şi Sally are nevoie de el. La fel şi Jason.

— Da.

Dave se uită repede la ea, simţindu-i parcă încordarea crescândă, dar nu spuse nimic până nu opri acolo unde oprise şi înainte şi se întoarse spre ea. Teresa îşi simţea inima bătând să-i spargă pieptul şi-şi încleştă mâinile în poală, căutând cu disperare cuvinte.

— Doar nu vrei să-ţi plătesc iar drumul! spuse ea cu tonul cel mai apropiat de plictiseală de care fu în stare.

— Speram că poate ai încetat să te porţi copilăreşte şi că te-ai gândit la ce ţi-am spus ieri la magazin. Am vorbit serios.

— Da?

— Ei bine, de ce crezi că-mi bat capul?

— Ca să-i dai peste nas unei fete şi s-o aduci la picioarele tale, unde trebuie să mai fi fost multe altele, pentru că e o provocare pentru orgoliul tău.

— Am spus că am vorbit serios. Ştii, trebuie să ştii că între noi e ceva. Chiar dacă preferi visul realităţii, nu poţi nega asta. Între noi nu e indiferenţă, nu? Vrei să-ţi demonstrez? adăugă el cu o ameninţare tacită, văzând că Teresa tăcea.

— Nu, nu e indiferenţă. E ostilitate.

— Şi? Chiar nu poţi fi sinceră cu tine?

— Ba da, pot, tună ea. Recunosc, ai un soi de atracţie animalică ce a avut foarte mult succes în trecut, sunt sigură. Nu sunt pregătită să cedez ca să-ţi dovedesc că e invincibilă. Crezi că sunt o fată răsfăţată şi încuiată, care a avut curajul să te umilească în trecut şi care trebuie să primească o lecţie. Dar nu te las să mi-o dai.

— Pur şi simplu nu se poate trece de mândria ta, nu? Nu-ţi trece prin minte c-am putea descoperi multe lucruri în comun dacă ai lăsa garda jos şi ai permite să ne cunoaştem realmente?

— Dacă aş lăsa garda jos, ştiu ce ai face. Aş fi potopită. Şi nu mi-ai cunoaşte nici mintea, nici inima.

— În sfârşit, puţină sinceritate. Bine. Îţi promit că n-o să te potopesc cu farmecul meu animalic, dacă nu te mai porţi aşa cu mine. Vorbesc serios, Teresa. Trebuie să mă crezi.

— Nu ştiu dacă să te cred sau nu. Reputaţia ta nu mă prea încurajează să te cred.

— Reputaţia mea! exclamă el, furios. Ce ştii tu despre reputaţia mea? Doar spusele unei. Se controlă puţin, apoi continuă: unei fete care era obişnuită să pună mâna pe orice bărbat, dar care de data aceea n-a reuşit. Ai înţeles rolurile invers, să ştii. Ea alerga după mine.

— Convenabilă poveste! O cunosc pe Wendy.

— Ştii surprinzător de puţin despre sex, pentru o fată de vârsta ta. Dar nu-i nimic. Cu tine, sunt serios.

— Adevărat sau nu, nu este nicio diferenţă. Tin deja la altcineva, după cum nu încetezi niciodată să-mi subliniezi.

— Ţii la un vis.

— Ghinionul meu.

— Dumnezeule, dă-mi răbdare! Va trebui să-i cer lecţii lui Phil.

Îşi scoase ţigările şi Teresa îi întoarse hotărâtă spatele, privind mlaştinile. După câteva clipe, Dave începu mai calm:

— Ei bine, hai să lăsăm chestiunile personale. Vreau

să te rog din nou să renunţi la slujba la Marbella. După ce am văzut ieri, nu poţi pretinde că-ţi place.

— Cerşetorii nu pot alege.

— Eve te-ar primi bucuroasă.

— Momentan, voi rămâne. Rory mi-a obţinut slujba, pot măcar să-i dau o şansă.

— Nu eşti sinceră. Refuzi numai pentru că te rog eu, nu-i aşa?

— În parte. Dar nu mi-ai dat niciun motiv întemeiat.

— Cafetiera aceea Meissen pe care am văzut-o ieri. Am senzaţia că e unul din cele două obiecte furate de la un colecţionar pe care-l cunosc, pe care mi l-a prezentat tatăl tău. Lucruri de genul ăsta se întâmplă: obiecte furate, comercializate prin diferite canale. Oameni care nu întreabă de unde provin bunurile, care nu vor să ştie, dar care ajută să fie scoase din ţară sau care poate cunosc cumpărători discreţi. N-am nicio dovadă. Poate Marbella e curat, dar întotdeauna mi s-a părut dubioasă asocierea dintre el şi Rory, faptul că nu s-au interesat niciodată să facă mai atractiv buncărul acela.

— Eşti nebun dacă tu crezi că Rory e implicat în vreo afacere putredă.

— Nu neapărat implicat, dar are un vas performant care ar putea fi folositor. Oricum, nu acuz pe nimeni de nimic. N-am nicio dovadă şi nu vreau vreuna. Dar nu-mi place că lucrezi acolo. Dacă s-ar ivi vreodată vreo problemă, ai fi implicată.

— Rory nu mi-ar fi propus slujba dacă ar fi fost ceva necurat la mijloc. Îţi imaginezi. Rory e cât se poate de cinstit.

— Fundamental, poate. Dar îi place aventura, adrenalina. Genul ăsta de afacere i-ar putea surâde din punctul ăsta de vedere. E un aventurier înnăscut.

— Nu s-ar amesteca în aşa ceva. S-ar putea să te înşeli în privinţa cafetierei.

— Marbella a părut inexplicabil de supărat că am văzut-o, nu crezi?

— Ei bine, o să-l întreb pe Rory. Nu cred nicio

secundă şi mă surprinde că ai putea crede aşa ceva despre el. Marbella o fi ciudat, dar Rory nu s-ar fi asociat cu el dacă ar fi fost ceva putred.

— Nu-mi pasă ce se întâmplă. Doar că vreau să pleci de acolo.

— Crezi că nu pot să-mi port singură de grijă?

— Ştiu că nu poţi. Trăieşti cu ochelarii de protecţie puşi de devotamentul tatălui tău.

Randal, Wendy, Rory. Prietenii tăi nu pot face nimic greşit. Alb şi negru. Aşa vezi tu natura umană. Nu e deloc aşa, e mult mai complexă.

Dar presupun că nu trebuie decât să-ţi spun să faci ceva, ca tu să alegi să faci exact opusul, indiferent de argumentele mele.

Amărăciunea din glasul lui o făcu să spună:

— Eşti amabil că-ţi faci griji, Dave. Apreciez, dar sunt sigură că te înşeli. O să-l întreb pe Rory.

— Aşa să faci, spuse el, oftând. Când am încercat să-l avertizez, a râs şi mi-a spus c-am văzut prea multe filme de acţiune. Cât aş vrea ca tatăl tău să fie aici! El ar fi fost sigur în privinţa porţelanului Meissen şi probabil că pe el l-ai fi ascultat.

Nu mai spuse nimic şi o duse acasă într-o tăcere sumbră.

Duminica următoare, Rory o scoase din nou cu Ranger şi Teresa abordă subiectul pe ocolite, neplăcându-i. Dar indiferent ce simţea pentru Dave, ştia că era sincer şi n-ar fi ridicat problema dacă n-ar fi avut o bază solidă.

— Îţi place Marbella, Rory? întrebă ea nepăsătoare, în timp ce Ranger ieşea din estuar.

— E un arţăgos bătrân. Ştie bine ce face.

— Şi ştii şi tu? Cred că e ceva în neregulă cu el. Ce afaceri face acolo, în biroul lui?

— Caută comori pentru care alţii ar da bani frumoşi. Are fler. De ce întrebi?

Teresa dădu din umeri, nevrând să fie explicită în privinţa suspiciunilor lui Dave.

— Dave şi cu mine vorbeam despre el săptămâna

trecută. Dave s-a uitat la un porţelan pe care-l expusesem în vitrină şi Marbella a părut extrem de supărat.

— Oh, gărgăunii lui Dave! Crede că Marbella e suspect. Am observat că oamenii tind să creadă că negustorii de antichităţi sunt şarlatani. Nu-ţi bate capul, iubito. Marbella e doar un tip înţepat şi rezervat. Mi-a spus despre cafetiera aia. E puţin ţâfnos când vine vorba de obiectele lui preţioase. Nu te-a supărat, nu?

— Ei bine, nu mi s-a părut deloc rezonabil.

— Nu-l lua în seamă când e ţâfnos. Pune-o pe seama indigestiei. Trebuie să ia mereu pastile antiacid, după cum ai observat, cred.

— Scoţi mulţi bani din afacerea asta?

— Eu lucrez doar pe bază de comision, iar Marbella e puţin cam zgârcit cu recompensele financiare. Nici nu insist. Nu-ţi face griji, Terry. Dacă te saturi de slujbă, renunţă. Eu ţi-am sugerat-o doar ca ceva provizoriu. Bătrânul e totuşi foarte mulţumit de tine, în ciuda indigestiei. Dar faci cum vrei. Că tot mi-am adus aminte, ai putea să-ţi iei liber sâmbăta viitoare ca să ridici un porţelan pentru el? Aranjasem să-l iau eu, dar trebuie să fiu la Londra. Poţi să închizi magazinul şi să iei maşina lui Sally. Îţi dau adresa mâine.

— Desigur. Mi-ar plăcea o zi liberă. Cât de departe e?

— Nordul Londrei. Un magazin de antichităţi mai de clasă decât al nostru. Cu rabla lui Sally, o să-ţi ia cam trei ore. Nu putem risca să-l expediem prin poştă. E fragil.

— E ceva ce domnul Mandella a cumpărat prin mandatar?

— Da. L-a rugat pe tipul ăsta să liciteze în locul lui, pentru că n-a putut să ajungă. Şi el e dealer, dar nu în acelaşi domeniu ca Joe. Am mai lucrat şi alte dăţi cu el. O trase lângă el şi o sărută uşor. Întotdeauna ai fost un partener bun, Terry. Sunt foarte tentat să te iau cu mine în jurul lumii.

— Nu sunt un marinar bun, spuse Teresa. Pentru ea, Rory era încă tovarăşul de joacă din copilărie.

Teresa privea încântată grădina, când auzi o maşină

oprind, şi scoţând capul pe fereastră, o recunoscu pe a lui Dave.

Telefonase la magazin într-o zi săptămâna aceea să spună că voia să stea de vorbă cu ea, dar ea pretextase că nu va fi acasă. Apoi, Dave spusese scurt că va trece sâmbătă dimineaţă pe la magazin. Teresa nu-i spusese că va fi închis şi trebuie să fi fost un al şaselea simţ cel care-l adusese la ea acasă atât de devreme. Dar nu avea de gând să-şi amâne plecarea din dimineaţa asta de dragul de a se certa iar cu el. De fapt, gândul îi stârni panica: Dave era un adversar prea puternic pentru ea, avea arme care-i învingeau orice defensivă şi decisese că singura strategie care-i mai rămăsese era să-l evite cu orice preţ.

Până când doamna Meath urcă s-o anunţe că venise Dave, încropise deja un plan. Fugi tiptil pe scări. Îl auzea pe Dave vorbind cu doamna Meath în sufragerie, a cărei uşi era întredeschisă. Ieşi prin bucătărie, fugind după colţ, unde parcase aseară maşina lui Sally. Priviri temătoare în oglindă confirmară că ieşise fără s-o vadă Dave şi străbătu Wynburghul cu viteza maximă permisă. Mai condusese o dată sau de două ori maşina lui Sally şi era rezonabil de familiară cu ea. Cu drumul deschis în faţă, cu soarele strălucind şi cu satisfacţia că-l păcălise pe Dave, simţea că va avea o zi bună. Şi niciodată nu se înşelase mai mult.

Primul semn de necazuri veni când nu era la mai mult de opt kilometri de Wynburgh, îndreptându-se spre şoseaua principală, când aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi văzu o maşină mare, gri. Nu putea fi sigură, dar nu voia să-şi asume niciun risc şi la prima cotitură trase pe dreapta, la umbra unui stejar impunător. Uitându-se în spate, văzu Roverul cenuşiu trecând în viteză. Era Dave. Aşadar, doamna Meath nu-l convinsese să rămână la cafea. Îngrozită, încercă să-şi vină în fire. Era puţin probabil să ştie că se ducea la Londra, dacă nu cumva se văzuse cu Sally săptămâna asta şi-i spusese ea. Poate credea că destinaţia ei cea mai probabilă e Barwich. Drumul ei spre Londra ar fi trecut prin Barwich, dar poate va găsi o cale să ocolească şi să iasă mai departe pe

şoseaua spre Londra.

O luă pe străduţa şerpuită, dar opri în scurt timp să se uite pe hartă şi reuşi să găsească o rută convenabilă. Mai mult, va avea ocazia să vadă câteva sate din Suffolk. Nu trebuia decât să meargă drept la următoarele intersecţii şi apoi drumul va ocoli larg Barwichul înainte să iasă în autostrada spre Londra. Nu avea cum să greşească. Încurajată de această descoperire şi de liniştea absolută din jur, care arăta că nu era nicio maşină prin apropiere, porni.

Însă după o bucată de timp, surprinse ceva strălucind în depărtare. soarele reflectându-se în parbrizul unei maşini. Se opri şi aşteptă până când maşina dispăru la o cotitură. Apoi apăru din nou pe creasta unui dâmb. Era la ceva depărtare şi nu-şi dădea seama dacă era a lui Dave, dar nu era dispusă să-şi asume vreun risc. Apăsând acceleraţia cât îi permitea maşina şi drumul şerpuit, fu iritată să vadă că spaima înlocuia treptat dispoziţia fericită de până acum. Să-i fi dat din nou de urmă? Ar fi putut să întoarcă pe autostradă când văzuse că nu mai apare şi încercase pe străzile lăturalnice. Dar cu siguranţă, Dave n-ar merge atât de departe cu urmărirea doar ca să-i spună ce părere avea despre comportamentul ei de la petrecerea de sâmbăta trecută. Nu, dacă maşina din spate era a lui, era pentru că mândria lui nu permitea nici unei femei să se descotorosească de el şi-şi pusese în gând s-o demonstreze. Şi dacă aşa stăteau lucrurile, va descoperi că şi ea putea fi la fel de încăpăţânată.

Opri la următorul dâmb din drum şi coborî să se uite înapoi. Nu văzu nimic. Apoi, o zări din nou la capătul îndepărtat al curbei pe care tocmai o făcuse şi ea. Era cenuşie, mare şi recuperase din distanţă, în ciuda drumului îngust şi curbat care încetinea viteza mai mare de care era capabilă maşina lui Dave. Urcă la volan, furioasă şi hotărâtă. Era o bătălie a voinţelor şi n-avea de gând să-l lase să câştige.

Căutând cu disperare o cale să-l piardă, nu găsi niciuna. Cu maşina mai rapidă, o va prinde curând din

urmă dacă nu va reuşi să-l păcălească. Dacă ieşea de pe drum şi oprea undeva unde putea să ascundă maşina? Trebuia să ajungă la adresa dată de Rory până la prânz cel târziu, şi nu avea timp să se joace de-a v-aţi ascunselea cu Dave. Frână când ajunse în drumul unei alei laterale care părea să ducă în direcţia autostrăzii spre Londra, dar putea fi doar un drum spre ferma care se zărea. Din fericire, tocmai trecea un tractor şi află că aleea ajungea în cele din urmă la autostrada principală. Întoarse şi intră pe cărarea îngustă. Era destul de sigură că Roverul lui Dave era prea lat ca să încerce să meargă pe acolo. Ţinea drept o distanţă, aşa că văzu când Roverul coti şi el pe alee. Pesemne că era nebun, se gândi ea, apoi urechile îi fură asurzite de avalanşa de claxoane, evident menite să-i atragă atenţia. Acum avea un avantaj în faţa lui, căci drumul se îngusta şi mai mult şi crengile îi măturau geamul din stânga, în vreme ce şanţul de pe cealaltă parte nu era la mai mult de treizeci de centimetri de roţile ei. Spera doar ca maşina veche a lui Sally să poată rezista la izbituri. După o vreme, văzu jubilând că Roverul renunţase. La următoarea cotitură opri şi se întoarse, uitându-se de la adăpost, ca un iepure. Roverul staţiona la vreo cincizeci de metri de drum şi Dave coborâse să inspecteze roata din dreapta spate. Nu putea fi sigură, dar după devierea bruscă, părea că roata alunecase în şanţ. Sau putea fi un cauciuc spart. În orice caz, va rămâne acolo multă vreme, fără niciun ajutor în imediata apropiere. Se cutremură gândindu-se la reacţia lui când se vor întâlni data viitoare, dar deocamdată, ea era învingătoarea. Se întoarse la maşina ei şi porni cu grijă.

Era destul de obositor să manevreze maşina pe drumul acela şi când, uitându-se la ceas, văzu că avea destul timp până la întâlnire, opri când cărarea deveni mai lată. Era la mai puţin de un kilometru şi jumătate de şoseaua principală. Era o ocazie bună să mănânce un măr şi să-şi tragă sufletul. Întrecerea cu Dave o amorţise de tot.

Dar apoi se gândi că diavolul o tentase să mănânce mărul acela şi să zăbovească pe drumul acela liniştit, căci

se dovedi pierzania ei. Făcând următoarea curbă, se trezi faţă în faţă cu o maşină cenuşie care staţiona. Dave stătea sprijinit de volan, aşteptând. Deşi cărarea devenise mai lată şi poate că era loc pentru două maşini, oprise în mijlocul drumului şi nu avea cum să treacă de el. Teresa opri la zece metri de el. Inima îi bătea nebuneşte, căci figura în expectativă a lui Dave avea ceva prevestitor, şi lăsă motorul pornit, aşteptând şi ea.

Dave coborî şi veni spre ea. Când îi văzu expresia, fu conştientă de un impuls sălbatic s-o rupă la fugă. Era alb de furie, privirile îi erau ucigătoare, iar vocea îi sună ca de gheaţă când îi spuse:

— Dă-te jos!

— Nici gând. Te rog, mută-ţi maşina din drum. Am o întâlnire importantă la care trebuie să ajung şi sunt deja în întârziere.

Drept răspuns, Dave trase de portieră, o luă în braţe şi, ocolind maşina, o aruncă pe banca de la capătul barierei cu o asemenea forţă încât o lăsă aproape fără suflare. Apoi îi duse maşina pe marginea drumului, opri motorul şi vârî cheile în buzunar.

— Ce crezi că faci? icni ea, dar Dave nu-i dădu atenţie şi se îndreptă spre maşina lui, o întoarse şi parcă. În timpul operaţiei, Teresa observă zgârieturile de pe o parte a maşinii şi bara de protecţie stricată. De ce oprise să mănânce mărul acela? Ar fi trebuit să ştie că Dave n-o să renunţe, şi mai avea şi diavolul de partea lui. Acum, îşi dădea seama ce se întâmplase. Drumul ei forma un triunghi cu cărarea laterală şi cu autostrada principală. Dave se descurcase cu maşina mai repede decât crezuse ea, apoi pornise pe drumul ei iniţial spre autostradă şi întorsese unde se făcea aleea aceasta. Dacă nu s-ar fi oprit, cu siguranţă ar fi fost departe, pe autostradă, mult în faţa lui. Acum, trebuia să-l înfrunte şi maşina stricată nu-l îmbunase deloc. Îşi încrucişă braţele, ridicându-se.

— Ce naiba joc e ăsta? izbucni el.

Îi întâlni privirea furioasă şi spuse cu un calm pe care era departe de a-l simţi:

— Aveam o întâlnire de afaceri şi nu aveam timp să stau de vorbă cu tine, nici dacă aş fi vrut.

— Dintre toate femeie încuiate, încăpăţânate şi imature, tu primeşti premiul. Crezi c-aş fi întrerupt micul dejun al familiei Meath dacă n-ar fi fost ceva important?

— Ai tot încercat să mă vezi săptămâna asta ca să-mi ţii altă predică, spuse ea cu răceală. Am presupus c-ai ales ora aceea ca să fii sigur că mă prinzi. Şi aveam şi alte lucruri la care trebuia să mă gândesc atunci.

— N-a fost asta. Ai vrut să mă baţi, să-mi dovedeşti că eşti în stare. Să te descotoroseşti de mine. Teresa Marne cea atât de mândră de ea. Cea atât de obişnuită să fie totul cum vrea ea. Căreia îi face atâta plăcere să umilească în stânga şi-n dreapta, la fel de puerilă ca orice şcolar cu o praştie.

— Chiar n-am.

— Taci. Acum vorbesc eu. O să fiu scurt. După asta, n-o să mai trebuiască să mă asculţi niciodată, îţi promit. Rory m-a sunat la unu dimineaţa să mă roage să te opresc să te duci la întâlnirea aceea. Tu n-ai răspuns la telefon şi cel mai la îndemână i-a fost să apeleze la mine.

N-am sărit de bucurie că m-a trezit la ora aceea şi i-am cerut o explicaţie amănunţită ca să-l ajut. După câteva declaraţii ambigue, am înţeles că s-a întors de la un ştiu ce înregistrări şi a găsit un mesaj de la un amic de-al celui cu care trebuia să te întâlneşti azi. Bărbatul acesta ajută acum poliţia să ancheteze unde se află anumite bunuri furate. Din somările lui Rory, am înţeles că dacă apari la adresa pe care ţi-a dat-o, ţi s-ar cere şi ţie să ajuţi poliţia, conchise el cu răceală.

— Nu pot să cred.

— Cum vrei. Oricum, magazinul la care te duceai era supravegheat. Ştiindu-ţi încăpăţânarea şi părerea despre mine, e foarte probabil să crezi că mint. N-ai decât. Primirea de bunuri furate e o infracţiune, totuşi. Iar eu n-o să te scot pe cauţiune.

— Dar nu se poate ca Rory să ştie că omul ăsta era suspect. Obiectul pe care l-a cumpărat pentru Marbella era

la ofertă, la o vânzare. A mai fost mandatarul lui Marbella şi altă dată. Nu aveam de unde să ştim că lucrează cu bunuri furate.

— N-ai decât să faci ce vrei, îi spuse el, privind-o ironic. Ţi-am transmis mesajul, şi asta m-a costat timp şi efort. Acum, am terminat. Ţi-am suportat destule pentru c-am simţit că-i datorez tatălui tău să-ţi întind o mână când ai rămas fără banii şi protecţia lui şi pentru că am crezut că dincolo de acea Teresa Marne răzgâiată se ascunde o fată pe care mi-ar plăcea s-o cunosc. M-am înşelat şi totul are o limită. Teatrul de săptămâna trecută de la petrecere şi şarada din dimineaţa asta au pus capacul. Atitudinea asta puerilă a devenit extrem de enervantă. Aşa că te las cu lumea ta de vis, cu eroi în castele, cu prieteni credincioşi, cu seducători ticăloşi şi cu victimele lor neajutorate. Bucură-te de ea! spuse el sălbatic, şi-i aruncă în iarbă cheile de la maşină. apoi se întoarse la maşina lui, trânti portiera şi porni în direcţia autostrăzii.

După senzaţia cutremurător de violentă care o învăluise în cele câteva minute, tăcerea care coborâse acum părea mormântală. Încet, cu picioare tremurânde, se întoarse la maşină şi rămase acolo o vreme, gândindu-se la ce-i spusese Dave. Mecanic, ochii ei observară vânătăile de pe braţe, acolo unde o ţinuse. „Nu-ţi imaginezi cât de brutal poate fi”, îi spusese Wendy. În circumstanţele de faţă, se gândi ea cu o detaşare ciudată, avusese toate scuzele să fie mai brutal chiar decât fusese, dar experienţa fusese vătămătoare în mai multe sensuri şi-i indusese o stare de şoc.

Tot ce conştientiza în timp ce stătea în maşină, nevăzând nimic în jur, era că ţinea în mâini multe bucăţi sparte. matriţa Teresei Marne, pe care Dave tocmai o dăduse de pământ. Şi indiferent ce va face cu cioburile, simţea că nu se vor mai uni niciodată în aceeaşi formă.

Trecu ceva timp până să-şi revină şi să pornească încet spre Wynburgh. Curând, ceva o să doară rău, se gândi ea. Rory o minţise şi se folosise de ea în scopuri nesincere. Dave îi prezentase o imagine a Teresei Marne

care, dacă stătea bine să se gândească, era destul de precisă. Totul are o limită. Un bărbat care întotdeauna spunea ce gândea.

Capitolul 8

— Îmi pare rău pentru eşecul de sâmbătă, iubito, spuse Rory în fugă, ieşind din biroul domnului Marbella. Îi găsise închişi acolo dimineaţă, când venise.

— A fost o încurcătură. Aş vrea să înţeleg mai clar, Rory.

— Nu ţi-a explicat Dave? A fost o neînţelegere din partea tipului de acolo. Dumnezeule, ce obosit sunt! Am ajuns la trei dimineaţa şi după-amiază trebuie să mă întorc iar la Londra.

Se perinda încoace şi-ncolo, ridicând obiecte la întâmplare.

— Mi-a explicat în mare, dar aş vrea să înţeleg mai bine.

— Nu mai poate aştepta, Terry?

— Nu.

— Presupun că Dave ţi-a spus mai mult decât era necesar. I-am zis să-ţi spună. Dar tipului ăstuia nu-i poţi spune să facă nimic. Nu era absolut nicio nevoie să-ţi baţi capul.

— Lui i s-a părut altfel, şi la fel mi se pare şi mie.

— Ei bine, nu putem vorbi aici. Vino să bem o cafea. Îi spun eu lui Joe.

La cafenea, cu ceştile de cafea în faţă, Teresa spuse:

— Dave mi-a spus că cel cu care trebuia să mă întâlnesc ajuta la o anchetă în legătură cu nişte obiecte furate. Corect?

— Da. Dar de unde era să ştim?

— Şi obiectul pe care trebuia să-l ridic. era furat?

— Draga mea, de unde să-i ştiu eu povestea? Era de vânzare. Nu cercetăm originea a tot ce cumpărăm. nu văd de ce atâta caz. Nu suntem responsabili pentru tranzacţiile altor dealeri. Cine ştie, poate tipul ăsta e curat. Dave e omul care face vâlvă din orice. I-a intrat în cap că dealerii de antichităţi nu sunt negustori cinstiţi.

— Se întâmplă să se priceapă la porţelanuri şi probabil că tata l-a învăţat multe şi despre negustori. Oricum, asta n-are nicio legătură. Vreau un răspuns sincer, Rory. Îşi coborî vocea: faci afaceri cu obiecte furate sau ajuţi la scoaterea lor din ţară?

— Ce imaginaţie! pufni Rory.

— Un răspuns sincer, Rory.

— Draga mea, intrările şi ieşirile afacerii cu antichităţi sunt un mister pentru mine. Las totul în seama lui Joe. Eu sunt doar un agent. Dar nu-ţi bate capul cu asta. Noi nu punem întrebări, ne vedem pur şi simplu de treaba noastră. E cel mai cuminte aşa.

— Sper că nu te superi, Rory, dar când mă întorc va trebui să-i dau domnului Marbella preavizul meu. Aş vrea să-mi schimb locul de muncă.

— Bineînţeles că nu mă supăr, iubito. Întotdeauna am spus că e doar ceva provizoriu. Nu de-ajuns de bună pentru tine. De fapt, Joe nu e prea încântat de magazin. Începe să creadă că veniturile n-or să justifice niciodată cheltuielile. Nu m-ar mira să se ducă în altă parte. Dacă ai o ofertă mai bună, nu ezita. Acum, trebuie să plec. Mă cheamă Londra.

— Ai terminat înregistrările?

— Da. Mai am doar câteva lucruri de aranjat, apoi plec în croazieră.

— În jurul lumii?

— Exersez pentru asta. îl încerc pe Ranger, să văd cum sunt îmbunătăţirile pe care i le-am adus.

— Rory, să ai grijă, da? Presupun că e o prostie să-ţi spun asta. N-ai avut niciodată grijă, întotdeauna ţi-a plăcut aventura. Dar sunt oameni care ţin la tine şi care-şi fac griji pentru tine, ştii?

Ochii lui negri îi întâlniră pe ai ei şi-i mângâie scurt mâna.

— Scumpa Terry. Nu-ţi face griji. Nu sunt chiar atât de nesăbuit. Ştiu cu ce am de-a face. Ranger e un vas bun, iar eu sunt un bun marinar.

Dar ştiau amândoi că nu la vas se referise ea.

În seara aceea, trecu pe la florăria Evei Glendale şi întrebă dacă mai avea nevoie de o asistentă. Primirea fu încurajatoare.

— Asta e ziua mea norocoasă. Începeam să disper puţin la gândul că trebuie să înceapă sezonul cel mai aglomerat pentru mine. Oamenii cumpără mai multe flori iarna şi sunt mai multe de făcut. Ai permis de conducere?

— Da.

— Din ce în ce mai bine. Am o camionetă mică pentru transport.

— Nu ştiu nimic despre afacere, totuşi, domnişoară Glendale.

— Doamnă. Sunt văduvă de zece ani.

— Îmi pare rău, n-am ştiut. Pe Dave l-am auzit spunându-ţi doar Eve.

— Nu mai port verigheta. mi-a rămas mică. Oricum, prefer Eve. O să înveţi repede ce ai de făcut. Realmente, e o mare uşurare pentru mine. Încerc de atâta vreme să găsesc o persoană potrivită.

Discutară detaliile: salariul oferit era cât câştigase Teresa cu cele două slujbe ale ei şi cererea ei pentru o săptămână liberă la începutul lui octombrie fu acceptată imediat.

— Nu v-aş fi rugat dacă nu i-aş fi promis prietenei mele că am grijă de băieţelul ei săptămâna aceea, cât e plecată în luna de miere. Sally Lynbrook. Cred că o cunoaşteţi.

— Da, predă lecţii de dans la şcoală. Şi se căsătoreşte cu administratorul rezervaţiei. Bineînţeles că trebuie să fii liberă săptămâna aceea.

— Sunteţi foarte amabilă, spuse Teresa zâmbind la perspectiva viitoarei colaborări cu angajatoarea, a cărei căldură prietenoasă contrasta puternic cu rigiditatea domnului Marbella.

— Deloc. Am senzaţia că vom lucra foarte bine împreună.

Faţă de Dave, sentimentele ei erau tulburi şi confuze. Sentimentul de vinovăţie nu-i dădea pace, oricât încerca

să-şi aducă aminte că era un afemeiat şi că era bine că îşi dăduse şi el seama în sfârşit că Teresa nu era încă o adulatoare care aştepta să fie dăruită cu puţină atenţie. Cert era că încercase s-o ajute şi că dacă n-ar fi perseverat s-o urmărească în cursa aceea infernală, ar fi putut da foarte bine de necazuri. Dacă ultimele lui acuzaţii n-ar fi fost atât de caustice, i-ar fi cerut scuze pentru aportul ei la acea escapadă, indiferent cât de greu i-ar fost. Mândrie cât să scufunde un vas de război. Se scutură puţin în sinea ei: spera că nu-şi va face un obicei din a-şi aminti cuvintele lui Dave. Dar îi spusese clar c-o terminase cu ea, prin urmare scuzele ar fi de prisos. Ar trebui să fie recunoscătoare că scăpase. Amintindu-şi noaptea aceea în maşină, ştia că n-ar fi avut nicio şansă dacă ar fi încolţit-o din nou în felul acela. Şi până acum ar fi ajuns ca biata Wendy, îndrăgostită până peste cap, nedorită odată ce cedase, aşteptând ca domnia lui să-i dea din clipă în clipă papucii. Dar în ciuda tuturor argumentelor, conştiinţa o împungea ca o pietricică ascuţită într-un pantof.

Nu-l mai văzu până în ziua nunţii lui Sally. îmbrăcându-se pentru ocazie, se hotărî să-i ceară scuze pentru vânătoare şi pentru avariile pe care le suferise maşina lui, dacă se va ivi ocazia. Se privi gânditoare în oglindă. Purta aceeaşi haină şi rochie de culoarea jadului verde pe care ultima oară le purtase la nunta lui Randal. Gândul nu era la fel de dureros cum s-ar fi aşteptat. Părea mult de atunci, deşi nu trecuseră decât patru luni. Lupta pentru supravieţuire fusese de-ajuns de dură încât conacul de la Oakmere să pălească în negura trecutului, un vis splendid care acum nu mai era relevant pentru viaţa ei.

În biserică, jurămintele îi treziră amintiri mai vii despre cealaltă nuntă, dar aceasta era mult mai modestă, iar pentru Teresa mult mai fericită, căci era bucuroasă să vadă chipul zâmbitor al lui Sally şi să ştie că lupta ei solitară cu pierderea grea suferită se încheiase şi că-şi găsise un adăpost sigur.

Recepţia avu loc la White Hart, sub forma unui bufet informal. Teresa se întrebase cum se va comporta Dave la

inevitabilele lor întâlniri şi acum descoperi că în locul acelui Dave ironic şi provocator din trecut, întâlnea un străin politicos, cu ochi la fel de reci ca Marea Nordului. O făcu să scoată din calcul orice scuze. Dar şi ea se pricepea de minune la politeţea de formă, şi făceau un cuplu şlefuit, se gândi Teresa, iritată când după ce o salută, Dave făcu o remarcă despre mâncarea excelentă şi despre concizia binecuvântată a discursului lui Philip. Îi răspunse că aveau noroc cu vremea frumoasă. Dave fu de acord, după care se scuză şi se duse să se alăture unor prieteni de-ai lui Philip, în celălalt capăt al încăperii.

— Pari solemnă, Terry, spuse Rory, venind lângă ea.

Arăta plin de viaţă cu garoafa la rever, cu faţa bronzată aproape de culoarea mahonului.

— Ai reuşit să ajungi, până la urmă, observă ea, zâmbind.

— Adineauri. M-am întors aseară.

— A fost o călătorie reuşită?

— Splendidă. Cred că Ranger şi cu mine suntem pregătiţi să facem înconjurul lumii.

— Serios?

— Când nu sunt eu serios?

— Aproape mereu.

Rory zâmbi ştrengăreşte şi-şi puse mâna pe umărul ei.

— Ăsta e necazul cu prietenii vechi: te cunosc prea bine. Oricum, iubito, de data asta vorbesc serios. Trebuie să mă întorc în seara asta la Londra ca să termin nişte treburi şi să mai cumpăr câteva scule şi provizii. Apoi, plec.

— O să ne trimiţi cărţi poştale, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Am auzit că te aşteaptă o săptămână neagră la căsuţă, dădăcindu-l pe Jason.

— Să ştii că de-abia aştept. O să fie o schimbare pentru mine.

— Ai curaj. E frumos din partea ta, Terry.

— Ai fost foarte drăguţă, Teresa, spuse Sally, care tocmai se pregătea să plece cu Philip. Nu uita că doamna

Gordon o să te ajute dacă ai nevoie. Iar menajera lui Phil s-a oferit să-l ia la ea după-amiaza, la ceai, dacă vrei să te duci la cumpărături sau ceva. Şi Dave a promis să-l ia cu el la rezervaţie sâmbăta viitoare, dacă e cuminte. Poţi să-l ameninţi toată săptămâna cu asta. îl apreciază mult pe Dave.

— Ei bine, cu atâtea ajutoare, n-o să am prea multe de făcut, spuse Teresa, râzând. Nu-ţi mai face griji, Sally, şi du-te şi distrează-te la Paris. O să am grijă de Jason, îţi promit.

— Fii binecuvântată! O să sun miercuri seara să văd dacă mai rezişti. De fapt, Jason a primit totul mult mai bine decât mă aşteptam.

— Acum că Sally are un cămin, am decis să vând casă, Terry, dar nu cred să reuşesc decât poate la primăvară. E o casă de vacanţă, de fapt, şi nu cred s-o cumpere cineva tocmai înainte ca iarna să-şi intre în drepturi. Restul mobilierului poate fi vândut odată cu casa sau scos la licitaţie. Mă gândeam că poate ţi-ar plăcea să transformi una din camere în atelier de pictură, până găsim un cumpărător. Ştiu că la gazda ta stai destul de înghesuit.

— Mi-ar plăcea mult, spuse ea nerăbdătoare, vizualizând weekendurile de pictat neîntrerupt într-un spaţiu suficient.

— Bun. Atunci, până o vând, e a ta. O să le explic agenţilor situaţia.

Mai târziu, Teresa avea să privească săptămâna aceea cu Jason ca pe un moment hotărâtor pentru renaşterea Teresei Marne. Momentul în care experienţa marcantă a morţii tatălui ei şi bătălia cu creditorii lui începuseră să pălească, în care începuse să-şi găsească echilibrul în Suffolk şi s-o reconstituie pe Teresa Marne într-o nouă formă.

Acum se simţea uşurată de lipsa oricărei presiuni; era un interludiu binevenit să fie acolo cu Jason, când, după zile de haos, serile liniştite şi solitare îi dădeau timp să reflecteze. Compania unui copil era o schimbare

revigorantă, iar Jason era într-o dispoziţie mai maleabilă decât îl văzuse vreodată, în parte, bănuia ea, din cauză că absenţa mamei pentru prima oară îi mai spulberase din încredere. În primele două zile, venise la Teresa cu o încredere înduioşătoare în puterea ei de a-l alina şi se simţea uşurată că reuşea să facă asta, căci zilele erau destul de frumoase.

Când nu mai erau decât două zile până la întoarcerea mamei lui, deveni din nou independent şi până seara, le supără şi pe doamna Gordon şi pe Teresa. De fapt, nu reuşi să-l culce decât ameninţându-l să-l spună unchiului Dave. Fără îndoială, numele lui Dave avea mare greutate, se gândi ea când Jason, roşu la faţă şi scandalizat, o privi de sub pătură.

— O să mă ducă. O să mă ducă pe insulă. Mi-a promis.

— Doar cu condiţia să fii cuminte săptămâna asta. Cu siguranţă, azi numai cuminte n-ai fost. Şi i-ai stricat doamnei Gordon fusta: ai aruncat cu lapte pe ea.

— Nu-mi place de ea, declară Jason, cu bărbia tremurândă.

— Se poate. Dar nu se poate să arunci lucruri în oamenii care nu-ţi plac, spuse Teresa, gândindu-se acum de câte ori nu-şi dorise să arunce cu ceva după Dave Merville, şi doar nu mai avea patru ani şi nici părul roşu.

Simţind o uşoară simpatie transpărând în opoziţia ei, Jason îşi preschimbă strâmbătura într-o expresie mai înduioşătoare şi-i spuse:

— N-o să-i spui unchiului Dave.

— Dacă te porţi frumos mâine şi acum te culci fără să mai protestezi.

Reuşi să-l păcălească, şi ziua următoare Jason fu un model de perfecţiune. Era o zi cu vânt puternic şi nori grei şi ieşiră la plimbare pe lângă mlaştini. Rogozul se clătina într-un dans nebunesc, adăugându-şi muzica la vuietul vântului de sud-vest şi traversatul digului părea o aventură, de parcă ea şi Jason ar fi fost două iahturi care se luptau să-şi croiască drum printre valuri, lovite dintr-o

parte în alta pe măsură ce digul îşi schimba direcţia. În faţa lor, dincolo de mlaştină, copacii îşi trimiteau frunzele galbene în vârtejul de aer, în vreme ce deasupra, bucurându-se de măiestria lor, trei pescăruşi se avântau cu viteză, apoi se roteau ca să prindă din nou curentul. Ţipetele lor ascuţite erau la unison cu scâncitul strident al lui Jason care se năpustea în faţa Teresei, încântat de vremea nestăpânită care se potrivea atât de bine cu temperamentul lui. Imediat în urma lui, Teresa era la fel de animată, şi se simţea din nou copil, alergând în vânt împreună cu Rory.

Ajunşi la adăpostul pădurii, se opriră, râzând şi fără suflu, pentru un scurt popas. Teresa se sprijini de trunchiul unui stejar bătrân, în vreme ce Jason dădea cu piciorul prin noianul de frunze căzute, căutând ghinde. Printre copacii rari se vedea marea înspumată, schimbându-şi culoarea de la albastru-cenuşiu la cenuşiu-închis sub soarele fugărit de nori. Iubea vântul sud-vestic, vijelios fără să fie rece, care nu ciupea niciodată duşmănos, ca cel de est. Stând acolo, era conştientă de o afinitate fericită cu natura din jur şi-şi lipi obrazul de scoarţa stejarului.

Era ceva ce nu mai experimentase niciodată, această afinitate cu peisajul de parcă ar fi pus stăpânire pe ea. Aici era locul ei, se gândi ea, şi apoi momentul acesta de transă fu încoronat de apariţia a cinci gâşte sălbatice zburând în V deasupra mlaşinii. Primele migratoare. Învăţase suficient de la Philip încât să ştie că gâştele acestea plecau neobişnuit de devreme şi că era norocoasă să le vadă, pentru că de obicei zburau noaptea. Zburau cu viteză şi curând dispărură din raza ei vizuală. Cum i-ar fi plăcut lui Dave să le vadă, se gândi Teresa. Simţind nevoia de a face un tablou cu peisajul acesta într-o zi cu vânt, scoase blocul de desen şi începu să schiţeze. O linie a orizontului joasă, mase de nori, marginea pădurii, mlaştina şi fâşia îngustă de mare.

Vântul se potolise a doua zi şi era o după-amiază caldă şi însorită când Dave veni după Jason.

— Necazuri? întrebă el scurt, când Jason se duse în

fugă să-şi ia haina.

— Nu. Jason a fost foarte cuminte, cu câteva mici scăpări, şi ne-am simţit bine împreună săptămâna asta.

— Bun, fu singurul lui comentariu.

În puloverul bleumarin şi pantalonii aceia, părea uriaş în sufrageria mică. Teresa se uită abătută la el, căutând cuvinte care să risipească tensiunea pe care o simţea. Totuşi, era dificil să ceară scuze unui spate.

— Sally a sunat miercuri seara. Jason a vorbit cu ea. Am asigurat-o amândoi că totul e în regulă.

Jason intră în încăpere, salvând-o de la alte încercări zadarnice de a învinge atitudinea severă şi intransigentă a lui Dave. Cu Jason flecărind încontinuu, porniră spre maşină şi Teresa îi urmă. Sentimentul ei de vinovăţie deveni şi mai acut când observă că Dave îşi îndreptase bara de protecţie şi probabil că vopsise maşina, fiindcă zgârieturile dispăruseră.

— Trebuie să fac câte ceva în locul lui Phil, spuse el. Ne întoarcem pe la şase.

În timp ce maşina se îndepărta, avu sentimentul iraţional că i-ar fi plăcut să meargă cu ei. Oare îşi pierduse minţile? Asta îşi dorise. Să scape de Dave Merville. Acum, reuşise, aşa că de ce naiba se plângea? îşi luă ustensilele de pictat şi se întoarse la marginea pădurii să-şi înceapă lucrarea.

În săptămânile liniştite, lipsite de evenimente ale acelei toamne, Teresa stabili un parteneriat foarte satisfăcător cu Eve Glendale şi petrecu o seară pe săptămână la un curs de artă al unuia dintre artiştii care expuneau la muzeu. Era un profesor excelent, care-şi încuraja studenţii şi părea foarte interesat de lucrările ei; poate că nu era de mirare, fiindcă era singurul discipol care se mai antrenase la o şcoală de artă, şi deşi nici celorlalţi cursanţi nu le lipsea entuziasmul, talentul era într-un stadiu embrionar.

Totuşi, în momentele de reflecţie asupra celor întâmplate de la moartea tatălui ei, încă se simţea vinovată faţă de Dave. Acum îşi dădea seama cât de afectată fusese

după încercările prin care trecuse în primele luni. O făcuseră să fie neîncrezătoare, tot timpul în defensivă, grăbită să judece greşit. Nu că şi-ar fi schimbat întru totul părerea despre Dave. Dar cumva, îşi amintea adesea ce-i spusese şi descoperea că era incomod de adevărat. Şi-şi amintea şi noaptea aceea în maşină, cu o durere ciudată. Nu era deloc fericită cu ultimul episod, când vina fusese fără îndoială a ei. Dar formalitatea lui rece, laolaltă cu sentimentul că-şi făcea iluzii dacă-şi închipuia că putea să-şi ceară scuze şi să restabilească o relaţie tolerantă cu el, o opreau să încerce vreo apropiere. Ea şi Dave Merville se puteau urî sau iubi, dar o relaţie obişnuită era exclusă. Nu trebuia decât să-l vadă şi devenea încordată, îi conştientiza fiecare mişcare şi asta o avertiza asupra potenţialei puteri a atracţiei fizice faţă de el.

Dar sentimentul de vinovăţie deveni copleşitor când se întâlni din întâmplare cu un cunoscut din Londra. Făcuse parte din cercul ei de prieteni, un tânăr inginer sincer şi cu simţul umorului, care părea să-şi ducă viaţa în firma tatălui său cu un aer nepăsător, dar înşelător, căci Teresa aflase că avea o minte ascuţită şi tatăl ei îi spusese că era un inginer de excepţie. îl plăcuse dintotdeauna şi când o bătu pe umăr într-o zi mohorâtă de noiembrie, când se ducea la masă, surpriza făcu loc unui zâmbet de încântare.

— Oh, Hugo! Mă bucur să te văd.

— Mi s-a părut că te recunosc ieşind din florăria aceea, aşa că am fugit după tine ca să fiu sigur. Ce cauţi aici?

— Lucrez. La florăria aceea.

El încuviinţă din cap şi Teresa fu bucuroasă că nu părea surprins şi nu-i puse nicio întrebare.

— Frumos loc de muncă. Te duci să iei prânzul?

— Da.

— Vino cu mine la White Hart să luăm masa împreună, de dragul vremurilor de demult.

Şi acolo, la masă, află că venise pentru două zile la Wynburgh, şi-i dădu veşti despre câteva cunoştinţe

comune.

— Şi apropo, ştiai că Wendy era logodită cu un bogătaş proprietar de cai? Se căsătoresc luna asta, cred.

— N-am auzit. Aici sunt ruptă de lume. Ultimul lucru pe care l-am auzit despre Wendy a fost că este în sudul Franţei.

— Acolo a pus mâna pe el. Are o vilă acolo. Şi o fermă şi o herghelie în Berkshire. M-am întâlnit cu ea într-un restaurant, acum câteva săptămâni. A venit la mine şi mi-a făcut capul cimpoi cu bogătaşul ei. Mi-o şi închipui pe Wendy conducând învingătorul, toată numai lapte şi miere. Bietul om! Trebuie să fie nebun.

— Eşti puţin cam dur.

— Oh, n-am niciun resentiment. Nu mă dau în lături să recunosc admiraţia pe care o am pentru Wendy. Odată am fost şi eu pe punctul de a-mi pune pirostriile cu ea, spuse el gânditor, amestecând zahărul în ceaşca de cafea. Dar nu are stofă de soţie, să ştii. E o ninformană.

— Poftim?

— Da. Nu se poate abţine. La urma urmelor, nimeni nu-şi poate schimba firea. Aşa ne naştem, aşa murim. Dar Wendy pare atât de inocentă, încât începe cu un avantaj nedrept, de care profită.

— Exagerezi, Hugo.

— Pe cuvântul meu. Odată ce ochii aceia albaştri se aprind asupra unui bărbat şi expresia aceea atrăgătoare de neajutorată îl face să se simtă uriaş şi puternic, trebuie să alerge mai repede decât un jaguar, sau e pierdut. Bineînţeles, dacă nu vrea să fie pierdut o vreme. O lună-două, poate, înainte ca ochii aceia albaştri să se întoarcă în altă direcţie. Desigur, e un sejur plăcut, dacă asta-ţi doreşti.

— Nu-mi vine să cred. Eram prietenă cu ea. N-am crezut niciodată că Vocea îi pieri când îşi aminti comentariul lui Dave.

Hugo îi zâmbi afectuos.

— Ce inocentă eşti, Teresa. Ai dus o viaţă protejată alături de tatăl tău. Şi Wendy e un tactician viclean.

Oricum, să sperăm că bogătaşul ei cu herghelii poartă ochelari de cal. Îmi pare rău dacă sună puţin îndârjit, dar a stricat logodna unui prieten de-al meu. Un tip agreabil, dar prea lent în reacţii pentru Wendy. Era logodit cu o fată la care ţinea foarte mult. Wendy i-a distrus relaţia şi Jim n-a mai putut s-o salveze. Uimitor cum unii tipi nu-şi pot păstra capul pe umeri. Cu cât sunt mai sobri, cu atât mai uşor cad. E trist, încheie el, scuturând din cap.

Acum, o mustra într-adevăr conştiinţa în privinţa lui Dave. Revizuind din nou în minte teatrul lui Wendy, lacrimile şi suspinele, povestirea zguduitoarei descoperiri că Dave Merville nu era decât un afemeiat nesimţitor, Teresa nu putea să presupună decât că se răzbunase pe el din frustrare.

Când se căsătorise, Sally îi dăduse ei maşina, după ce se gândise îndelung dacă hârbul n-ar sta cel mai bine la fiare vechi. Întorcându-se de la cursul de artă în seara aceasta, se hotărî să treacă pe la Vennings şi să-i ceară scuze lui Dave. Nu intrase niciodată, dar întotdeauna admirase casa. Erau un cămin şi o situaţie care ar mulţumi pe orice arhitect. Dar când intră pe strada lui, o maşină roşie opri în faţă la Vennings şi o blondă coborî, alergând pe alee. La lumina lămpii, Teresa o recunoscu pe prietena lui Rory, Lorraine. Evident, nu era un moment potrivit să treacă pe la Dave, aşa că întoarse. Trei seri la rând încercă, dar de fiecare dată aceeaşi maşină roşie era parcată în faţă. Simţi atunci că pe Dave nu-l vor mai interesa scuzele ei şi renunţă la idee, bântuită de sentimentul unei pierderi.

Acesta crescu până deveni o durere surdă pe care o purta tot timpul cu ea. îl judecase greşit şi-l îndepărtase; pierduse şansa unei relaţii pe care el o crezuse promiţătoare şi care acum ştia că i-ar fi putut schimba viaţa. Dave o rugase să nu fugă din calea ei, să-i dea şansa să evolueze, iar ea făcuse contrariul, din ce motive prosteşti, îşi spuse cu disperare. Nu fusese pregătită pentru el, se gândi, nefericită, în timp ce se plimba singură pe malul mării într-o dimineaţă de duminică. Fusese prea

aproape de cutremurul morţii tatălui ei şi de stadiul dezastruos în care fuseseră afacerile lui, pe care trebuise să-l rezolve. Momentul fusese total nepotrivit pentru ea. Şi acum Dave, cu incisivitatea tuturor acţiunilor lui, rupsese orice legătură şi-şi îndreptase atenţia în altă parte.

Şi Teresa nu-l învinuia. Acum, se regăsise pe sine, se maturizase, dar era prea târziu să repare greşelile pe care le făcuse.

În stadiul acesta trist, de resemnare, se petrecură două lucruri care-i înveseliră începutul iernii. Primul, la începutul lui decembrie, fu o vizită neaşteptată din partea domnului Maybole care-i ridică moralul. Fusese la înmormântarea unui client într-un oraş din apropiere, şi profitase de ocazie ca să vină în Wynburgh şi să stea o noapte la White Hart, ca să vadă ce mai face. O invită la cină acolo şi Teresa îi povesti cum îi mersese.

— Sunteţi amabil că vă interesaţi de mine, domnule Maybole, dar mi-a mers foarte bine. Îmi place slujba mea, ba chiar am atelier unde pot picta şi am prieteni buni aici. Am fost realmente norocoasă.

— Mă bucur să aud asta. Sunt într-adevăr veşti minunate, draga mea. Nu pot să-ţi spun cât îţi admir curajul şi integritatea. Nu multe tinere ar înfrunta cu atâta curaj şi hotărâre o moştenire atât de îngrozitoare ca cea pe care ţi-a lăsat-o tatăl tău. Şi nu erai deloc pregătită pentru o astfel de situaţie, adăugă el, scuturând din cap.

— Ei bine, a fost o experienţă. Am învăţat câteva lucruri pe care trebuia să le ştiu, poate, şi unele pe care aş fi preferat să nu le ştiu.

— Într-adevăr. Răutatea unora din creditori a fost dincolo de orice închipuire.

— Cred că cel mai mult m-a durut atitudinea unor oameni pe care-i credeam prieteni. Au părut atât de mulţumiţi. Doar câţiva, nu toţi. Majoritatea pur şi simplu n-au vrut să ştie şi au dispărut.

— Nu e o lume prea caritabilă, draga mea. Invidia şi lăcomia sunt mai făţişe ca niciodată acum, am impresia câteodată.

— Am întâlnit prea multă generozitate şi amabilitate aici ca să pot rezona cu asta. Cred că poate tata şi cu mine n-am avut noroc. Banii lui au atras oameni nepotriviţi şi au fost o barieră pentru ceilalţi.

— Adevărat. Tatăl tău era nesăbuit de generos şi era un fapt bine ştiut. Şi nu prea se pricepea la oameni, dacă pot să spun aşa.

Şi nici fiica lui nu se pricepe, se gândi Teresa, dar învăţa. Domnul Maybole insistă s-o conducă până acasă, curtoazia lui de modă veche neagreând ideea să meargă neescortată. Bănuia, de asemenea, că voia să vadă cu ochii lui că nu locuia într-o cocioabă.

— Mişcarea o să-mi prindă bine, declară el cu hotărâre. Şi e plăcut să te plimbi prin orăşelul acesta încântător. Acela nu e tânărul Dave Merville?

Teresa se întoarse. Dave tocmai îşi încheia prânzul cu biscuiţi şi cu brânză.

— Ba da, spuse ea cu voce slabă. El e.

— O să schimb câteva cuvinte cu el când ieşim. îl ajut într-o chestiune. Sper că se descurcă bine pe cont propriu. Tatăl tău îl aprecia mult.

Dave se ridică politicos când se opriră la masa lui. Teresa îi răspunse la salut cu un zâmbet, apoi se duse să-şi ia haina, lăsându-i să discute. Evident, nu vorbiseră suficient: când Teresa se întoarse, domnul Maybole îi spuse lui Dave:

— Mă întorc în douăzeci de minute. Poate bem ceva. La bar? Perfect.

Domnul Maybole păru satisfăcut de căsuţa familiei Meath şi de scurta discuţie cu proprietara. Şi dacă doamna Meath nu era o asigurare, nimeni din lumea asta nu era, se gândi Teresa, în timp ce gazda ei îi explica domnului Maybole cât de norocoşi erau că Teresa locuia cu ei şi le era ca o fiică.

Cel de-al doilea eveniment îmbucurător al lunii aceleia fu când, la sugestia profesorului de artă, îi expuse lucrarea, „O zi cu vânt”, la o expoziţie de pictură de la o galerie micuţă din Barwich, unde fu cumpărată chiar a

doua zi. Numele cumpărătorului era D.J. Merville. Încântarea ei la aflarea veştii era nemăsurată, pentru că ştia că Dave era un bun critic de artă, că indiferent cât de mult o iubea, nu i-ar cumpăra niciodată o lucrare pe care n-o admira, şi invers, faptul că-l detesta pe artist nu l-ar opri să-i cumpere un tablou dacă-l considera bun. Ăsta era Dave. Emoţiile n-aveau voie să-i întunece judecata. Era cel mai mare compliment adus muncii ei şi gândul că o lucrare de-a ei va atârna pe un perete din Vennings şi că măcar o bucată din Teresa Marne va rămâne în viaţa lui, îi încălzea inima.

Nu avu ocazia să-i menţioneze lui Dave plăcerea ei, căci se apropia Crăciunul şi înainte să poată lua legătura cu el, plecase deja în Franţa, unde urma să-şi petreacă sărbătorile cu nişte prieteni.

Refuzase invitaţia Charlottei Lydian de a-şi petrece Crăciunul la Oakmere, căci scurta vacanţă făcea să nu merite o călătoria atât de lungă. La un moment dat în timpul vacanţei, îi trecu prin minte că decizia pe care o luase cu uşurinţă de a refuza invitaţia naşei ei era o piatră de hotar în viaţa ei pe care nici măcar n-o observase atunci. Acum un an, chiar şi acum şase luni, ar fi călătorit şi patru zile dacă ar fi fost nevoie doar ca să petreacă o oră în compania lui Randal. Acum, privea uluită înapoi la stadiul acela. Într-adevăr, fuseseră anii tinereţii. Dar îi trimise naşei ei o scrisoare plină de afecţiune şi promise să vină să-i vadă pe toţi la vară.

Sentimentul dureros de pierdere în ce-l privea pe Dave îi rămăsese încă în suflet. Maşina roşie devenise aproape o anexă permanentă la poarta lui. Oare Lorraine renunţase la serviciul ei din Londra? Aproape că se aştepta să audă că se logodiseră.

Apoi, într-o zi geroasă pe la sfârşitul lui ianuarie, când Teresa o ajuta pe Eve să încarce camioneta cu flori pentru o nuntă, Eve spuse:

— Dumnezeule, aproape am uitat la prânz! I-am promis lui Dave că-i iau şuncă şi somon afumat şi i le duc în seara asta. Mi-a telefonat aseară. A invitat câţiva

prieteni la el şi femeia care-i găteşte e în pat, răcită. Eşti drăguţă să faci cumpărăturile în locul meu, Teresa? Treaba asta o să mă ţină ocupată toată după-amiaza şi seara. Roag-o pe fata blondă de la librărie să fie atentă la magazin cât lipseşti. Mă mai ajuta când nu aveam asistentă. Cum o cheamă? Elsie. Nepoata proprietarului.

— Bine. La ce oră aşteaptă Dave cumpărăturile?

— Oh, mi-a spus să trec pe la el între şapte şi opt. E un bilet pe biroul meu cu ce vrea. Dar am uitat. Maşina ta e stricată.

— Nu contează, nu e mult de mers.

Teresa făcu fără tragere de inimă cumpărăturile şi ajunse la Vennings puţin după şapte şi jumătate. Cu plasa în mână, bătu la uşă şi aşteptă cu inima în gât, nefiind sigură cum va fi primită. Uşa fu deschisă de Lorraine, care-i zâmbi larg.

— Bună. Tu eşti prietena pe care o aştepta Dave cu mâncarea. Ai fi drăguţă să faci sandvişurile şi cafeaua pentru noi? Suntem prinşi până peste cap. Larry fierbe de furie pentru că nu reuşim să facem a doua parte pe placul lui, el şi Dave se ceartă încontinuu în privinţa tempoului şi mă tot muştruluiesc pentru că rămân în urmă. Ar fi prea plictisitor pentru tine?

— Deloc, spuse Teresa, uluită, dar destul de bucuroasă că va avea ocazia să vadă casa pe dinăuntru.

— Mulţumesc din suflet. Bucătăria e chiar în faţă. Cred că ştii. Imediat, dragule, strigă ea când o voce iritată o chemă din camera de unde se auzeau pianul şi vioara.

Lorraine zâmbi stânjenită şi fugi, părul ei blond semănând cu o mătase peste haina ei roşie. Începând să desfacă pachetele şi să taie pâine pentru sandvişuri, se întrebă unde pusese Dave tabloul ei. I-ar fi plăcut să nu se fi întrerupt atât de des din cântat. Era o melodie minunată. Schubert? Brahms? Putea distinge o vioară, un violoncel şi un pian. O întrerupere mai lungă decât de obicei fu urmată de glasul lui Dave, care venea pe hol.

— Eşti foarte drăguţă, Eve. N-am vrut să te împovărez eu. Se întrerupse când o văzu. Dumnezeule! Nu

ştiam că eşti tu.

Expresia lui devenise cel puţin austeră şi Teresa se cutremură, explicându-i că Eve nu putuse să vină.

— Sper că sunt bune astea, încheie ea.

— Nu era nevoie să te deranjezi, spuse el, privind-o cu răceală.

— Lorraine m-a rugat atât de frumos, încât n-am putut s-o refuz, răspunse ea cu ochii licărind, întâmpinând ca de fiecare dată atitudinea lui provocatoare, deşi o chinuiau remuşcările. Am pus cafea pentru trei. E bine?

— Nu trebuie decât două cafele, dacă rămâi, spuse el, scoţând două beri din frigider.

— Nu, n-aş face decât să vă încurc, dar mulţumesc de invitaţie.

Vorbi calm, dar îşi întoarse privirea ca să nu vadă lacrimile care-i înceţoşară brusc ochii. Când Dave termina cu ceva, era definitiv. Vocea lui fusese la fel de primitoare ca un ceai rece. Îşi luă haina, rămânând cu spatele la el, şi adăugă:

— Apa aproape a fiert. Te las pe tine să te uiţi la lapte şi să faci cafeaua.

— Cât îţi datorez?

— Nu ştiu. Am uitat. Am pus factura într-una din pungi, dar le-am aruncat în coşul acela. Vocea îi tremura în ciuda eforturilor de a părea stăpână pe ea.

— N-a fost o mişcare prea înţeleaptă. De fapt, nu te porţi deloc înţelept. Vino aici, Teresa. Îi luă haina şi o întoarse din pragul uşii. Înfruntându-l, Teresa rămase fără cuvinte. Ai fost foarte drăguţă că ai făcut asta pentru mine. Ar fi trebuit să te invit să rămâi şi să-ţi petreci seara cu noi, dacă ne poţi suporta reprezentaţia, dar m-am gândit că e ultimul lucru pe care ţi l-ai dori. Abia dacă te-am mai văzut din septembrie. Întâlnirile noastre inevitabile s-au petrecut de parcă de-abia ne-am cunoaşte. Aşa ai vrut să fie. Acum, de ce te simţi ofensată? În toate lunile astea, n-ai făcut nicio tentativă să aplanezi conflictul.

— Ba da. Am încercat de câteva ori să te văd, înainte şi după Crăciun. Dar de fiecare dată am văzut maşina

Lorrainei în faţă, aşa că m-am gândit că vizita mea ar fi inoportună şi am început să cred că oricum nu te-ar mai interesa nimic din ce aş avea să-ţi spun.

— Desigur. Te aşteptai la altceva aici, în seara asta, fără îndoială. O orgie? Acum câteva luni, ar fi clocotit de furie la înţepătura lui ironică, dar noua înţelegere care coborâse asupra ei o făcu să recunoască amărăciunea din spatele cuvintelor lui, şi spuse încet:

— Dave, sunt multe lucruri pentru care trebuie să-mi cer scuze şi ar fi trebuit să găsesc mai devreme o ocazie s-o fac, indiferent dacă voiai sau nu să mă asculţi. Dar mi-a trebuit mult timp să-mi limpezesc gândurile. Nu putem vorbi acum. Îţi întrerup petrecerea. Dar mi-ar plăcea să-mi dai ocazia să mă explic, chiar dacă nu te mai interesează acum ce cred, spuse ea, cutremurându-se sub privirea lui severă.

— Adică?

— Lorraine.

— Fireşte. Eu sunt bărbatul care zboară din femeie în femeie, lăsând în urmă victime. Faptul că Lorraine e căsătorită nu m-ar face să mă dau în lături, desigur.

— Căsătorită? Nu ştiam.

— În cazul ăsta, eşti incredibil de ignorantă cu privire la ce se petrece aici. A scris în ziarul local. Lorraine e o fată de aici care a ajuns celebră la Londra, şi s-a căsătorit în octombrie cu un nume faimos printre liderii de formaţie. Nu m-aş fi gândit că n-ai auzit.

— Ei bine, n-am auzit, sări ea.

— Nu că ar fi făcut vreo diferenţă, având în vedere reputaţia mea. Teresa, de ce ai venit, după atâtea luni? Mi-ai spus destul de clar că mă deteşti. Cu toată obtuzitatea mea, n-am putut să nu înţeleg mesajul. Acum, te întorci şi-mi întinzi mâna. Eu sunt aceeaşi persoană. Şi tu la fel. Din mândrie vrei să vezi dacă-mi poţi atrage din nou atenţia? Poate că-ţi place doar să fii urmărită, fără să intenţionezi să te laşi vreodată prinsă.

— Nu sunt aceeaşi persoană. Am învăţat multe în ultimele luni. Sunt absolut sinceră în intenţia de a-ţi spune

că te-am judecat greşit şi că-mi pare rău.

— Nu sunt genul cu care e bine să te joci, Teresa. Te previn.

— E un avertisment de care n-am nevoie. Dar dacă ce mi-ai spus în dimineaţa aceea, că ai terminat-o cu mine, e irevocabil, spune-mi şi n-o să te mai deranjez niciodată. Sunt sigură că te interesează multe alte lucruri, adăugă ea, întrebându-se de ce nu se putea abţine de la ceartă, deşi-şi simţea inima plină de remuşcări.

Paşii de pe hol o anunţară pe Lorraine.

— Pot să te ajut cu sandvişurile? Larry face tărăboi că vrea să ne întoarcem la partea a doua. Îi privi întrebătoare, cu capul într-o parte. De câte ori vă văd împreună, vă priviţi ca doi scrimeri care încearcă fiecare să treacă de garda celuilalt. Şi ibricul ăla fierbe, în vreme ce eu de-abia aştept să beau cafea. Larry mă înnebuneşte cu eforturile lui de a depăşi ceea ce numeşte „lipsa mea de poliritmie”.

— Îmi pare rău, Lorraine, spuse Dave, calm. Teresa şi cu mine avem o aptitudine reală de a nu fi de acord. Ia berile astea şi paharele, bine? Venim noi cu sandvişurile şi cafeaua.

Lorraine îi zâmbi cald, luând tava. Aveau familiaritatea prietenilor vechi şi Teresa se înduioşă când o auzi:

— Sandvişurile arată delicioase. Teresa merită mulţumirile noastre, aşa că revanşează-te: vino şi distrage-i soţului meu atenţia de la poliritm.

Influenţa Lorrainei păru să aibă un efect de îmblânzire asupra lui Dave: când Teresa se întinse din nou după haină, o opri şi-i întinse platoul cu sandvişuri.

— Vom amâna problemele personale până mâine seară, aici, oricând după opt, dacă e în regulă pentru tine.

— Da, spuse ea, luând platoul, din moment ce părea să nu aibă de ales.

— Acum, vino şi mănâncă ceva. Cafea sau ceva mai tare? Sherry, whisky, gin?

— Cafea, te rog.

— Bine. Şi rămâi să asculţi cum distrugem opera lui Schubert, dacă vrei. De fapt, nu suntem chiar atât de răi, din moment ce soţul Lorrainei e un violonist de primă clasă.

— Pop şi muzică clasică. E versatil, spuse Teresa.

— Un muzician bun. Deşi-şi câştigă existenţa cu trupa dance – şi are mult succes – adevărata lui iubire e muzica clasică. Şi a Lorrainei la fel, la o scară mai mică. Nu se descurcă rău deloc cu violoncelul. S-a gândit să studieze în adolescenţă, dar o plăteau mai bine ca solistă şi muzicienii trebuie să trăiască şi ei.

Scotocea în coşul de gunoi după punga de hârtie. Lumina care-i cădea în părul şaten îi dădea o culoare aurie. Nu avea sacou; o cravată roşu cu cenuşiu îi înfrumuseţa cămaşa gri deschis. Se îmbrăca elegant, umerii laţi, picioarele lungi şi şoldurile înguste făcându-l să arate bine indiferent ce purta, încântând ochiul ei obiectiv de artistă. Când îi achită factura punându-i banii în geantă, luă tava cu ceştile de cafea şi o conduse în sufragerie, unde avea loc o altercaţie aprinsă între Larry, un tânăr înalt şi slab, cu o claie de păr ondulat, şi Lorraine, care încă ţinea violoncelul şi-şi ilustra punctul de vedere cu câteva note.

— Nu, nu! strigă Larry, trecându-şi mâinile prin păr şi făcându-l să semene mai mult ca oricând cu o mătură. E trei cu patru. Încă n-ai prins! Dum ţi-dum dum t'dum, spuse el, bătând cu arcuşul în stativul pentru portativ ca să-i exemplifice.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Lorraine. Ce înseamnă să fii căsătorită cu un perfecţionist! Nu e de mirare că erai în pragul unei căderi nervoase când doctorul ţi-a ordonat trei luni de odihnă. Şi uite cum le petreci! Aproape ne-ai scos din minţi în fiecare seară încercând să atingem standardele tale de perfecţiune. Schubert a vrut ca trioul acesta să fie distractiv, şi eu am de gând să mă distrez.

După ce mâncară, se întoarseră la recalcitrantul Schubert, Teresa fiind delegată să întoarcă pagina pentru

Dave. Angajaţi în sarcina lor, toate conflictele personale date uitării, chiar şi Teresa trebuia să se concentreze să fie eficientă, conştientă că dacă va greşi, Larry se va lua de ea, căci era evident că pentru el nu conta decât muzica. Stabili tempoul din cap şi din arcuş, dar pianistul era cel care trebuia să-l menţină cu un ritm puternic ca să închege trioul. Una peste alta, fu o experienţă interesantă.

— Hai să încheiem cu Beethoven, propuse Dave.

Cu opera asta exersaseră mai mult şi merse mai bine. Urmărind mâinile lui Dave pe clape, Teresa îşi amintea că-i spusese că preferă muzica polifonică. Asta era ceea ce-l satisfăcea. Vocile diferite ţesându-se într-un model, echilibrându-se şi găsindu-şi fiecare locul. Dar oare puteai găsi genul acesta de echilibru şi între temperamente diferite? Nu uşor, dar cine voia să fie uşor? aproape că-l auzea pe Dave spunând. Un semn din cap din partea lui o readuse în prezent şi se grăbi, vinovată, să dea pagina. Încheiară perfect şi chiar obţinură un „bravo” din partea lui Larry.

— Dar la partea a doua, Lorrie, la penultima bară de măsură.

— Iubitule, nu mă mai las dojenită. A fost o seară minunată, Dave. Mulţumesc. Îţi sunt recunoscătoare pentru serile din iarna asta. Ştiu că Larry ar fi înnebunit în repausul acesta prelungit dacă n-ar fi avut muzică. De fapt, sunt sigură că n-ar fi rezistat, cu sau fără acordul medicului, s-ar fi întors la serviciu. Dar ne-am simţit amândoi minunat.

— Sunt de acord cu asta, spuse Larry, cu un zâmbet cald pentru soţia lui care dezvălui o fire bună în spatele muzicianului auster.

— Norocul meu că aţi fost amândoi liberi. Nu prea am şansa să cânt în ansamblu şi am avut şi eu nevoie, iarna asta, spuse Dave, măsurând-o gânditor din priviri pe Teresa, ca şi cum ar fi o străină.

Nu va fi uşor, se gândi ea. Atitudinea lui devenise mai severă în lunile care trecuseră şi ştia că ar fi trebuit să încerce să se împace mai devreme cu el.

Larry şi Lorraine se oferiră s-o ducă până acasă şi nu avu decât câteva clipe să fie singură cu Dave înainte să plece.

— Am fost încântată că mi-ai cumpărat tabloul, spuse ea, mulţumită că arăta atât de bine atârnat deasupra bibliotecii.

— Mi s-a părut că demonstrează progrese mari. Pe la opt seara, mâine, atunci, adăugă el când Lorraine apăru înfofolită într-o haină de blană.

Afară, câţiva fulgi de zăpadă cădeau şi vântul era tăios ca o sabie. Lorraine alese să stea cu Teresa în spate.

— Dacă nu pot să conduc, spuse ea, prefer să stau în spate, altfel trec automat prin toate acţiunile şi mă îngrozesc când Larry face ceva mai bine decât aş fi făcut eu. Sper că nu te-am plictisit prea mult în seara asta.

— M-am distrat de minune, spuse Teresa, vorbind serios.

Află că Larry pleca în turneu cu formaţia în America imediat după ce se întorceau la Londra, săptămâna viitoare.

— A fost plăcut să mă întorc în orăşelul meu natal. Ciudat cum nu pot să nu revin din când în când. Am stat la părinţii mei. Şi mi-a plăcut să fiu iar cu Dave. Ne vedeam foarte des când eram copii şi amândoi făceam parte dintr-un grup care cânta muzică de cameră. Sunt mulţi ani de atunci. Cred că e puţin nefericit acum.

— Da? spuse Teresa, speriată.

— Da. Nu pare să privească la fel de amuzat ca de obicei viaţa. A început să obosească. Desigur, ar putea fi probleme de afaceri. E foarte bine să lucrezi pentru tine, dar responsabilităţile sunt mai mari. Nu că pe Dave l-ar fi deranjat vreodată să aibă responsabilităţi şi nu mi-l imaginez fericit ca angajat. îi place să aibă controlul.

— Foarte adevărat.

— Oh, cu toţii îmbătrânim, presupun. Dave e un om minunat.

Teresa se întreba dacă pălăvrăgeala Lorrainei era atât de neimportantă cum părea, şi spuse:

— Ai dreptate. E un om minunat, când ştii cum să iei sinceritatea estică.

— Ei bine, trebuie s-o asortezi cu aceeaşi marcă, spuse Lorraine când maşina opri în faţa casei familiei Meath.

Capitolul 9

Ameninţarea ninsorii trecuse, dar grindina cădea în rafale furioase când Teresa ajunsese seara următoare la Vennings. Îl găsi pe Dave într-o dispoziţie precaută şi rece, şi se ruga să-l poată convinge.

Stând în faţa focului, privindu-l cum stă pe scaunul de vizavi, trase adânc aer în piept şi trecu la subiect. Oricum, cu Dave fineţea nu avea niciun rost.

— În primul rând, îmi cer scuze că te-am judecat în privinţa lui Wendy. M-am înşelat şi-mi pare foarte rău pentru tot ce ţi-am spus în legătură cu asta, dar chiar a fost convingătoare, Dave. O săptămână întreagă a suferit şi nu părea niciun motiv să mă îndoiesc de ce a spus despre tine.

— A suferit de furie şi de frustrare, vrei să spui. Dar sunt sigur că ai fost nerăbdătoare s-o crezi. Mă ocărai şi înainte de afacerea cu Wendy.

— Mă irita aroganţa ta. Era atât de evident că mă considerai o răsfăţată.

— Nu răsfăţată. Protejată şi flatată. Nu aveai nevoie de alte măguliri.

— Eram o copilă. Nu ştiam nimic, spuse ea cu disperare.

— Ei bine, dacă recunoşti asta, s-ar putea să ajungem undeva. Indiferent ce ţi-a spus Wendy despre mine, n-am de ce să mă simt vinovat în faţa ei. Nu sunt un călugăr, dar pur şi simplu nu m-a atras şi n-a făcut-o niciodată. Nu e deloc genul meu. N-am încurajat-o absolut cu nimic, dar n-a fost de-ajuns s-o evit. Wendy avea succes la bărbaţi şi n-a putut să conceapă că vreunul ar refuza să-i satisfacă apetitul. A trebuit să fiu brutal ca s-o îndepărtez. Nu se putea altfel. Şi asta e tot ce voi spune despre subiectul ăsta. Astfel de lucruri sunt între doi oameni şi n-ar trebui

discutate în altă parte.

— De acord. Nu vreau să mai discutăm niciodată despre asta. Dar trebuia să-ţi spun că-mi pare rău că te-am judecat greşit.

— Ce te-a făcut să-ţi dai seama?

— Un vechi prieten de-al meu care a venit în Wynburgh exact înainte de Crăciun şi care o cunoaşte pe Wendy mai bine decât mine.

— Şi l-ai crezut pe cuvânt, spuse Dave, ironic.

— Doar pentru că mi-a confirmat ceea ce începusem deja să cred în adâncul sufletului. Că indiferent cum eşti, nu eşti iresponsabil, Dave. Şi n-ai înşela niciodată pe nimeni. Dar e atât de neînţeles c-am crezut la început, dată fiind lipsa mea de experienţă şi faptul că în noaptea aceea te-ai arătat departe de a fi neexperimentat şi o atracţie mult prea periculoasă? încheie ea, nevrând să capituleze până la capăt.

Văzu cum strâmbă crispat din buze şi licărirea aceasta a vechiului Dave o însufleţi

— Am treizeci şi unu de ani, spuse el cu blândeţe, şi sunt perfect normal.

— Ei bine, am spus că-mi pare rău şi că am greşit în privinţa lui Wendy. Acum, putem să uităm, te rog?

— Bucuros. Dar cu toate că ăsta a fost probabil cel mai mare obstacol, neîncrederea ta în mine, au fost multe altele, nu-i aşa? O adevărată ostilitate. Aveai pumnii pregătiţi de la bun început şi i-ai păstrat în gardă.

— Ştiu. Aveai dreptate că trăiam într-o lume de vis construită de tatăl meu. Devotamentul şi banii lui au ridicat un zid între bine şi lumea reală. Acum îmi dau seama. Până să te cunosc pe tine, n-a mai încercat nimeni să dărâme zidul acela. Toată lumea mă flata, mă respecta, mai ales pentru că tata era foarte bogat şi generos, ajutorul şi protectoratul lui însemnau mult. Când a trebuit să înfrunt atât de brusc realitatea crudă a vieţii de dincolo de zid, eram cu totul nepregătită. Efectul a fost ca şi cum aş fi fost jupuită cu o piatră ponce.

— De ce nu l-ai lăsat pe Maybole să facă partea

neplăcută? Întâlnirea cu creditorii. Nu era nevoie să apari tu.

— Ţi-a spus despre asta?

— Da. Când m-am întâlnit cu el la White Hart, după ce cinaseşi cu el. Nu-mi dădusem seama că ai trecut printr-o perioadă atât de grea. Consideră că te-ai purtat eroic, dar a fost o nesăbuinţă că n-ai lăsat partea aceea în seama lui.

— Am simţit că ar fi fost o laşitate să mă eschivez. Nu m-am aşteptat la o astfel de sete de răzbunare, totuşi. Nu era vorba că nu-şi primeau banii. A trebuit să vând mai întâi casa şi investiţiile, şi a durat destul de mult până s-a aprobat deschiderea testamentului. Presupun c-am trăit din banii altora, aşa cum au insistat unii din ei, dar n-am ştiut. Când am aflat, am făcut dreptate. Slavă Domnului că am avut destul şi am putut ieşi din situaţia asta simţindu-mă cinstită.

— Ai pus la punct un anticapitalist gălăgios care căuta cearta cu lumânarea, cu un dispreţ glacial, mi s-a spus, şi pentru asta ai câştigat admiraţia nemuritoare a lui Maybole.

— M-a înfuriat şi asta m-a ajutat. Felul în care a vorbit despre tata era de-a dreptul ridicol. N-a existat niciodată un om mai bun, mai generos şi mai tolerant. Dar mândria mea a suferit o înfrângere grea şi asta m-a făcut agresivă şi întotdeauna în defensivă. Îmi dădeam seama, dar nu puteam face nimic. Până când ai pus o barieră între noi. Şi atunci, cumva, a început să se facă lumină în sufletul meu şi am început să mă văd mai limpede, încheie ea cu un zâmbet melancolic.

— Dacă aş fi ştiut că tacticile din epoca de piatră au rezultate atât de bune, aş fi recurs mai devreme la ele. Şi aşa, am fost de multe ori tentat s-o fac. Şi în dimineaţa aceea, îmi venea să te omor.

— Şi se vedea. Dacă nu m-aş fi oprit să mănânc un măr, să ştii că nu m-ai fi prins. Şi de unde ai ştiut, oricum, că mai sunt pe cărarea aceea?

— M-am întors pe stradă după cinci minute. Ştiam că

abia te târăşti pe cărarea aceea şi am calculat că aş putea ajunge pe şoseaua principală şi înapoi la intersecţie odată cu tine.

— Am crezut că vei rămâne blocat mai mult timp.

— Am fost puţin descumpănit când am ajuns la celălalt capăt al cărării şi nu mai apăreai, dar când m-am căţărat pe o poartă ţi-am văzut maşina şi am aşteptat. Ştiam că dacă ai făcut pană, trebuie să ieşi în capăt după ajutor şi mi-am petrecut timpul acesta încercând să-mi stăpânesc instinctele brutale. Nu ştiu cum te-ai descurcat atât de bine cu hârbul lui Sally, dar dacă te mai joci vreodată aşa cu mine. am eu ac de cojocul tău, cu riscul de a fi acuzat de ultraj.

Liniştită de reapariţia vechiului Dave şi nemaisimţindu-se exasperată, îi zâmbi slab, aproape copleşită de uşurare.

— A fost o răutate din partea mea, mai ales că încercai să mă ajuţi.

— Ei bine, nu ştiai asta şi ai făcut-o doar de dragul de a mă irita. Când m-am calmat, mi-am dat seama de asta, dar mă săturasem de pumnii tăi, Teresa. Am decis să nu mai accept o astfel de atitudine. Încăierările preliminarii sunt fireşti, dar în cazul nostru durau prea mult şi nu-mi mai făceau plăcere. Mi se părea că ostilitatea ta e reală şi de durată şi că am fost naiv să cred că a fost vreodată altceva.

— Nu ştiu de ce ţi-ai bătut atâta timp capul cu mine. Desigur, cu excepţia faptului că ai considerat că-i datorezi asta tatii. Şi ai fost singura persoană care s-a gândit la asta, adăugă ea cu amărăciune.

— Ei bine, ăsta a fost motivul la început, dar reprezentai o provocare care-mi plăcea. Şi am crezut că o fată care poate să înfrunte creditori, care nu are bani şi nici experienţă în a-şi câştiga traiul şi totuşi reuşeşte să se descurce şi poate încă să se răstească la mine de dragul unei prietene, are tot ce-i trebuie. Îţi admiram curajul.

Dar m-am săturat de certuri şi am tras concluzia că nu vei lăsa niciodată garda jos pentru mine. Şi am rupt

legăturile. Dar n-a fost o iarnă fericită pentru mine.

— Nici pentru mine, dar într-un fel, spaţiul acesta a fost valoros. M-am regăsit, după atâtea preschimbări. Mi-am jupuit pielea veche, şi a fost un proces foarte incomod. Nu putem s-o luăm de la capăt, Dave?

— Chiar îţi doreşti asta?

— Mai mult decât orice.

— Atunci, bineînţeles c-o luăm de la început şi încercăm să nu mai ameţim aşa lucrurile. N-am fost destul de îngăduitor după experienţa aceea îngrozitoare cu afacerile tatălui tău, dincolo de faptul că l-ai pierdut. Mi-am dat seama de asta când Maybole mi-a povestit totul. Presupun că nu ţi-a mai rămas decât mândria. Şi în noaptea aceea în maşină – n-ar fi trebuit să te grăbesc. Să vedem dacă de data asta ne descurcăm mai bine.

— Ştiu că putem.

— Şi cealaltă lume de vis a ta? Oakmere? Un obstacol la fel de mare între noi ca şi Wendy, bănuiesc. Unde vine Randal acum?

— Un vis frumos. Dar abia dacă m-am gândit la Randal în ultima vreme.

— Cred că te-au invitat acolo de Crăciun.

— Da. De unde ştii?

— Ei bine, destul de ciudat, am primit o scrisoare de la Randal în dimineaţa asta: mă roagă să mă duc la Oakmere ca să mă uit la o structură care-l îngrijorează. Şi menţionează că n-ai putut să ajungi acolo de Crăciun, crede el că biletul de drum trebuie să fi fost problema. Probabil că abia a aflat de starea afacerilor tatălui tău. Nu le-ai spus?

— Nu. Am vrut să stau pe picioarele mele, mai întâi.

— Şi a fost biletul?

— Ar fi fost, dacă nu mi-ai fi cumpărat tabloul. Dar am decis că aş prefera să-mi cheltuiesc banii aceia pe ceva vopsele de ulei, pensule şi alte ustensile. În ziua de azi, toate sunt atât de scumpe! Şi în orice caz, nu mi s-a părut că merită să fac atâta drum doar pentru două-trei zile şi n-am vrut să-i mai cer Evei liber, cum mi-a dat deja

săptămâna aceea din octombrie.

— Aşadar, acum Randal vine pe locul doi după nişte tuburi de vopsea, hm?

— E o atitudine realistă, cu care sunt sigură că eşti de acord.

— Un tablou bun o să-ţi dea mai multă satisfacţie decât un vis romantic, spuse Dave. Oricum, poţi să-ţi testezi sentimentele. Randal a sugerat că poate aranjezi să vii cu mine când mă duc, scutind astfel banii de drum şi o călătorie obositoare cu trenul. Şi, dacă n-am nicio obiecţie, m-a rugat să-ţi propun.

— Şi ai vreo obiecţie?

— Niciuna. Voi fi interesat să văd cum faci faţă testului.

— Ei bine, mi-ar plăcea să-i văd pe toţi, dar nu-i mai pot cere liber Evei. Suntem foarte ocupate.

— Nici eu nu pot pleca decât câteva zile. M-am gândit să plecăm vineri şi să ne întoarcem luni. Ăsta e weekendul propus de Randal, pentru că organizează un soi de petrecere sâmbătă, ca să sărbătorească publicarea cărţii lui despre istoria Lydianilor şi s-a gândit că ţi-ar plăcea să fii acolo.

— O s-o întreb pe Eve dacă e în ordine. E un drum lung. M-am gândit şi eu să mă duc cu maşina lui Sally, dar tot nu mi s-a părut că merită efortul şi oricum, mă îndoiesc că aş fi ajuns.

— Cu rabla aia? Nu cred. Nu-mi place că mergi cu maşina aia, Teresa. Trebuia dată de mult la fiare vechi.

— Ştiu, dar pot să ies în afara oraşului şi echipamentul de pictat e ciudat de greu de cărat când lucrez în aer liber. Sper să fie vremea mai bună în weekend. O fi frumos la Oakmere, dar n-am fost niciodată într-o casă în care să tragă mai tare curentul.

— Dar rezişti foarte bine la curenţii din est.

— Simt că-mi face bine aerul ăsta tare.

Îi fixă ochii jucăuşi şi spuse:

— Îţi admir rezistenţa. Îţi intri din nou în formă. Prevăd că-n curând o să am iar bătăi de cap cu tine. Vrei o

cafea?

— Da, te rog.

— Imediat îţi aduc. Poţi să stai acolo şi să visezi la eroul acela pe care-mi spui că l-ai retrogradat.

Apoi, Dave se duse la bucătărie. Teresa îşi întinse picioarele spre foc, simţindu-se extrem de fericită şi uimitor de încrezătoare. Dacă Dave voia dovada că nu mai avea aceeaşi afecţiune pentru Randal, era mai mult decât dispusă să i-o ofere.

Era o dimineaţă rece şi mohorâtă când plecară din Wynburgh în lunga călătorie spre vestul ţării, dar maşina lui Dave era confortabilă şi kilometrii zburau pe nesimţite. Era un şofer bun şi Teresa se relaxă, bucurându-se de trecerea prin diferite peisaje, vorbind puţin ca să nu-i distragă atenţia.

Se opriră pentru prânz la un hotel mic nu departe de Oxford, şi-i arătă o carte poştală pe care o primise dimineaţă de la Rory, din Noua Guinee.

— Se pare că se distrează, spuse Dave când i-o dădu înapoi.

— Ce crezi că făceau realmente, el şi domnul Marbella?

— Nu vom şti niciodată, dar putem ghici destul de uşor. Marbella a închis magazinul acela şi a dispărut la fel de repede cum a plecat şi Rory pe mare. Cred că Rory avea uneori o încărcătură neobişnuită când pleca în călătoriile lui cu Ranger. Mă bucur că a terminat cu asta. Cred că naviga prea aproape de bătaia vântului.

— Şi eu. Nu trebuie să-l fi atras decât aventura. Rory nu e un escroc. Pur şi simplu nu punea întrebări şi-i plăcea adrenalina. Sunt sigură că aşa a fost.

— De acord. Arăţi foarte bine. Pentru cine, mă întreb.

— Ar trebui să ştii, spuse ea, zâmbind.

— Dacă o să arăţi la fel de fericită când ne vom întoarce acasă, voi şti.

— Câtă bătaie de cap să convingi unii bărbaţi!

— N-am avut decât două săptămâni să mă obişnuiesc cu ideea. Încă n-a prins rădăcini.

— Va prinde. Mă bucur că mătuşa Charlotte dă o petrecere sâmbătă, să sărbătorească apariţia cărţii lui Randal despre Oakmere şi familia Lydian, dar pun pariu că n-a fost ideea lui Randal. Urăşte petrecerile, iar mătuşa Charlotte le adoră.

— Ei bine, Randal şi cu mine avem multe de discutat. Nu fac drumul ăsta pentru petreceri mondene. Vrei ceva din coş?

— Dă-mi coşul, te rog. Ce privelişte apetisantă! N-am avut nici timpul, nici priceperea necesară să-mi fac astfel de bunătăţi.

— Arta ta culinară nu se prea ridică la standardele lui Jason. Printre alte lucruri interesante, mi-a spus că nu faci piureul de cartofi cum îi place şi că arzi prăjiturile.

— Oh, trădătorul acela mic! în rest, totul a fost în regulă, dacă e să judec după apetitul lui.

— E un bandit. Când v-am văzut împreună, mi-am spus: iată o fată tandră şi sensibilă, şi totuşi nu vrea să mă lase să mă apropii niciun centimetru de ea.

— Oh, Dave, mă faci să-mi doresc să-mi torn cenuşă în cap, în loc să mănânc tarta asta cu piersici. Dacă te consolează în vreun fel, am făcut-o doar pentru că ştiam că dacă voi ceda vreun pic în faţa duşmanului, mă va avea acolo unde vrea.

Se uită la el, ochii ei cenuşii fiind serioşi acum, şi spuse:

— Unde n-ar trebui să fiu, cu toate îndoielile acelea în inimă şi în minte. Trebuia să mă regăsesc mai întâi, Dave. E ceva ce trebuie să accepţi. Până să te cunosc, Randal mi-a umplut visele şi nu m-am gândit niciodată la alt bărbat. Prieteni, escorte, da. Dar nimeni nu s-a comparat cu Randal, şi într-un fel, m-a împiedicat să cunosc realmente pe altcineva. Ştiu că a fost idila unei fete neexperimentate, dar pentru mine a fost foarte reală şi a durat cinci ani, hrănită numai cu vise. Aşa că era evident că nu se va evapora imediat cum te-am cunoscut.

— Nu trebuie să-mi spui. Şi chiar crezi că s-a evaporat acum?

— Ştiu asta. O să-mi placă şi o să-l admir întotdeauna pe Randal, dar atât.

Îndreptându-se spre vest, pătura cenuşie de nori se dădu la o parte şi soarele dezvălui primele semne ale primăverii în climatul mai blând al Devonului. Mâţişorii de alun de pe spaliere erau aurii de polen, iar la marginea dâmburilor, Teresa observă rostopască înmugurită. Sălciile aveau şi ele mâţişori argintii, şi rămurelele înroşite arătau clar că seva începea să urce şi că cel puţin în Devon, iarna bătea în retragere.

Soarele apunea când intrară pe poarta de la Oakmere, printre cei doi stâlpi sculptaţi cu frunze de stejar şi liliac, şi Teresa retrăi starea mizerabilă care o paralizase cu ultima ocazie când trecuse pe acolo. I se păru că o vede pe Beth în grădina cabanei unde stătea cu Randal, apoi aleea şerpuită o ascunse şi continuă pe pajiştea presărată cu siluetele desfrunzite ale copacilor bătrâni care ieşeau ca nişte protuberanţe în faţa cerului cenuşiu-rozaliu. Apoi apăru conturul jos şi prelung al conacului. Uşa masivă de stejar se deschise când opriră în faţă şi Charlotte Lydian veni să-i întâmpine.

— Draga mea Teresa! exclamă cu vocea ei rezonantă, folosindu-se dramatic de braţe într-un gest de primire care dădea credit aparıţiilor ei de pe scenă. Ce bine să te văd din nou, după perioada îngrozitoare pe care ai avut-o, fără să ne spui!

O acapară pe Teresa în braţe, ca pe o orfană venită din mijlocul furtunii, apoi o îndepărtă puţin şi adăugă:

— Dar arăţi înfloritor, draga mea. Necazurile ţi-au prins bine. Şi dragul de Dave Merville, restauratorul nostru! Ce ne-am face dacă n-ai fi tu să ne salvezi? În ziua de azi, atât de puţini arhitecţi par să ţină la clădirile vechi. Ai fost foarte drăguţ că ai venit de atât de departe şi atât de repede, când ştiu că eşti foarte căutat!

Singura reacţie a lui Dave la această efuziune stilată fu să ridice o sprânceană; îi strânse mâna călduros şi o urmară în hol, unde îi primiră un foc ce ardea mocnit şi doi labradori aurii.

— Mai întâi, trebuie să beţi un ceai. Randal şi Beth vor veni curând. O să dormi în camera ta obişnuită, Teresa. Randal te găzduieşte la cabană, domnule Merville. Cred că după atâta timp, ar trebui să fie Dave, nu? Sper că nu te deranjează, dar de mâine vom fi foarte aglomeraţi aici, la Oakmere, şi sunt sigură că te vei simţi foarte bine la cabană; Randal spune că veţi putea discuta acolo în linişte despre afaceri, departe de vacarmul din weekendul ăsta.

Nu-şi terminaseră încă ceaiul, când Randal şi Beth sosiră. Teresa observă imediat, uimită, siguranţa pe care o câştigase Beth de când se căsătorise. Întotdeauna tăcută şi timidă, Teresa abia dacă o observase în trecut, în afară că o percepuse ca pe o fată de zahăr, dar acum avea o încredere tacită în sine şi o demnitate care era la fel de fermecătore, pe cât era de blândă. După primele salutări, Randal, la fel de frumos ca de obicei, cu detaşarea cu care se născuse, se aşează pe canapea lângă Teresa şi puse mâna pe umărul ei:

— Mă bucur mult că poţi s-o linişteşti în sfârşit pe draga mea mătuşă că nu eşti ca orfanul lui Dickens, flămândă şi în zdrenţe. De când am aflat că situaţia s-a schimbat pentru tine, n-a făcut decât să-şi imagineze cele mai sumbre scenarii. Aş fi fost nevoit să vin în Suffolk şi să te văd, dacă Dave n-ar fi fost amabil să te ia cu el. Acum, n-o să mai trebuiască să ne chinuim sufletele. Ai fost maliţioasă că nu ne-ai spus, totuşi, Teresa.

— Şi să stric atmosfera însorită din ziua nunţii tale?

— Ai fi putut să ne trimiţi o scrisoare după aceea. Aici, suntem puţin rupţi de lume.

— Am vrut să mă descurc pe cont propriu, având în vedere că diverse persoane aveau îndoieli în privinţa abilităţilor mele.

— Înţeleg asta, întotdeauna ai fost un copil independent. E plăcut să te avem din nou aici, oricum, şi fii drăguţă şi pe viitor, ţine-ne mai bine informaţi.

— Da, domnule, spuse ea cu sfială şi Randal îi zâmbi şi-şi ciufuli părul înainte să-şi întoarcă atenţia spre Dave ca să-i dea detalii despre stricăciunile de la grajduri. Dave

păru destul de încurcat când află că arcul de piatră căzuse, şi deşi era întuneric, insistă să meargă la faţa locului şi să inspecteze pagubele.

Dimineaţa următoare, Teresa nu-i văzu deloc pe Randal şi pe Dave, căci erau ocupaţi cu inspecţia casei şi a clădirilor adiacente, şi-şi petrecu timpul ajutându-le pe Beth şi pe doamna Pellerin, menajera, la pregătirile pentru petrecerea din seara aceasta.

— Ce bine te pricepi la asta! spuse Beth, admirând bolul cu mâţişori şi narcise galbene pe care Teresa abia îl aşezase pe masa din hol, lângă două vaze mai mici cu ghiocei pe care-i culeseseră mai devreme.

— Nu e greu, cu materialul de aici, de la Oakmere. Copaci, tufişuri şi muguri de primăvară din belşug. Nu poţi greşi.

— Ador Oakmere, mai ales în perioada asta a anului. La început, când am venit să locuiesc aici era februarie şi de fiecare dată când văd ghiocei îmi amintesc de vremurile acelea. Pe atunci, mi se părea un loc absolut fermecător, în afara timpului.

— O lume de vis.

— Da, dar e nevoie de finanţe substanţiale să fie întreţinută, spuse Beth, fără tragere de inimă.

Străbătând galeria în drum spre camera ei, Teresa se opri să se uite la portretul lui Beth care atârna acum lângă tabloul unui Lydian din secolul al nouăsprezecelea.

— Îmi place, spuse ea, făcând câţiva paşi înapoi şi admirând măiestria cu care artistul capturase aerul acela tandru şi evaziv al lui Beth. Ochii căprui priveau gânditori de pe pânză, dar un zâmbet slab părea să-i fluture pe buze. Purta o rochie din catifea de culoarea cireşelor, cu un decolteu adânc ce revela un medalion pe un lanţ subţire de aur.

— E acelaşi medalion pe care-l poartă şi Lucy Lydian din secolul al optsprezecelea în portretul ei. E un cadou de la soţul ei, Miles. Mătuşa Charlotte mi l-a dat când am împlinit douăzeci şi patru de ani.

— Există o oarecare asemănare între voi, spuse

Teresa, examinând portretul lui Lucy Lydian care stătea uitându-se la broderia din poală, dar cu acelaşi aer de Mona Lisa al buzelor care sugera că gândurile nu-i erau întru totul absorbite de lucrătura manuală. Şi cât de bun era stilul pictural, se gândi Teresa, care nu reuşise niciodată să despartă subiectul de tehnică.

— Aş vrea să cred şi eu asta. Lucy e atât de frumoasă. Dar iată unde iese la iveală adevărata asemănare de familie. De câte ori mă uit la Piers, îl văd pe Randal.

— Da, şi mie mi s-a părut întotdeauna acelaşi lucru, spuse Teresa, studiind portretul lui Piers Lydian. Nasul lui lung şi drept, tipic Lydianilor, ochii înfundaţi în orbite, negri, inteligenţa pătrunzătoare a chipului şi siguranţa fermecătoare care privea lumea cu un zâmbet slab, toate se puteau vedea şi la Randal. Tânărul senior, se gândi ea. Nu era de mirare că se îndrăgostise de el în vremea adolescenţei. Era visul oricărei tinere.

Şi apoi, tânărul senior în persoană apăru lângă ele. Niciuna din ele nu auzise paşii lui Randal. Îşi puse mâinile pe umerii soţiei sale.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să te duc la cabană. L-am lăsat pe Dave acolo, căţărat în pod, să se gândească la o extensie. O să ia prânzul cu noi. Totul e aranjat.

— N-ar fi trebuit să te deranjezi, iubitule. Puteam să vin pe jos.

— Ştiind că ai obiceiul să-ţi asumi prea multe sarcini şi să te speteşti muncind când mătuşa Charlotte cedează apetitului ei pentru petreceri, m-am gândit că cel mai bine e să vin şi să te iau de aici până diseară.

— Dar i-am promis lui Pellie că fac eu salatele în locul ei, după-amiaza asta.

— Atunci, va trebui să-ţi iei cuvântul înapoi. În adâncul sufletului ei, Pellie preferă să aibă bucătăria doar pentru ea, oricum.

— Dar are multe pe cap pentru seara asta.

— Ghinion, spuse Randal, imperturbabil.

Teresa urmări cum Beth ridică priviri de protest spre

soţul ei, văzu semnul aproape imperceptibil din cap al lui Randal şi o expresie pe chipul lui pe care n-o mai văzuse niciodată, apoi Beth zâmbi şi spuse:

— Dă-mi doar două minute să-i explic lui Pellie.

— N-oi fi eu cea mai pricepută bucătăreasă din lume, dar cu salatele fac minuni, interveni Teresa, aşa că o să-i spun doamnei Pellerin că mă are pe mine în schimb.

— Mulţumesc, Teresa, spuse vesel Randal. Întotdeauna ne punem oaspeţii la treabă, dacă putem.

— Ca să-i descurajaţi?

— Bineînţeles că nu. Cel puţin, nu pe tine. Pentru binele sufletului şi muşchilor lor.

— Ei bine, nu-l lăsa pe Dave să-şi rupă gâtul. Vreau să mă ducă înapoi acasă, adu-ţi aminte.

— Crede-mă, am grijă de Dave ca de ochii din cap. Am prea mare nevoie de el ca să-mi asum vreun risc. Pe curând.

Îi urmări cum coboară pe scările late, braţ la braţ. Beth arăta realmente obosită. Scurtul schimb dintre ei la care asistase îi arătase mai clar ca oricând că în spatele faţadei lui Randal pe care-l ştia, trăia un alt bărbat, pe care nu-l zărise niciodată. Se îndrăgostise de farmecul lui urban. Beth cunoştea un Randal cu totul diferit. Nu va uita prea curând expresia aceea de pe faţa lui. Şi era bucuroasă pentru ei. Şi bucuroasă că putea să fie bucuroasă.

Îmbrăcându-se pentru petrecerea din seara aceasta, era conştientă de fericirea pe care o radia, pentru că, din toată durerea şi confuzia ultimului an, totul ieşise bine. Rochia din şifon de culoarea cireşei fusese ultimul cadou de la tatăl ei şi n-o purtase niciodată, pentru că nu se ivise nicio ocazie potrivită. Acum, se potrivea cu dispoziţia ei fericită şi încrezătoare. Nu avea nicio bijuterie care să se asorteze, dar rochia arăta destul de bine şi fără. Randal era un nesuferit că-l ţinuse atât de prins pe Dave, dar cel puţin va fi disponibil pentru petrecere.

De fapt, arăta surprinzător de nedisponibil în mulţimea aceea pestriţă. Erau acolo prieteni vechi şi vecini

pe care Teresa îi ştia bine, erau şi prieteni şi rude de-ale lui Beth, prieteni de-ai lui Randal din lumea literară, inclusiv editorul lui, şi foşti colegi de-ai Charlottei Lydian din vremea în care era cântăreaţă de operă. Era firesc ca Dave, cu cunoştinţele lui în domeniul muzicii, să fie atras de ultimul grup şi Teresa nu găsi nicio ocazie să se despartă de vechii prieteni care voiau noutăţi despre ea ca să i se alăture.

La cină, fură aşezaţi de-o parte şi de alta a mesei lungi, la ceva distanţă. Editorul lui Randal spuse câteva cuvinte de felicitare la adresa excelenţei ultimei lui biografii istorice şi toastă în cinstea succesului acesteia. Randal răspunse scurt şi fermecător, recunoscându-se dator faţă de mătuşa lui, care-l îndemnase să se apuce de scris, şi faţă de soţia lui, care-l ajutase să se documenteze. Cu un zâmbet admirativ pentru uşurinţa cu care Randal dispunea de mulţimea prezentă, gândurile Teresei zburară la cei doi bărbaţi care-i influenţaseră atât de mult viaţa. Amândoi erau caractere dominante, dar Randal era mai subtil şi poate că genul lui de autocraţie era mai letală: Dave, deşi era aspru şi direct, putea totuşi să-i respecte individualitatea şi să-i trateze cu mai multă seriozitate munca. Amândoi aveau un fizic impresionant şi un magnetism personal dificil de analizat, dar aveau stiluri diferite. Şi ea nu avea nicio îndoială care avea mai multă forţă asupra ei. Est şi vest, se gândi ea, visătoare. Farmecul subtil şi comod al Devonului, aerul înviorător şi peisajul deschis al Suffolkului. În primul dormise şi visase, în ultimul fusese trezită brusc faţă în faţă cu o realitate crudă care o provoca şi o răsplătea în acelaşi timp, făcând-o să simtă că trăieşte într-un fel pe care nu-l mai cunoscuse vreodată. Şi gândindu-se la asta, se întoarse să se uite la estul înviorător, doar ca să-l găsească pe Dave studiind-o cu o expresie de durere austeră care o şocă şi o sperie. Avea o idee destul de bună despre ce credea el şi-şi puse tot sufletul în zâmbetul pe care i-l oferi.

După aceea, când invitaţii se împrăştiară pe hol, Randal puse un disc cu valsul din „Cavalerul Rozelor” şi

veni lângă mătuşa lui, care vorbea cu Teresa, înclinându-se smerit:

— Dansaţi, Marschalin?

Teresa ştia că ultima apariţie a Charlottei Lydian fusese în „Cavalerul Rozelor”, în rolul Marschalin, şi văzu cum roşeşte de plăcere.

— Încântată, dragă Randal.

Înconjurară o dată încăperea singuri, mătuşa Charlotte arătând superb în rochia neagră de catifea şi dansând cu mare graţie, în vreme ce restul acompaniară muzica aplaudând. Apoi, Beth fu invitată de Adam Birch, editorul lui Randal, şi Teresa se uită în direcţia lui Dave, încă acaparat de un bătrân cu plete încâlcite. Probabil că discutau despre muzica polifonică, se gândi Teresa, şi ştiu ce urmează să facă. Evitând un tânăr care tot roia în jurul ei, se strecură pe hol şi puse o mână pe umărul lui Dave.

— Mi-ar face mare plăcere să dansez cu tine, Dave.

Dave se uită la ea, zâmbindu-i poznaş, şi o luă în braţe fără niciun cuvânt. Dansară în tăcere şi se sincronizară perfect până la sfârşit, când Randal ceru un bis şi Teresa se întoarse din nou spre Dave.

— Ce nobil şi iertător eşti, Dave. Asta a fost o ocazie de aur să pretinzi că eşti obosit şi apoi să inviţi la dans cea mai frumoasă fată din încăpere, ca să te răzbuni pentru comportamentul meu maliţios de la petrecerea din Wynburgh.

— Oh, am plănuit o răzbunare mai subtilă pentru asta. O să vezi.

După dans, când oaspeţii începură să se risipească din nou în grupuri, îl trase într-o anticameră pe care Charlotte Lydian o folosea drept birou.

— Ştiu c-o să te acapareze iar clica aceea de muzicieni, dacă rămâi acolo. Cum Randal te ţine la cabană când nu explorezi acoperişul din lemn al conacului şi arcadele de piatră, abia dacă am avut cinci minute cu tine.

— Ei bine, pentru mine e un weekend de lucru, să ştii. Eşti foarte frumoasă în seara asta şi mai fericită decât te-am văzut vreodată, spuse el, studiind-o gânditor.

Teresa închise uşa şi se întoarse spre el.

— La ce te gândeai când ţi-am surprins la cină privirea, Dave? Te rog, spune-mi.

— Că vraja locului acestuia nu e cu adevărat ruptă, şi am putut foarte bine să-ţi înţeleg visele. Şi felul în care înfloreşti când eşti lângă el este remarcabil, dar foarte dureros pentru mine.

— Mă gândeam eu. Dar am renunţat la vise, acum că lumea adevărată a devenit mult mai promiţătoare decât au fost vreodată visele acelea. Şi ştii de ce sunt atât de fericită weekendul ăsta?

— Am găsit un răspuns.

— Cel greşit. Sunt fericită pentru că totul a ieşit bine, confuzia şi nefericirea. Acum pot să vin aici, să-mi facă plăcere să-l văd pe Randal ca pe un prieten a cărui fericire cu Beth mă face şi pe mine bucuroasă. Obişnuiam să vin aici şi să agonizez din cauză că uneori nu era acasă, sau pentru că alteori abia dacă mă observa. Nu ştiam ce înseamnă să iubeşti un bărbat. Îndrăgostită poate că eram, dar asta e altceva. Eram îndrăgostită de eroul imaginaţiei mele de adolescentă. Puteam la fel de bine să mă îndrăgostesc de unul din portretele de familie, căci nu ştiu mai multe nici despre Randal. Poate că nu ştiu deocamdată totul despre iubire, dar învăţ şi vreau să învăţ. Şi tu eşti bărbatul care vreau să mă înveţe, Dave, pentru că tu ştii totul. Acum îmi dau seama. Ţie îţi pasă ce mi se întâmplă. Trebuie să mă ierţi că n-am înţeles asta mai devreme şi crede-mă când îţi spun că iubindu-te, ştiu să fac diferenţa între asta şi dragostea puerilă pe care i-am purtat-o lui Randal.

— Iubirea mea, spuse el, ciudat de emoţionat când o luă în braţe. După cum ştii, nu mă pricep la discursuri. Dar întotdeauna am simţit că dincolo de certurile noastre, suntem făcuţi unul pentru celălalt. Că stârnim ceva unul în celălalt. Dacă măcar jumătate din ce mi-ai spus e adevărat.

— Fiecare cuvânt e adevărat.

Auziră paşi apropiindu-se şi Dave îi aruncă o privire comică de iubire şi exasperare.

— Ei bine, să fiu al naibii dacă te cer în căsătorie pe teritoriul lui Randal, oricum, spuse el. Vom continua după ce scăpăm din lumea asta de vis.

Nu mai rămase singură cu Dave decât abia luni dimineaţă, când plecară, Teresa îngrijind pachetul pe care Randal i-l dăduse în ultima clipă, cu o licărire în priviri. Îi fusese destul de greu să-şi ascundă supărarea pentru că-l ţinute tot timpul ocupat pe Dave, desenând planuri şi consultându-se cu constructorul din sat, care fusese chemat de urgenţă de la micul dejun de duminică. Era ceva scandalos în ziua de azi şi nu putuse decât să tragă concluzia că Clevedon zăcea încă în negura trecutului şi că omul acela trebuia să fie în transă. Randal zâmbise şi spusese că omul era un adevărat maestru care ţinea la Oakmere şi că Dave trebuia să discute cu el. Copia cărţii lui fusese o revanşă.

Dimineaţa era liniştită şi merseră o bucată bună din drum, Dave într-o dispoziţie preocupată, probabil gândindu-se la toate notiţele pe care le scrisese în legătură cu sarcinile de lucru, iar Teresa mai fericită ca oricând. Nici măcar prânzul execrabil cu supa călduţă şi mielul tare ca o piatră nu reuşi să-i strice dispoziţia sau să-l afecteze pe Dave în vreun fel, căci nu spuse decât că pe viitor vor ocoli localul acela, ceea ce dintr-un motiv sau altul i se păru o consolare.

Spre ora ceaiului, ajunşi din nou pe teritoriul lor, trase pe dreapta să-i arate priveliştea cu pajiştea şi biserica. Liniile frumoase ale bisericii se ridicau ascuţite şi clare, şi decoraţiunile negre ale copacilor din spate nu erau mai puţin frumoase din cauza lipsei frunzelor care le mascau forma în timpul verii. Dave coborâse geamul şi aerul tare şi rece o făcu pe Teresa să se ridice şi să spună:

— Cu cel puţin zece grade mai puţin decât în Devon. Trebuie să mă trezesc.

— Mie îmi pari foarte trează şi cât se poate de atrăgătoare. Când am încheiat armistiţiul acela, m-am hotărât să nu te grăbesc de astă dată. Să am răbdare şi să te las să capeţi încredere. Cred că m-am înşelat din nou.

Acum e momentul.

— Dragă Dave, spuse ea, şi braţele ei veniră în jurul lui, în timp ce buzele lui le căutau pe ale ei.

Ceva mai târziu, şi Teresa nu avea idee cât timp trecuse, Dave gemu când umărul lui lovi volanul şi-i dădu drumul, spunând cu un zâmbet trist:

— Îmi aduc aminte cum ridica în slăvi doamna Patrick Campbell „pacea patului conjugal după vacarmul din caleaşcă”. Pot să consider că împărtăşeşti aceeaşi ambiţie pentru patul conjugal cât mai curând posibil?

— Poţi, spuse ea, privindu-l cu tandreţe plină de tachinărie, apoi continuă: mă întrebam cum şi unde mă vei cere în căsătorie. Nu cu vorbe dulci în decorul romantic de la Oakmere, ştiam. Găsesc că această abordare realistă ţi se potriveşte.

— Eşti foarte maliţioasă, şi dacă n-am fi în spaţiul restrâns al maşinii, aş lua o măsură.

— Nu sunt maliţioasă. Doar atât de fericită încât sunt puţin nebună. Ceva tot clocoteşte în mine, ca o fântână de şampanie.

— Mi se pare foarte incomod. Sunt hotărât ca unul din noi să rămână practic, oricum. Nu ai familie să se agite în privinţa unei nunţi, şi nici eu nu am. Vennings te aşteaptă. Cred că biserica din Wynburgh e perfectă, îndată ce pot să obţin un certificat, nu?

— Perfect. Iubesc Vennings şi pe tine, spuse ea, visătoare.

— Văd că nu poţi fi deloc raţională, acum. În cazul ăsta, am stabilit, încheie el brusc şi o sărută înainte să pornească din nou.

Puţin mai târziu, când Teresa coborâse din nou cu picioarele pe pământ, spuse:

— Poţi să opreşti la căsuţă, Dave? Vreau să-mi iau ultimul tablou. Owen Meath mi-a propus să-l expun la expoziţia de săptămâna viitoare de la muzeu. Până acum, n-au prea mulţi artişti.

— Da. Încheiem cu o cină la White Hart sau pregătim ceva la Vennings?

— M-am săturat puţin de mesele în public. Hai să mâncăm la Vennings.

— Azi ai de gând să-mi dai toate răspunsurile bune, nu-i aşa?

— Hm. Şi când sunt greşite, o să arunci cu ceva după mine?

— Aş îndrăzni. Şi o să mi le returnezi cu dobândă, nu mă îndoiesc, dar ştii că prefer efectele polifonice. Aţi găsit vreun cumpărător pentru casă?

— Da. Am uitat să-ţi spun. Tocmai a fost vândută. Trebuie eliberată la sfârşitul lunii, aşa că va trebui să-mi iau lucrurile până atunci.

— E o cameră în podul de la Vennings care ar fi perfectă ca atelier.

— Serios? Ce bine! E ciudat cât de bine am putut să lucrez aici, mai bine ca oriunde. Cred că atunci când m-ai aruncat în gardul acela viu, trebuie că ai eliberat multe blocaje mentale în mine.

— O să ţin minte, pentru viitor.

În casă, Dave studie ultimul ei tablou care întruchipa o fâşie izolată de plajă cu o barcă veche şi ponosită trasă la mal şi cu un pescăruş solitar zburând pe cerul mohorât.

— E bun. Acum, vezi lucrurile cu adevărat, pictezi cu sentiment. În cazul ăsta, cred că n-ai avut o dispoziţie prea bună. Puţin singură şi pierdută?

— Da. Scena s-a potrivit cu dispoziţia mea. Am crezut că omul meu şi-a întors pentru totdeauna faţa de la mine.

— Asta cred că ar fi fost imposibil, oricât de mult m-aş fi străduit. Provocarea a rămas vie tot timpul. O vom transforma în ceva pozitiv, Teresa. Nu simplu şi uşor, niciunul din noi nu e genul. Dar ceva bun, stimulant şi foarte satisfăcător.

— Hai să mergem la o plimbare pe plajă după ce punem tabloul în portbagaj. Am nevoie de puţină mişcare după atâta condus.

— Bună idee. Dar mai întâi vreau să deschid pachetul de la Randal.

Aşa cum sperase şi se aşteptase, era o copie a

„Lydianilor de la Oakmere”. Icni puţin indignată când văzu inscripţia: „lui Dave şi Teresei, cu cele mai bune urări”, citi ea, dându-i cartea lui Dave.

— A făcut cam multe presupuneri din oficiu, nu?

— O singură carte sub două acoperişuri, vrei să spui? Foarte ciudat. Trebuie să fi crezut că-n curând nu va mai fi decât un singur acoperiş.

— Ei bine, nu ştiu ce bază a avut să presupună asta. Abia dacă ne-am văzut, weekendul ăsta.

— Foarte perspicace, Randal al nostru. Pentru că s-a chinuit atât, o să-l anunţăm foarte târziu de nunta noastră, şi de data asta, domnia lui n-are decât să facă drumul până aici. Apropo, ştiai că Beth aşteaptă un copil în august?

— Nu. Voi doi trebuie că aţi stat de vorbă în tihnă la cabană. N-am auzit nimic.

— Ei bine, pentru asta vrea să facă extensia de la cabană, dar păstrau secretul faţă de domnişoara Lydian până după petrecere. Beth e o tânără timidă şi poţi să ghiceşti ce zarvă ar fi făcut domnişoara Lydian.

— Într-adevăr. O să fie absolut încântată. Draga de Beth, sper să-i dea seniorului ei un fiu.

— Mai mulţi, să sperăm, dacă se bazează pe umeri tineri să preia într-o zi Oakmere. Dar în momentul ăsta nu mă interesează Oakmere. Putem să discutăm mai târziu dacă romanul lui Randal merge momentan în biblioteca ta sau a mea.

Lumina pălea în timp ce se plimbau braţ la braţ pe plajă, iar marea era cenuşie şi înspumată. Aerul sărat pişca şi Teresa îşi ridică încântată capul, bucuroasă de prospeţimea lui după căldura copleşitoare din maşină. Încă nu răsărise nicio stea, nu se auzea niciun sunet în afara vuietului trist al valurilor şi ţipetele a doi pescăruşi care se întorceau la cuibul lor. Era ora aceea melancolică şi singuratică dintre zi şi noapte, dar Teresa nu simţea nicio urmă de melancolie sau de singurătate. Acesta era peisajul ei, aerul pe care-l iubea cel mai mult. Aici se trezise cu adevărat la viaţă, aici putea să lucreze. Şi, simţind braţul

puternic al lui Dave împletit cu al ei, acesta era bărbatul ei, aspru, realist, sincer şi la fel de direct ca pământul pe care crescuse. Şi cumva, totul era indivizibil.

Sfârşit.

5